Al treilea volum al seriei
ALEX RIDER, SUPERSPIONUL ADOLESCENT

www.virtual-project.eu

INSULA RECHINILOR

ANTHONY HOROWITZ

„Horowitz a devenit scriitorul care îi determină pe tineri să citească."

The Times

ANTHONY HOROWITZ este, cu siguranţă, unul dintre cei mai iubiţi autori de cărţi pentru copii şi tineri. Născut la Londra, el mărturisea că „am ştiut cu siguranţă că vreau să devin scriitor la vârsta de 8 ani; […] doream să mă răzbun în cărţile mele pentru toate nedreptăţile pe care le-am avut de suferit în copilărie". Cea mai vestită serie scrisă de Horowitz este cea a romanelor despre Alex Rider, superspionul de 14 ani, acest James Bond adolescent pe care-l vom întâlni în: *Stormbreaker, Point Blanc, Skeleton Key.* La fel de celebre sunt şi celelalte romane ale sale: cele din seria *Diamond Brothers (The Falcon's Malteser, Public Enemy Number Two, South by South East),* dar şi: *Granny, The Devil and his Boy, The Switch, Groosham Grange and the Unholy Grail.*

ANTHONY HOROWITZ

INSULA RECHINILOR

Original: *Skeleton Key* (2002)

Al treilea volum al seriei

ALEX RIDER,

SUPERSPIONUL ADOLESCENT

Traducerea:

DIANA GEORGIANA VLASE

virtual-project.eu

Editura: RAO

2006

Pentru B.B.

ÎN ÎNTUNERIC

Noaptea poposi degrabă în Insula Rechinilor. Soarele plană scurt deasupra orizontului şi apoi se cufundă în adâncuri. Imediat norii se rostogoliră pe cer – întâi roşii, apoi purpurii, argintii, verzi şi negri ca şi cum toate culorile pământului ar fi fost amestecate într-un imens ghiveci. O singură fregată plutea deasupra mangrovelor, confundându-se printre culorile de pe cer. Aerul era irespirabil. Stătea să plouă. Se anunţa o furtună.

Avionul cu un singur motor Cessna Skyhawk SP se roti de două ori în văzduh înainte de a survola pământul. Era acel tip de avion care cu greu ar fi putut fi observat zburând în această parte a lumii. De asta şi fusese ales. Dacă ar fi fost cineva destul de curios încât să verifice numărul de înregistrare imprimat sub aripă, ar fi aflat că acest avion aparţine unei companii fotografice din Jamaica. Acest lucru nu era adevărat. Nu exista nicio companie şi era deja prea întuneric pentru a face fotografii.

Erau trei bărbaţi în avion. Toţi aveau pielea închisă la culoare şi purtau jeanşi decoloraţi şi cămăşi largi, descheiate la gât. Pilotul era brunet, cu părul lung, ochi căprui pătrunzători, şi avea o cicatrice subţire de-a lungul obrazului. Îi cunoscuse pe cei doi pasageri de-abia în după-amiaza aceea. Se prezentaseră drept Carlo şi Marc, dar el se îndoia că acestea erau adevăratele lor nume. Ştia că aventura lor începuse cu mult timp în urmă, undeva în Europa de Est. Acest zbor scurt era ultima etapă. Ştia ce cărau ei. Deja ştia prea multe.

Pilotul trase cu ochiul la ecranul multifuncţional de pe pupitrul de comandă. Ecranul luminat al computerului îl avertiza cu privire la furtuna ce se apropia. Însă aceasta nu-l îngrijora. Norii joşi şi ploaia îl acopereau. Autorităţile erau mai puţin vigilente în timpul unei furtuni. Cu toate acestea, era neliniştit. Mai zburase în Cuba înainte, dar niciodată

în acele locuri. Şi în acea seară aproape că prefera să fi mers oriunde în altă parte.

Cayo Esqueleto.

Era acolo, în faţa lui, întinzându-se pe treizeci şi opt de kilometri lungime şi nouă kilometri lăţime în zonele cele mai întinse. Marea din jur, de un albastru feeric, strălucitor până nu demult, se înnegrise deodată, ca şi cum cineva ar fi învârtit un întrerupător. Înspre vest putea întrezări clipind luminile din Puerto Madre, al doilea oraş ca mărime de pe insulă. Principalul aeroport era mai departe, înspre nord, în afara capitalei Santiago. Dar el nu se îndrepta într-acolo. Apăsă pe manetă şi avionul vira spre dreapta, rotindu-se deasupra pădurilor şi a mlaştinilor cu mangrove ce înconjurau vechiul aeroport abandonat de la marginea sudică a insulei.

Avionul Cessna fusese echipat cu radar cu senzor de căldură, la fel ca sateliţii americani de spionaj. Apăsă un buton şi privi ecranul. Câteva păsări apărură pe ecran ca mici puncte roşii. Erau mai multe puncte clipind în mlaştină. Probabil crocodili sau lamantini. Şi un singur punct la vreo douăzeci de metri de pista de aterizare. Se întoarse să-i vorbească bărbatului pe nume Carlo, dar nu mai era nevoie. Carlo era deja aplecat deasupra umărului lui, uitându-se pe ecran.

Carlo dădu din cap. Îi aştepta un singur om, aşa cum stabiliseră. Dacă ar fi fost cineva ascuns pe o rază de câteva sute de metri s-ar fi văzut pe ecran. Se putea ateriza în siguranţă.

Pilotul se uită pe fereastră şi văzu pista de aterizare. Era o fâşie de pământ pe marginea coastei, tăiată din junglă, ce se întindea paralel cu marea. Pilotul ar fi ratat-o în amurg, dacă n-ar fi existat două şiruri de becuri aprinse la nivelul solului, scoţând în evidenţă pista pentru avioane.

Avionul Cessna se năpusti asupra pământului. În ultimul moment fu izbit de o rafală umedă, trimisă parcă să încerce răbdarea pilotului. Acesta nu clipi şi, un minut mai târziu, roţile atinseră solul şi avionul sări şi se cutremură, oprindu-se apoi în

mijloc, între cele două şiruri de lumini. Pilotul era recunoscător că aterizase acolo. Mangrovele – tufişuri groase, pe jumătate plutind în apa stătută – ajungeau aproape până la marginea pistei. Dacă ar fi mers fie şi doi metri în direcţia greşită, roţile se puteau împotmoli. Ar fi fost destul pentru a distruge avionul.

El apăsă butoanele, motorul se opri şi elicele cu două palete îşi reduseră viteza şi apoi se opriră. Se uită pe geam. Era un jeep parcat lângă una dintre clădiri, unde bărbatul singur – punctul roşu de pe ecran – aştepta. Se întoarse către pasageri.

— E aici.

Cel mai în vârstă din cei doi bărbaţi dădu din cap. Carlo avea cam treizeci de ani şi păr negru, creţ. Nu se bărbierise. Barba nerasă, de culoarea scrumului de ţigară, îi acoperea maxilarul. Se întoarse către celălalt pasager.

— Marc, eşti gata?

Bărbatul care îşi spunea Marc putea fi fratele mai tânăr al lui Carlo. Abia dacă avea douăzeci şi cinci de ani şi, deşi încerca s-o ascundă, era speriat. Avea picături de transpiraţie pe pometii feţei, lucind verde sub lumina de la pupitrul de comandă. Căută în spatele lui şi apucă o armă, un Glock german automat de 10 mm. Verifică dacă este încărcat, apoi îl strecură în cingătoare, la spatele pantalonilor, sub cămaşă.

— Sunt gata, spuse el.

— El este singur. Noi suntem doi. Carlo încercă să-l îmbărbăteze pe Marc. Sau poate încerca să se îmbărbăteze singur. Suntem amândoi înarmaţi. Nu poate face nimic.

— Să mergem, atunci.

Carlo se întoarse spre pilot.

— Să stai cu avionul pregătit, comandă el. Când ne întoarcem, îţi voi face semn. Ridică o mână, cu arătătorul şi degetul mare formând un „O”. Acesta este semnul că afacerea noastră s-a încheiat cu bine. Să porneşti motorul atunci. Nu vrem să stăm aici nicio secundă mai mult decât trebuie.

Se dădură jos din avion. Era un strat subţire de pietriş pe pistă care scrâşnea sub bocancii lor în timp ce ocoliră avionul, până la uşa încărcăturii. Puteau simţi atmosfera încărcată şi caldă, apăsarea nopţii pe cer. Insula părea să-şi ţină răsuflarea. Carlo se întinse şi deschise o uşă. În spatele avionului se afla un container negru, cam de un metru pe doi. Îl dădu cu dificultate jos, împreună cu Marc.

Tânărul privi în sus. Luminile de pe pista de aterizare îl buimăceau, dar putea distinge o statuie lângă jeep, care îi aştepta să se apropie. Nu se mişcase de când avionul aterizase.

— De ce nu vine el la noi? întrebă Marc.

Carlo scuipă şi nu zise nimic.

Containerul avea două mânere, de o parte şi de cealaltă. Cei doi bărbaţi îl cărară între ei, păşind anevoie, împovăraţi de greutate. Le luă mult timp să ajungă la jeep. Dar ajunseră în cele din urmă. Pentru a doua oară, puseră containerul jos.

Carlo se îndreptă, frecându-şi palmele de jeanşi.

— Bună seara, domnule general, rosti el. Vorbea în engleză. Nu era limba lui maternă. Nu era nici a generalului. Dar era singura limbă pe care o cunoşteau toţi.

— Bună seara. Generalul nu se mai încurcă cu aflarea numelor, despre care ştia oricum că sunt false. V-a fost greu să ajungeţi aici?

— Nu, deloc, domnule general.

— Îl aveţi?

— Un kilogram de uraniu pentru arme. Suficient pentru a construi o bombă destul de puternică încât să distrugă un oraş. Aş fi interesat să ştiu la ce oraş vă gândiţi.

Generalul Alexei Sarov făcu un pas înainte şi luminile de pe pistă îi dezvăluiră trăsăturile. Nu era un bărbat înalt, dar exista ceva în fiinţa lui ce iradia putere şi control. Purta cu sine pecetea anilor petrecuţi în armată. Putea fi observată în părul grizonat tuns scurt, în ochii atenţi de culoare albastru-pal şi în figura ce nu trăda nicio emoţie. Era vizibilă în felul în care se purta. Era perfect

echilibrat; relaxat şi îngrijorat în acelaşi timp. Generalul Sarov avea şaizeci şi doi de ani, dar arăta cu douăzeci de ani mai tânăr. Era îmbrăcat într-un costum negru, cămaşă albă şi avea o cravată subţire, bleumarin. În căldura umedă a serii, hainele lui ar fi trebuit să fie boţite. Ar fi trebuit să transpire. Dar părea că tocmai ieşise dintr-o cameră cu aer condiţionat.

Se ghemui lângă container, în acelaşi timp scoţând un dispozitiv mic din buzunar. Arăta ca o brichetă de maşină cu un cadran ataşat. Găsi o dulie într-o laterală a containerului şi introduse dispozitivul înăuntru. Examină scurt cadranul. Rezultatul era satisfăcător.

— Aveţi şi restul banilor? întrebă Carlo.

— Bineînţeles. Generalul se ridică şi păşi înspre jeep. Carlo şi Marc se încordară – acesta era momentul când el putea scoate o armă. Dar când se întoarse, ţinea o geantă diplomat de piele neagră. Apăsă încuietorile şi o deschise. Geanta era plină cu bancnote: erau de o sută de dolari în pachete de câte cincizeci. O sută de pachete în total. Adică o jumătate de milion de dolari. Mai mulţi bani decât văzuse Carlo în toată viaţa lui.

Dar tot nu era de ajuns.

— Am avut o problemă, spuse Carlo.

— Da?

Sarov nu păru deloc surprins.

Marc îşi simţi transpiraţia şerpuind în jos pe ceafă. Un ţânţar îi bâzâia la ureche, dar rezistă tentaţiei de a-l plesni. Asta aştepta el. Stătea la câţiva metri depărtare, cu mâinile atârnând pe lângă corp. Încet, îi lăsă să se furişeze în spatele lui, mai aproape de arma ascunsă. Se uită la clădirile în ruină. Una dintre ele fusese, se pare, un turn de control. Cealaltă părea să fi fost vama. Amândouă erau distruse şi părăsite, părăginite şi cu geamurile sparte. Se putea ascunde cineva acolo? Nu. Senzorul de căldură al avionului ar fi arătat acest lucru. Erau singuri.

— Preţul uraniului, ridică din umeri Carlo. Prietenul nostru din Miami îşi cere scuze. Dar sunt sisteme noi de securitate peste tot în lume. Contrabanda – în special cu astfel de lucruri – a devenit tot mai greu de făcut. Şi asta înseamnă costuri în plus.

— Cât în plus?

— Un sfert de milion de dolari.

— Ăsta-i un lucru neplăcut.

— Neplăcut pentru dumneata, domnule general. Dumneata eşti cel care trebuie să plătească.

Sarov medită.

— Am avut o înţelegere, începu el din nou.

— Prietenul nostru din Miami spera că veţi înţelege.

Urmă o tăcere adâncă. Degetele lui Marc se îndreptară spre cingătoare, la spate, strângând mai aproape Glock-ul automat. Dar apoi Sarov dădu din cap.

— Va trebui să strâng banii, spuse el.

— Îi puteţi transfera în acelaşi cont pe care l-am folosit şi înainte, spuse Carlo. Dar trebuie să vă previn, domnule general. Dacă banii nu ajung în trei zile, serviciile de informaţii americane vor afla ce s-a întâmplat aici în seara asta… despre ce aţi primit. Puteţi crede că sunteţi în siguranţă aici, pe insulă. Vă asigur, nu veţi mai fi.

— Mă ameninţi, mormăi Sarov.

Era ceva calm şi ameninţător dintr-odată în felul în care vorbea.

— Nu e nimic personal, îi răspunse Carlo.

Marc scoase un sac din pânză. Îl despături şi apoi vărsă banii din geantă în sac. Geanta putea conţine un radio-transmiţător. Putea conţine o bombă în miniatură. O lăsă acolo.

— Noapte bună, domnule general, îi ură Carlo.

— Noapte bună, zâmbi Sarov. Să aveţi un zbor uşor.

Cei doi bărbaţi se îndepărtară. Marc simţea banii, pachetele îi împungeau piciorul prin sacul de pânză.

— Omul ăsta e un prost, şopti el, revenind la limba maternă. Este în vârstă. De ce ne-a fost frică?

— Hai să plecăm odată de-aici, îl grăbi Carlo.

Se gândea la ce spusese generalul: „Să aveţi un zbor uşor”. Oare zâmbea când a spus asta?

Făcu semnul prestabilit, aducând laolaltă arătătorul şi degetul mare. Imediat, motorul avionului Cessna porni.

Generalul Sarov încă îi privea. Nu se mişcase, dar mâna i se duse încă o dată la buzunarul hainei. Degetele lui apucară radio-emiţătorul ce aştepta acolo. Se întrebase dacă va fi necesar să îi omoare pe cei doi bărbaţi şi pe pilot. Din partea lui, ar fi preferat să n-o facă totuşi, ca pe o poliţă de asigurare. Dar pretenţiile lor o cereau. Trebuia să se aştepte ca ei să fie lacomi. Luând în consideraţie ce fel de oameni erau, era aproape inevitabil.

Întorşi în avion, cei doi bărbaţi îşi legară centurile, în timp ce pilotul se pregătea să decoleze. Carlo auzi motorul accelerând şi avionul începu încet să se întoarcă. Undeva departe, se auzi bubuitul unui tunet. Şi-ar fi dorit să fi întors avionul imediat după ce aterizaseră. Ar fi câştigat secunde preţioase şi era nerăbdător să se îndepărteze, să fie din nou în aer.

„Să aveţi un zbor uşor.”

Nu se simţise nicio emoţie în vocea generalului, când spusese asta. Poate chiar asta a vrut să spună. Dar Carlo gândi că ar fi vorbit exact la fel dacă ar fi pronunţat o sentinţă la moarte.

Lângă el, Marc număra deja banii, afundându-şi mâinile în grămezile de bancnote. Se uită înapoi la clădirile în ruină, la jeepul ce-l aştepta. Va încerca oare Sarov ceva? Ce fel de mijloace ar fi putut avea pe insulă? Dar în timp ce avionul se întoarse pe loc, nu se mişcă nimic. Generalul a rămas locului. Nu mai era nimeni prin preajmă.

Luminile de pe pistă se stinseră.

— Ce dracu’ se întâmplă? înjură pilotul cu sete.

Marc se opri din numărat. Carlo înţelese imediat ce se întâmplă.

— A stins luminile, spuse el. Vrea să ne ţină aici. Poţi decola fără ele?

Avionul se întoarse la 180 de grade, astfel încât era cu faţa în direcţia din care venise. Pilotul se holbă prin geamul de la carlingă, chinuindu-se să vadă în noapte. Era foarte întuneric acum, dar mai era şi o lumină urâtă, parcă ireală, pâlpâind pe cer. Dădu din cap.

— Nu va fi uşor, dar…

Luminile se aprinseră din nou.

Iată-i în avion, sloboziţi ca o săgeată îndreptată către libertate şi cu un profit în plus de un sfert de milion de dolari. Pilotul răsuflă uşurat.

— Trebuie să fi fost din cauza furtunii, spuse el. A întrerupt curentul electric.

— Hai să plecăm de aici, mormăi Carlo. Cu cât ajungem mai repede în aer, cu atât voi fi mai fericit.

Pilotul dădu din cap.

— Cum spui tu.

Apăsă butoanele şi avionul Cessna se târî înainte, prinzând repede viteză. Luminile pistei îl ghidau înainte. Carlo se aşeză în scaunul lui. Marc privea pe fereastră.

Şi apoi, la câteva secunde după ce roţile avionului se ridicaseră de pe sol, avionul şovăi dintr-odată. Întreaga lume se răsuci ca un gigant, o mână invizibilă îl apucă şi îl smuci într-o parte. Avionul Cessna zburase cu o sută cincizeci de kilometri la oră şi fusese oprit brusc în câteva secunde, încetinirea aruncându-i pe cei trei pasageri din scaunele lor. Dacă n-ar fi avut centurile de siguranţă legate, ar fi fost azvârliţi prin geamul din faţă – sau prin ce mai rămăsese din sticla spartă. În acelaşi timp se auziră o serie de bubuituri puternice, ca şi cum ceva ar fi lovit fuzelajul. Una din aripile avionului se înclinase şi propulsorul se desprinse, învârtindu-se în noapte. Deodată avionul rămase nemişcat, răsturnat pe o parte.

Pentru o secundă, nimeni nu mişcă în cabină. Motoarele avionului huruiră şi apoi se opriră. Marc se ridică din scaun.

— Ce s-a întâmplat? strigă el.

Îşi muşcase limba şi sângele i se prelingea pe bărbie. Sacul era încă deschis şi banii i se răsturnaseră în poală.

— Nu înţeleg… pilotul era prea uluit să vorbească.

— Ai ieşit de pe pistă!

Faţa lui Carlo era încremenită de furie.

— Ba nu!

— Uite!

Marc arătă ceva şi pilotul îi urmări degetul tremurând. Uşa de sub avion cedase. Apa neagră se prelingea înăuntru, formând o baltă la picioarele lor.

Urmară alte bubuituri, de data asta mai aproape.

— El a făcut asta, spuse pilotul.

— Ce a făcut? întrebă Carlo.

— A mutat pista.

Fusese o şmecherie simplă. În timp ce avionul se întorcea, Sarov stinsese luminile de pe pistă folosind radio-transmiţătorul din buzunar. Pe moment, pilotul fusese dezorientat, pierdut în întuneric. Apoi avionul îşi terminase întoarcerea şi luminile se reaprinseră. Dar ce nu ştiuse el, ceea ce nu avusese cum să vadă era că un al doilea set de lumini fusese activat – şi că acestea aveau o altă direcţie, părăsind siguranţa pistei şi continuând peste mlaştină.

— Ne-a îndreptat către mangrove, spuse pilotul.

Acum Carlo înţelese ce se întâmplase cu avionul. În momentul în care roţile atinseseră apa, soarta lor fusese pecetluită. Fără pământ solid dedesubt, avionul se împotmolise şi se răsturnase în mlaştină. Apa continua să se infiltreze înăuntru, în timp ce ei se scufundau încet. Crengile mangrovelor care aproape că distruseseră avionul îi înconjurau, formând o închisoare vie.

— Ce-o să facem? întrebă Marc, purtându-se deodată ca un copil. O să ne înecăm!

— Putem ieşi, spuse Carlo, care fusese rănit în coliziune.

Îşi mişcă un braţ cu durere, desfăcându-şi centura.

— N-ar fi trebuit să-l înşelăm, strigă Marc. Ştiai cine este. Ţi s-a spus…

— Taci! Carlo avea şi el o armă. O scoase din tocul de sub cămaşă şi o puse pe genunchi. Vom ieşi de aici şi-i vom cere socoteală. Şi apoi vom găsi cumva şi o cale de a pleca de pe insula asta blestemată.

— E ceva… începu pilotul.

Afară mişcase ceva.

— Ce este? şopti Marc.

— Şşt!

Carlo se ridică pe jumătate, corpul lui acoperind spaţiul strâmt al cabinei. Avionul se înclină din nou, afundându-se şi mai mult în mlaştină. Carlo îşi pierdu echilibrul şi apoi îşi reveni. Porni înainte, pe lângă pilot, ca şi cum ar fi vrut să iasă prin geamul spart din faţă.

Ceva imens şi îngrozitor se repezi înspre el, acoperind puţina lumină ce se putea vedea pe cerul nopţii. Carlo ţipă când acesta se aruncă în avion, înspre el. Era o licărire albă şi un grohăit fioros. Şi ceilalţi bărbaţi ţipau.

Generalul Sarov stătea şi privea. Încă nu ploua, dar umezeala era puternică în atmosferă. Un fulger străbătu cerul cu mişcări lente, savurându-şi traiectoria. În acel moment zări avionul Cessna stând pe o parte, pe jumătate cufundat în mlaştină. O jumătate de duzină de crocodili se înghesuiau peste el. Cel mai mare dintre ei se strecurase primul prin fereastra carlingei. Numai coada i se vedea, bătând, în timp ce se ghiftuia.

Se aplecă şi ridică containerul negru. Deşi trebuise ca doi oameni să o care când i-a fost adusă, părea că nu cântăreşte nimic în mâinile lui. O aşeză în jeep şi se sprijini pe banchetă. Îşi acordă satisfacţia rară a unui zâmbet şi îl simţi, pentru scurt timp, pe buze. Mâine, când crocodilii îşi vor fi terminat masa, va trimite muncitorii de pe câmp – *macheteros* – să recupereze bancnotele. Nu că banii

ar fi fost importanţi. Era posesorul unui kilogram de uraniu pentru arme. După cum spusese Carlo, avea de-acum putere cât să distrugă un orăşel.

Dar Sarov nu intenţiona să distrugă un oraş.

Ţinta lui era lumea întreagă.

MINGE DE MECI

Alex făcu un stop pe piept, împingând mingea în faţă, şi trase un şut în poartă. Abia apoi îl zări pe bărbatul cu câinele mare, alb. Era o după-amiază senină de vineri, între o primăvară târzie şi o vară timpurie. Era doar un meci de antrenament, dar Alex îl lua în serios. Domnul Wiseman, care preda educaţia fizică, îl selecţionase în prima echipă şi era nerăbdător să joace împotriva altor şcoli din vestul Londrei. Din păcate, şcoala lui, Brookland, nu avea teren propriu. Era un teren public şi oricine putea să treacă pe acolo. Şi puteau să vină şi cu câini.

Alex îl recunoscu imediat pe bărbat şi îşi simţi inima grea. Era şi nervos în acelaşi timp. Cum de avusese tupeul să vină acolo, pe terenul şcolii, în mijlocul unui meci? Oare oamenii ăştia nu aveau să-l lase în pace?

Pe bărbat îl chema Crawley. Cu părul rar, faţa pătată şi hainele demodate, arăta ca un ofiţer tânăr sau ca un profesor la o şcoală particulară de mâna a doua. Dar Alex ştia adevărul. Crawley lucra pentru MI6. Nu era chiar spion, dar făcea parte din acea lume. Crawley era directorul unuia dintre birourile cele mai secrete ale ţării. Lucra cu actele, făcea aranjamentele şi stabilea întâlnirile. Când cineva murea cu un cuţit în spate sau cu un glonţ în piept, Crawley era cel care semna pe linia punctată.

În timp ce Alex alerga la linia de centru, Crawley se îndreptă către o bancă, trăgând câinele după el. Animalul nu părea să vrea să meargă. Bărbatul se aşeză. Era încă acolo zece minute mai târziu, când se auzi fluierul de final şi meciul se încheie. Alex stătu pe gânduri o secundă. Apoi îşi luă haina şi se îndreptă către el.

Crawley păru surprins să-l vadă.

— Alex! exclamă el. Ce surpriză! Nu te-am văzut de… ei bine, de când te-ai întors din Franţa.

Trecuseră doar patru săptămâni de când MI6 îl forţase pe Alex să investigheze o şcoală pentru cei

foarte bogaţi aflată în sud-estul Franţei. Sub un nume fals, el devenise elev la Academia Point Blanc şi ajunsese să fie luat prizonier de directorul nebun, Dr. Grief. Fusese urmărit când cobora un munte, împuşcat şi aproape disecat de viu în timpul unei ore de biologie. Alex nu-şi dorise niciodată să devină spion şi întreaga afacere îl convinsese că avea dreptate. Crawley era ultima persoană pe care dorea s-o vadă.

Dar bărbatul de la MI6 zâmbea.

— Eşti în echipa şcolii? Aici jucaţi voi? Mă mir că nu te-am mai văzut. Eu şi Barker ne plimbăm adesea pe aici.

— Barker?

— Câinele. Crawley se aplecă şi îl mângâie. Este dalmaţian.

— Credeam că dalmaţienii au pete.

— Nu şi acesta. Crawley ezită. De fapt, Alex, am mare noroc că am dat peste tine. Putem sta de vorbă puţin?

Alex dădu din cap.

— Lăsaţi-o baltă, domnule Crawley. V-am spus şi data trecută. Nu mă interesează MI6. Sunt elev. Nu sunt spion.

— Bineînţeles, aprobă Crawley. Asta n-are nimic de-a face cu… compania. Nu, nu, nu. Părea aproape stânjenit. Chestia e că tot ce voiam să te întreb este… Nu ţi-ar plăcea un loc în primul rând la Wimbledon?

Întrebarea îl luă pe Alex prin surprindere.

— Wimbledon? Vreţi să spuneţi… tenis?

— Aşa este, zâmbi Crawley. La All England Tennis Club. Eu sunt în comitetul de organizare.

— Şi îmi oferiţi un bilet?

— Da.

— Care-i şpilul?

— Nu e niciun şpil, Alex. Chiar nu e. Dar… lasă-mă să-ţi explic. Alex îşi dădea seama că ceilalţi jucători erau gata să plece. Orele de şcoală erau aproape pe sfârşite. El îl ascultă pe Crawley în continuare. Chestia e că, vezi tu, acum o săptămână

am avut o spargere. Paza la club este strictă, dar cineva a reuşit să se caţere pe zid şi să pătrundă în clădirea Millennium printr-un geam.

— Ce este clădirea Millennium?

— Este locul în care jucătorii au vestiarele. Are şi o sală de gimnastică, un restaurant, câteva săli de odihnă şi aşa mai departe. Avem camere de supravegheat, dar spărgătorul a dezactivat sistemul – odată cu alarma principală. A fost o treabă cât se poate de profesionistă. N-am fi ştiut niciodată că a intrat cineva acolo, fără un dram de noroc. Unul dintre paznicii noştri de noapte l-a văzut pe bărbat plecând. Era un chinez de vreo douăzeci de ani.

— Paznicul?

— Nu, spărgătorul. Îmbrăcat din cap până în picioare în negru, cu un fel de rucsac în spate. Paznicul a alertat poliţia şi am căutat peste tot. Clădirea Millennium, terenurile de tenis, cafenelele… peste tot. Ne-a luat trei zile. Nu există celule teroriste active în Londra pe moment, slavă Domnului, dar există mereu posibilitatea ca vreun nebun să pună o bombă. Am adus şi trupele antitero. Câini dresaţi. Nimic! Oricine a fost s-a evaporat şi se pare că nu a lăsat nimic în urmă. Iată care este chestia ciudată, Alex. N-a lăsat nimic, dar nici nu a luat nimic. Cum ţi-am spus, dacă paznicul nu l-ar fi văzut pe tipul ăsta, noi nici n-am fi ştiut că a fost acolo. Ce crezi despre asta?

Alex dădu din umeri.

— Poate că paznicul l-a deranjat înainte de a apuca să pună mâna pe ceea ce voia să ia.

— Nu. Pleca deja când a fost văzut.

— Se poate ca paznicul să-şi fi imaginat?

— Am examinat camerele de supraveghere. Pe film sunt înregistrate data şi ora şi am descoperit că ele nu au funcţionat timp de două ore. De la miezul nopţii până la două dimineaţa.

— Atunci ce credeţi, domnule Crawley? De ce îmi spuneţi mie toate astea?

Crawley oftă şi îşi întinse picioarele. Purta pantofi de piele întoarsă, uzaţi. Câinele adormise.

— Părerea mea este că cineva vrea să saboteze Wimbledonul în acest an, spuse el. Alex era pe cale să-l întrerupă, dar Crawley ridică o mână. Ştiu că pare ridicol şi trebuie să recunosc că ceilalţi membri ai comitetului de organizare nu mă cred. Pe de altă parte, ei nu au instinctele mele. Ei nu lucrează în aceeaşi branşă ca şi mine. Dar gândeşte-te, Alex. Trebuie să fi fost o cauză pentru o spargere atât de bine executată. Dar n-am găsit niciun mobil. Ceva e în neregulă.

— De ce ar dori cineva să saboteze Wimbledonul?

— Nu ştiu. Dar gândeşte-te, turneul de două săptămâni de la Wimbledon este o afacere uriaşă. Sunt milioane de lire sterline în joc. Numai banii din premii însumează aproape opt milioane şi jumătate. Apoi mai sunt drepturile de difuzare la televiziune, de reclamă, sponsorizările… Vin vedete importante cu avionul, din toată lumea – de la actori de cinema până la preşedinţi – iar biletele pentru finala masculină se ştie că aduc milioane de lire. Nu este doar un joc. Este un eveniment mondial şi dacă s-ar întâmpla ceva… ei bine, nici nu mă pot gândi la asta.

Era evident că totuşi Crawley se gândise la asta. Părea obosit. Îngrijorarea se putea observa în ochii lui.

Alex se gândi pentru un moment.

— Vreţi să arunc o privire. Zâmbi. N-am fost niciodată la Wimbledon. L-am văzut doar la televizor. Mi-ar plăcea un bilet în Arena Centrală. Dar nu văd cum o vizită de o zi ar putea fi de folos.

— Exact, Alex. Dar o vizită de o zi nu e chiar ce aveam în minte.

— Continuaţi.

— Ştii, m-am gândit că ai putea dori să devii băiat de mingi.

— Vorbiţi serios?

— De ce nu? Poţi sta acolo două săptămâni întregi. Te vei distra de minune şi vei fi în miezul evenimentelor. Vei vedea nişte meciuri grozave. Iar

eu voi putea fi mai relaxat, ştiind că eşti acolo. Dacă se întâmplă ceva deosebit, sunt şanse mari ca tu să descoperi despre ce e vorba. Apoi mă suni şi eu pot să am grijă de asta. Dădu din cap. Era clar că reuşise să se convingă singur, dacă nu şi pe Alex. Doar nu e periculos sau altceva. Vreau să spun că… e doar Wimbledon. Vor mai fi mulţi alţi băieţi şi fete. Ei, ce crezi?

— Nu aveţi deja destui oameni de pază?

— Bineînţeles că am angajat o firmă de pază. Sunt uşor de reperat – ceea ce-i face uşor de evitat. Dar tu ai fi invizibil, Alex. Ăsta e şi scopul.

— Alex…?

Domnul Wiseman îl strigase. Profesorul îl aştepta. Toţi ceilalţi jucători plecaseră deja, în afară de doi sau trei băieţi care pasau mingea de la unul la celălalt.

— Imediat, domnule profesor, răspunse Alex.

Profesorul ezită. Era ciudat că unul dintre băieţi stătea de vorbă cu bărbatul acela cu haine demodate şi cu cravată dungată. Dar, pe de altă parte, era Alex Rider şi întreaga şcoală ştia că se întâmplă ceva ciudat cu el. Lipsise de la şcoală de două ori în ultimul timp, de ambele dăţi fără scuze adecvate, şi ultima dată când revenise întregul laborator de ştiinţe fusese distrus într-un incendiu misterios. Domnul Wiseman decisese să ignore situaţia. Alex îşi putea vedea de grijă singur şi fără îndoială că avea să apară mai târziu.

— Să nu stai prea mult! îi spuse.

Se îndepărtă, şi Alex se trezi singur cu Crawley.

Se gândise la ce i se spusese. O parte din el nu avea încredere în Crawley. Era doar o coincidenţă că venise exact când Alex era pe teren, în mijlocul meciului? Nu prea. În lumea celor din MI6, unde totul este planificat şi calculat, nu există coincidenţe. Era unul dintre motivele pentru care Alex îi ura. Se folosiseră de el de două ori şi de ambele dăţi nu le păsase dacă supravieţuia sau murea, atâta timp cât le era de ajutor. Crawley făcea

parte din acea lume care lui Alex nu-i plăcea deloc, şi, în sufletul lui, băiatul nu-l putea suferi.

Dar, în acelaşi timp, îşi spuse, poate că gândea prea departe. Crawley nu-i ceruse să se infiltreze într-o ambasadă străină sau să se paraşuteze în Irak, sau orice altceva periculos. I se ofereau două săptămâni la Wimbledon. Pur şi simplu. O şansă de a privi meciuri de tenis şi – dacă avea ghinion – de a depista pe cineva care încerca să pună mâna pe averea clubului. Ce putea să se întâmple?

— În regulă, domnule Crawley, acceptă în cele din urmă. Nu văd de ce nu.

— E minunat, Alex. Voi face aranjamentele necesare. Haide, Barker.

Alex se uită la câine şi observă că tocmai se trezise. Se holba la el cu o privire roz în ochii injectaţi. Îl avertiza? Ştia oare câinele ceva ce el nu ştia?

Dar apoi Crawley trase de lesă şi, înainte ca Barker să poată dezvălui vreunul dintre secretele stăpânului său, plecaseră deja.

Şase săptămâni mai târziu, Alex se găsea în Arena Centrală, îmbrăcat în culorile verde-închis şi mov ale All England Tennis Club. Meciul final din runda de calificări urma să înceapă. Unul din cei doi jucători, care stătea la doar câţiva centimetri de el, urma să meargă în runda următoare cu şansa de a câştiga premiul de jumătate de milion de lire sterline ce revenea campionului. Celălalt urma să plece cu primul autobuz înapoi acasă. De-abia acum, când stătea cu un genunchi aşezat lângă fileu, aşteptând serviciul, Alex înţelegea cu adevărat ce putere avea campionatul de la Wimbledon şi de ce îşi câştigase faima mondială. Pur şi simplu nu mai exista o competiţie ca aceasta.

Era înconjurat de tribunele mari, cu mii şi mii de spectatori aşezaţi tot mai sus până ce dispăreau în umbre, la capăt. Era greu să distingi vreo faţă. Erau prea mulţi şi păreau mult prea departe. Dar simţi cutremurarea mulţimii când jucătorii se îndreptară la

locurile lor de pe teren, cu iarba proaspăt tunsă ce părea să strălucească sub picioarele lor. Urmă o rundă de aplauze, cu ecou, şi apoi deodată se făcu linişte. Fotografii atârnau, ca nişte vulturi, deasupra unor lentile uriaşe în timp ce sub ei, în huse verzi, camerele de televiziune aşteptau să difuzeze primul serviciu. Jucătorii se uitau unul la celălalt: doi bărbaţi ale căror vieţi îi aduseseră până aici şi al căror viitor urma să se decidă în câteva minute. Era totul pur englezesc: iarba, căpşunele, pălăriile de paie. Şi totuşi, era sângeros, ca o întrecere între gladiatori, cum nu mai existase vreodată.

— Linişte, vă rugăm, doamnelor şi domnilor…

Vocea arbitrului se auzi printre ceilalţi vorbitori şi apoi primul jucător servi. Jacques Lefevre era francez, avea 22 de ani şi era pentru prima dată la turneul acesta. Nimeni nu se aştepta ca el să ajungă atât de departe. Juca împotriva unui german, Jamie Blitz, unul dintre favoriţii anului. Dar era Blitz cel care pierdea, două seturi pierdute şi 5-2 la ghemuri. Alex îl privi cum aştepta, balansându-se pe vârfurile picioarelor. Lefevre servea. Mingea trecu aproape de linia de centru. Era as.

— 15 la 0.

Alex era destul de aproape ca să observe înfrângerea din ochii germanului. Aceasta era cruzimea jocului: partea psihologică. Dacă-ţi pierzi firea, atunci poţi pierde totul. Asta se întâmpla acum cu Blitz. Alex aproape că o putea simţi în transpiraţia lui. În timp ce păşi în cealaltă parte a terenului pentru următorul serviciu, întregul lui corp părea greu, ca şi cum îşi folosea toată energia să se menţină acolo. Pierdu următorul punct şi pe cel de după. Alex fugi de-a lungul terenului, prinse o minge şi de-abia avu timp să o rostogolească la băiatul de mingi din stânga. Nu că ar fi avut nevoie de ea. Se părea că va mai fi doar un serviciu în meciul acesta.

Şi bineînţeles, Lefevre reuşi un as final, căzând apoi în genunchi, cu pumnii încleştaţi în semn de victorie. Era o imagine văzută de sute de ori înainte

pe terenurile de la Wimbledon şi spectatorii se ridicară în picioare, aplaudând. Dar nu fusese un meci bun. Blitz ar fi trebuit să câştige. Sigur că meciul nu ar fi trebuit să se termine în numai trei seturi. Nu fusese deloc în formă şi tânărul francez îl călcase în picioare.

Alex adună ultimele mingi şi le trimise de-a rostogolul până în colţul îndepărtat. Privi atent când cei doi jucători îşi dădură mâinile, întâi unul cu celălalt şi apoi cu arbitrul. Blitz se îndreptă către el şi începu să-şi strângă lucrurile în geantă. Alex îi studie faţa. Germanul părea uimit, ca şi când nu-i venea să creadă că pierduse. Salută încă o dată mulţimea şi părăsi terenul. Lefevre încă semna autografe pentru primul rând de spectatori. Blitz fusese deja uitat.

— N-a fost un meci prea reuşit, spuse Alex. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu Blitz. Părea că e somnambul jumătate din meci.

O oră mai târziu, Alex stătea la o masă în complex, în camerele de sub biroul arbitrului din colţul terenului numărul 1, unde cei două sute de băieţi şi fete care lucrau în timpul turneului luau masa, se schimbau şi se odihneau. Bea un suc cu alţi doi băieţi de mingi şi cu o fată. Devenise bun prieten cu fata în ultimele două săptămâni – atât de mult, încât ea îl invitase să meargă împreună cu familia ei în Cornwall după ce se va fi terminat turneul. Era brunetă, cu ochi de un albastru-deschis şi avea pistrui. Era o bună alergătoare de viteză şi foarte în formă. Frecventa o şcoală catolică în Wimbledon, şi tatăl ei era ziarist, scriind articole despre economie şi ştiri cotidiene, dar nu era absolut nimic serios la ea. Îi plăceau glumele, cât mai grosolane, şi Alex era sigur că râsul ei se putea auzi până pe terenul 19. O chema Sabina Pleasure.

— Mare păcat, spuse Sabina. Dar îmi place Lefevre. E drăguţ. Şi e doar cu puţin mai mare decât mine.

— Cu şapte ani, îi aduse aminte Alex.

— Nu mai înseamnă nimic în ziua de azi. Oricum, voi fi din nou în Arena Centrală mâine. Îmi va fi greu să mă concentrez la meci.

Alex zâmbi. Îi plăcea cu adevărat de Sabina, deşi ea părea să aibă o fixaţie pentru bărbaţii mai în vârstă. Era bucuros acum că acceptase oferta lui Crawley.

— Ai grijă numai să îţi ţii mâinile pe mingile care trebuie, spuse el.

— Rider!

Vocea întrerupse conversaţia din cantină şi un bărbat mic de statură, cu o înfăţişare dură, ieşi dintr-un birou lateral. Era Wally Walfor, fost sergent RAF, responsabil de băieţii şi fetele de mingi.

— Da, domnule?

Alex se antrenase patru săptămâni cu Walfor şi îşi dăduse seama că bărbatul nu era atât de dur pe cât voia să pară.

— Am nevoie de un om de rezervă. Te deranjează?

— Nu, domnule, e în ordine.

Alex îşi termină sucul şi se ridică. Era bucuros să vadă că Sabina se întristează la plecarea lui.

Rezerva trebuia să stea lângă biroul arbitrului în caz că ar fi fost nevoie de ea pe unul dintre terenuri sau oriunde în altă parte. De fapt, lui Alex îi plăcea să stea afară la soare, să privească mulţimea. Îşi duse tava înapoi la tejghea şi era gata să plece când observă ceva ce îl făcu să se oprească şi să se gândească.

Era un paznic care vorbea la o cabină telefonică dintr-un colţ. Nu era nimic ciudat în asta. Erau mereu paznici la intrarea în complex şi adesea se furişau pentru un pahar cu apă sau să meargă la toaletă. Paznicul vorbea repede şi cu entuziasm, cu ochii strălucitori, ca şi cum ar fi transmis ceva important. Era imposibil să auzi ce spune, din cauza gălăgiei din cantină, dar şi aşa, Alex se furişă mai aproape în speranţa că va auzi câteva cuvinte. Şi atunci observă tatuajul. Cu atâţia copii de mingi în încăpere şi cu bucătarii ocupaţi în spatele tejghelei,

temperatura crescuse. Paznicul îşi dăduse jos jacheta. Purta o cămaşă cu mânecă scurtă. Şi pe braţ, exact acolo unde se termina cămaşa, avea un cerc mare roşu. Alex nu mai văzuse aşa ceva înainte. Un cerc simplu, nedecorat, fără scris, fără vreun desen. Ce putea să însemne?

Paznicul se întoarse deodată şi îl văzu pe Alex uitându-se la el. Se întâmplă foarte repede şi Alex era supărat pe el însuşi că nu fusese mai grijuliu. Paznicul nu se opri din conversaţie, dar se mişcă astfel încât braţul cu tatuajul nu se mai afla sub privirile lui Alex. În acelaşi timp, îşi acoperi tatuajul cu mâna liberă. Alex îi zâmbi şi îi făcu semn, ca şi cum ar fi aşteptat la rând la telefon. Paznicul mai bolborosi câteva cuvinte şi apoi închise. Apoi îşi puse înapoi jacheta şi se îndepărtă. Alex aşteptă până acesta urcă pe scări şi apoi îl urmă. Dar paznicul dispăruse. Alex îşi reluă locul de pe bancă, lângă biroul arbitrului, şi cugetă.

O conversaţie telefonică într-o cantină aglomerată. Poate că nu însemna nimic. Dar era ciudat că Alex îl mai văzuse pe paznic cu o oră înainte de începerea meciului Blitz – Lefevre. Alex fusese trimis în clădirea Millennium să ducă o rachetă unuia din jucători şi fusese îndrumat spre sala jucătorilor. Urcând scările care duceau de la recepţia principală, se găsi într-o încăpere mare, aerisită, cu monitoare de televiziune pe o parte şi cu monitoare de calculator de alta, cu canapele roşii şi albastre între ele. Ştia că era un privilegiu să se găsească acolo. Era o încăpere privată. Tim Henman privea un meci la televizor. Şi acolo era şi Jamie Blitz, luând un pahar de apă minerală cu gheaţă din dozatorul de pe peretele opus.

Şi paznicul fusese acolo. Alex îl observase stând în picioare destul de stânjenit, lângă scări. Îl privea pe Blitz, dar în acelaşi timp folosea un telefon mobil. Cel puţin aşa părea. Dar Alex se gândise atunci că era ceva în neregulă cu el. Deşi avea mobilul la ureche, de fapt nu vorbea. Atenţia lui era îndreptată asupra lui Blitz. Alex îl privise pe jucător

bându-şi apa şi apoi plecând. Paznicul plecase la câteva secunde după.

Ce făcuse el în clădirea Millennium? Aceasta era prima întrebare pe care Alex şi-o punea acum, în timp ce stătea în soare, ascultând zgomotul făcut de mingile de tenis în depărtare şi de mulţimea nevăzută. Şi mai era ceva, şi mai enigmatic. Dacă paznicul avea un telefon mobil şi dacă acesta funcţiona cu câteva ore înainte, de ce a avut nevoie să sune de la telefonul public din colţul complexului? Bineînţeles, se poate ca bateria să se fi descărcat. Dar chiar şi aşa, de ce să folosească exact acel telefon? Erau cabine în tot clubul, sus la suprafaţă. Oare nu voia să fie văzut?

Şi de ce avea un cerc roşu tatuat pe braţ? Nu voia să i se vadă nici acela. Alex era sigur că încercase să îl acopere.

Şi mai era ceva. Poate că era doar o coincidenţă, dar paznicul, ca şi cel care pătrunsese în All England Tennis Club, era chinez.

SÂNGE ŞI CĂPSUNE

Alex nu se hotărî în mod conştient să-l urmărească pe paznic, dar în următoarele zile părea atras de el parcă din întâmplare. Îl mai zări de două ori; o dată verificând poşetele la poarta 5 şi din nou, îndrumând un cuplu de spectatori.

Din păcate, era imposibil să îl ai sub observaţie tot timpul. Acesta era singurul defect al planului lui Crawley. Munca de băiat de mingi a lui Alex îl ţinea pe terenul central aproape toată ziua. Băieţii şi fetele de mingi lucrau prin rotaţie, două ore – muncă, două ore pauză. În cel mai bun caz, putea fi spion cu jumătate de normă. Şi când era pe teren, îl uita foarte repede pe paznic, telefonul lui şi întreaga afacere a spargerii, fiind absorbit de tensiunea meciului.

Dar la două zile după ce Blitz părăsise Wimbledonul, Alex se pomeni încă o dată în urmărirea paznicului. Era cam cu jumătate de oră înaintea meciului de după-amiază şi Alex era pe cale să se prezinte în complex când îl văzu intrând în clădirea Millennium din nou. Clădirea avea propriul personal de pază. Publicul larg nu putea trece de recepţie fără permis. Aşadar, ce făcea el înăuntru? Alex se uită la ceas. Dacă întârzia, Walfor ar fi ţipat la el şi probabil l-ar fi mutat într-unul dintre colţurile cele mai puţin interesante de pe teren. Dar mai era timp. Şi, trebuia să recunoască, era foarte curios.

Intră în clădirea Millennium. Ca de obicei, nimeni nu-l întrebă nimic. Uniforma de băiat de mingi era îndeajuns. Urcă treptele, trecu de holul jucătorilor şi intră în restaurantul din partea cealaltă. Paznicul era acolo, în faţa lui. Din nou, avea telefonul mobil în mână. Dar nu suna nicăieri. Stătea pur şi simplu în picioare, uitându-se la jucători şi la jurnalişti cum îşi terminau masa.

Sala de mese era mare şi modernă, cu un bufet pentru mâncarea caldă şi cu o zonă centrală cu

salate, băuturi răcoritoare şi fructe. Probabil că erau vreo sută de oameni care mâncau la mese şi Alex recunoscu vreo două figuri celebre printre ele. Se uită la paznic. Stătea într-un colţ, încercând să treacă neobservat. În acelaşi timp, atenţia lui părea să se îndrepte către o masă de lângă geam. Alex privi şi el în acea direcţie. Erau doi bărbaţi aşezaţi la acea masă. Unul purta costum cu cravată. Celălalt era într-un trening. Alex nu-l ştia pe primul, dar al doilea era Owen Bryant, un alt jucător de talie mondială, american. Urma să joace în acea după-amiază.

Celălalt se poate să fi fost antrenorul sau poate agentul sportiv. Cei doi stăteau de vorbă în şoaptă, aprins. Antrenorul vorbea şi Bryant râdea. Alex înaintă în restaurant, în continuare aproape de perete. Voia să vadă ce face paznicul, dar nu voia să fie reperat. Era bucuros că restaurantul era aglomerat. Erau destui oameni în mişcare care îi puteau servi drept paravan.

Bryant se ridică. Alex zări ochii paznicului făcându-se mici. Avea telefonul mobil la ureche. Dar nu formase niciun număr. Bryant se duse la un dozator de apă şi scoase un pahar din cilindrul de plastic. Paznicul apăsă un buton pe telefon. Bryant bău nişte apă. Alex zări o bulă de aer urcând la suprafaţă în rezervorul de apă. Jucătorul de tenis luă apa la masă şi se aşeză. Antrenorul spuse ceva. Bryant îşi bău apa. Şi cu asta gata. Alex văzu totul.

Dar *ce* văzuse?

Nu avu timp să răspundă la întrebare. Paznicul se mişca deja, îndreptându-se spre ieşire. Alex luă o hotărâre. Uşa principală era între el şi paznic şi acum se îndrepta şi el într-acolo, cu capul în jos, ca şi cum nu s-ar fi uitat pe unde merge. Cronometra perfect. Când paznicul ajunse la uşă, Alex se izbi în el. În acelaşi timp, mişcă un braţ cu grijă, lovind mâna paznicului. Telefonul mobil căzu pe podea.

— Vai, îmi pare rău, spuse Alex. Înainte ca paznicul să-l poată opri, se aplecase şi ridicase

telefonul. Îl cântări o secundă în mână înainte de a-l da înapoi. Poftim, îi spuse el.

Paznicul nu spuse nimic. Pentru o secundă, ochii lui se uitau într-ai lui Alex şi acesta se trezi inspectat de două pupile foarte negre, fără viaţă. Pielea bărbatului era palidă şi cu urme de vărsat de vânt, cu o dungă de transpiraţie deasupra buzei superioare. Nu avea nicio expresie facială. Alex simţi cum telefonul îi este smuls din mână şi apoi paznicul plecă, uşa închizându-se în urma lui.

Mâna lui Alex rămase în aer. Se uită în palmă. Era îngrijorat că se dăduse de gol, dar măcar aflase ceva din asta. Telefonul mobil era un fals. Era prea uşor. Nu era nimic pe ecranul lui. Niciun logo cunoscut: Nokia, Panasonic, Virgin… nimic.

Se întoarse spre cei doi bărbaţi de la masă. Bryant îşi terminase apa şi strânse paharul de plastic în mână. Dădu mâna cu prietenul lui, gata să plece.

Apa…

Alex avu o idee complet absurdă, şi totuşi avea sens din ceea ce văzuse. Se întoarse în restaurant şi se ghemui lângă dozator. Văzuse dozatoarele astea în tot clubul de tenis. Luă un pahar şi îi folosi marginea să apese robinetul de sub rezervor. Apa, filtrată şi rece, curse în pahar. O putea simţi, rece, în palmă.

— Ce naiba crezi că faci aici?

Alex se uită în sus şi văzu un bărbat roşu la faţă îmbrăcat cu o jachetă cu blazonul Wimbledon. Era prima faţă neprietenoasă pe care o vedea de când venise aici.

— Luam şi eu nişte apă, explică el.

— Văd asta! E evident. Vreau să spun, ce cauţi aici în restaurant? Este rezervat jucătorilor, oficialităţilor şi presei.

— Ştiu asta, spuse Alex. Se străduia să nu se enerveze. Nu avea niciun drept să fie aici şi dacă oficialul – oricine ar fi fost el – s-ar fi plâns, îşi putea pierde locul de băiat de mingi. Îmi pare rău, domnule, spuse. Am adus o rachetă pentru domnul

Bryant. Tocmai i-am dat-o. Dar mi-era sete şi m-am oprit să beau nişte apă.

Oficialul se mai îmblânzi. Povestea lui Alex părea plauzibilă. Şi îi plăcuse că i se adresase cu „domnule”. Dădu din cap.

— Bine. Dar nu vreau să te mai văd pe aici. Întinse o mână şi luă paharul de plastic. Hai, du-te.

Alex ajunse înapoi în complex cam cu zece minute înainte de începerea meciului. Walfor se încruntă către el, dar nu zise nimic.

În acea după-amiază, Owen Bryant pierdu meciul împotriva lui Lefevre, acelaşi francez necunoscut care îl bătuse în mod neaşteptat şi pe Jamie Blitz cu două zile înainte. Scorul final a fost 6-4, 6-7, 4-6, 2-6. Deşi Bryant câştigase primul *game,* jocul lui se deteriorase treptat de-a lungul după-amiezii. Era un nou rezultat neaşteptat. Ca şi Blitz, Bryant fusese favorit.

Douăzeci de minute mai târziu, Alex era înapoi în restaurantul de la bază, la masă cu Sabina, care bea o Cola Light.

— Mama şi tatăl meu sunt aici azi, spunea ea. Am reuşit să le fac rost de bilete şi în schimb mi-au promis că o să-mi ia o nouă placă de surfing. Ai făcut surfing vreodată, Alex?

— Cum?

Alex era departe.

— Vorbeam despre Cornwall. Surfing…

— Da, am făcut.

Alex învăţase cu unchiul lui, Ian Rider. Spionul a cărui moarte îi schimbase brusc viaţa. Cei doi petrecuseră o săptămână împreună în San Diego, California. Cu mulţi ani în urmă. Ani ce uneori păreau secole.

— Este ceva în neregulă cu băutura ta? întrebă Sabina.

Alex îşi dădu seama că îşi ţinea Cola în faţă, legănând-o în mână, cu privirea fixă îndreptată către ea. Dar el se gândea la apă.

— Nu, e în ordine… începu el.

Şi apoi, cu colţul ochiului, îl zări pe paznic. Coborâse înapoi în complex. Încă o dată, folosea telefonul din colţ. Alex îl zări băgând o monedă şi formând un număr.

— Vin imediat, spuse Alex.

Se ridică şi se îndreptă către telefon. Paznicul era cu spatele la el. De data aceasta, poate că va reuşi să se apropie suficient de mult să audă ce se vorbeşte.

— …Va fi o reuşită. Paznicul vorbea în engleză, dar cu accent. Era încă cu spatele la Alex. Urmă o pauză. Apoi: Îl voi întâlni acum. Da… imediat. Îmi va da obiectul şi vi-l voi aduce. Încă o pauză. Alex avu impresia că urmează să se încheie conversaţia. Făcu câţiva paşi înapoi. Trebuie să plec, spuse paznicul. La revedere. Puse receptorul la loc şi plecă.

— Alex? Sabina îl striga. Era singură, acolo unde o lăsase. Îşi dădu seama că ea trebuie să fi văzut ce făcuse el. Îi făcu cu mâna. Va trebui să găsească o cale să-i explice toate acestea mai târziu.

Paznicul nu urcă înapoi la suprafaţă. O luă pe o uşă ce dădea într-un coridor lung. Alex deschise uşa şi îl urmări.

All England Tennis Club acoperă o suprafaţă imensă. Deasupra pare un parc tematic, deşi poate singura temă ar fi tenisul. Mii de oameni trec pe alei şi pe potecile acoperite, un flux neîntrerupt de cămăşi albe strălucitoare, ochelari de soare şi pălării de paie. Pe lângă terenuri, sunt ceainării şi cafenele, restaurante, magazine, puncte sanitare, case de bilete şi puncte de pază.

Dar mai există o lume, mai puţin cunoscută, sub toate acestea. Întregul club este legat printr-o reţea de coridoare şi tuneluri, unele suficient de mari să lase să treacă o maşină. Dacă este uşor să te pierzi la suprafaţă, este şi mai uşor să te rătăceşti dedesubt. Sunt foarte puţine indicatoare şi nimeni nu stă pe la colţuri să-ţi ofere informaţii. Aceasta este lumea bucătarilor şi a chelnerilor, a celor care strâng gunoiul şi livrează marfa. Cumva ei reuşesc să îşi găsească drumul pe-aici, apărând la suprafaţă exact

acolo unde este nevoie de ei, înainte de a dispărea din nou.

Coridorul pe care se găsea Alex se chema Calea Regală şi făcea legătura dintre clădirea Millennium şi terenul numărul 1, permiţând jucătorilor să îşi croiască drum fără să fie văzuţi. Era curat şi gol, cu un covor albastru strălucitor. Paznicul era cu vreo douăzeci de metri înaintea lui Alex şi era straniu să fie dintr-odată singur. Erau doar ei doi acolo. Deasupra lor, la suprafaţă, erau oameni peste tot, învârtindu-se în lumina soarelui. Alex era recunoscător că exista covorul, care estompa zgomotul făcut de picioarele lui. Părea că paznicul se grăbeşte. Până aici nu se oprise şi nici nu se uitase în urmă.

Paznicul ajunse la o uşă de lemn pe care scria INTERZIS. Fără să se oprească, intră. Alex se opri un moment şi apoi îl urmă. Pătrunse într-un loc mai murdar, un coridor de ciment cu semne industriale galbene şi guri de ventilaţie mari deasupra. Atmosfera mirosea a ulei şi gunoi şi Alex ştia că ajunsese în aşa-numita Cale Buggy, un culoar ce forma un cerc mare sub club. Doi adolescenţi cu şorţuri verzi şi jeanşi trecură pe lângă el, împingând două pubele de plastic. Se intersectă cu o chelneriţă care căra tăvi murdare. Nu era niciun semn că paznicul era acolo şi Alex gândi pentru un moment că îl pierduse. Dar apoi zări o siluetă dispărând după nişte fâşii de plastic transparente ce atârnau din tavan până la podea. Putea distinge uniforma bărbatului de partea cealaltă a perdelei. Se grăbi înainte şi trecu şi el.

Alex îşi dădu seama de două lucruri în acelaşi moment. Nu mai avea habar unde se află – şi mai era şi singur acolo.

Se afla într-o cameră de la subsol, în formă de banană, cu stâlpi de beton ce susţineau acoperişul. Părea o parcare subterană şi erau într-adevăr trei sau patru maşini în nişele de lângă culoarul pe care se afla Alex. Dar cea mai mare parte din spaţiu era acoperită de gunoaie. Erau cutii goale de carton,

paleţi de lemn, o betonieră ruginită, bucăţi de garduri vechi şi automate de cafea stricate, aruncate şi lăsate să putrezească pe pardoseala umedă de ciment. Mirosea urât şi Alex putea auzi un vuiet constant, ca un ferăstrău electric, venind dintr-un compresor de gunoi pe care nu-l vedea. Şi totuşi, suprafaţa era folosită şi pentru depozitarea mâncării şi a băuturii. Erau butoaie de bere, sute de sticle de băuturi carbogazoase, tuburi cu gaz şi opt sau nouă cutii albe mari îngrămădite unele peste altele – frigidere, fiecare cu eticheta REFRIGERATION.

Alex privi în sus la acoperiş. Era înclinat şi forma îi amintea de ceva. Bineînţeles! Tribunele din jurul terenului numărul 1. Acolo era el – în nişa de încărcare de sub terenul de tenis. Era buricul Wimbledonului. Era acolo unde veneau toate proviziile şi de unde pleca gunoiul. Şi chiar acum, zece mii de oameni stăteau la doar câţiva metri deasupra lui, bucurându-se de meci, neştiind că tot ce consumaseră ei de-a lungul zilei începea şi sfârşea aici.

Dar unde era paznicul? De ce venise aici şi cu cine urma să se întâlnească? Alex se furişă înainte cu atenţie, încă o dată simţindu-se foarte singur. Era pe o platformă ridicată pe care cuvântul PERICOL era scris din loc în loc cu litere galbene. Nu trebuia să i se spună. Se avântă câţiva paşi şi coborî, ajungând în partea principală a încăperii, la acelaşi nivel cu frigiderele. Trecu pe lângă un vraf de tuburi cu gaz, îmbuteliate cu dioxid de carbon. Habar nu avea pentru ce erau. Se părea că jumătate din lucrurile de aici fuseseră aruncate fără niciun motiv.

Era destul de sigur că paznicul plecase. De ce ar fi vrut să se întâlnească cu cineva? Pentru prima dată de când părăsise complexul, Alex rememoră în gând conversaţia telefonică.

„Urmează să-l întâlnesc acum. Da… imediat. Îmi va da…”

Părea ridicol, fals, ca o secvenţă dintr-un film prost. Îşi dădu seama că fusese păcălit, auzi ţipătul şi văzu silueta întunecată ieşind în viteză din umbră.

Era în mijlocul pardoselii de beton, la vedere. Paznicul era la volanul unui motostivuitor, furca de metal venind înspre el precum coamele unui taur uriaş. Pus în funcţiune de motorul său electric de 48 de volţi, motostivuitorul se îndrepta cu viteză înspre el pe roţi pneumatice. Alex privi în sus şi zări paleţii grei de lemn, cam o duzină, în aer deasupra cabinei. Zări zâmbetul paznicului, o licărire de dinţi urâţi pe o faţă şi mai urâtă. Maşina parcurse distanţa dintre ei cu o viteză uimitoare, apoi se opri brusc când paznicul apăsă pe frâne. Alex ţipă sărind într-o parte. Paleţii de lemn, purtaţi în faţă de mecanismul stivuitorului, alunecară de pe furcă şi căzură cu zgomot. Alex ar fi trebuit să fie strivit şi ar fi fost, dacă nu erau butoaiele de bere. Un rând din acestea susţinuse greutatea paleţilor, lăsând un mic spaţiu în formă de triunghi. Alex auzi lemnul strivindu-se la câţiva centimetri deasupra capului. Aşchii săriră peste gâtul şi peste spatele lui. Praful şi murdăria îl înăbuşiră. Dar era încă în viaţă. Tuşind înecat şi pe jumătate orbit, se târî înainte în timp ce motostivuitorul se întoarse pregătindu-se să vină din nou după el.

Cum a putut fi atât de prost? Paznicul îl văzuse prima dată în complex, când dăduse telefon. Alex stătuse acolo, cu gura căscată la tatuajul de pe braţul bărbatului şi crezuse că uniforma lui de băiat de mingi îl va proteja. Şi apoi, în clădirea Millennium, Alex se ciocnise de el pentru a pune mâna pe telefonul mobil. Bineînţeles că paznicul ştia cine este şi ce făcea. Nu conta că era adolescent. Era periculos. Trebuia eliminat.

Aşa că pusese o capcană atât de evidentă, că n-ar fi păcălit niciun… ei bine, un elev. Alex poate că se credea un fel de superspion care salvase de două ori lumea întreagă, dar era o prostie. Paznicul dăduse un telefon fals şi îl păcălise pe Alex să-l urmeze în acest loc pustiu. Şi acum urma să-l omoare. Nu conta cine este sau cât aflase, odată ce era mort.

Simţindu-se rău, Alex se clătină pe picioare, în timp ce motostivuitorul venea înspre el încă o dată.

Paznicul părea aproape ridicol, cocoşat în cabină. Dar maşina pe care o conducea era rapidă, învârtind un ciclu întreg pe o monedă de zece penny. Alex încercă să schimbe direcţia, sărind într-o parte. Stivuitorul se roti şi îl urmă. Putea ajunge oare la platforma înaltă? Nu. Alex ştia că e prea departe.

Paznicul se întinse şi apăsă un buton. Furca de metal se cutremură şi căzu la pământ astfel încât nu mai arăta ca nişte coame, ci mai degrabă ca două săbii gemene ale unui cavaler medieval de coşmar. Pe unde s-o ia? Stânga sau dreapta? Alex de-abia avu timp să se hotărască până ce maşina veni din nou peste el. Sări înspre dreapta, rostogolindu-se pe beton. Paznicul trase de manetă şi maşina se roti din nou. Alex se răsuci şi roţile grele trecură la doar un centimetru de el şi apoi se izbiră într-unul dintre stâlpi.

Urmă o pauză. Alex se ridică, ameţit. Pentru o fracţiune de secundă, speră că izbitura îl terminase pe paznic, dar, cu o senzaţie de greaţă în stomac, îl văzu pe bărbat ieşind din cabină, scuturându-şi praful de pe braţul jachetei. Se mişca cu încetineala încrezătoare a unui om care ştie că deţine controlul. Şi Alex îşi putea da seama de ce. Imediat, paznicul luase poziţia unui luptător de arte marţiale; cu picioarele uşor depărtate şi centrul de greutate coborât. Avea mâinile curbate în aer, aşteptând să lovească. Încă zâmbea. Tot ce putea vedea era un băiat fără apărare, unul deja slăbit de două ciocniri cu motostivuitorul.

Cu un strigăt, se repezi înainte, cu mâna dreaptă lovind înspre gâtul lui Alex. Dacă lovitura şi-ar fi atins ţinta, Alex ar fi fost omorât. Dar în ultima secundă ridicase ambii pumni, încrucişând braţele pentru a para. Paznicul fu luat prin surprindere şi Alex profită de moment pentru a lovi cu piciorul drept, ţintind între picioare. Dar paznicul nu mai era acolo, se rotise într-o parte şi în acel moment Alex ştiu că avea de înfruntat un adversar mai puternic, mai rapid şi mai experimentat decât el, şi că nu avea nicio şansă.

Paznicul se răsuci şi de data asta mâna lui îl apucase pe Alex de o parte a capului. Alex auzi pocnitura. Pentru o secundă, orbi. Căzu pe spate, izbindu-se de ceva metalic. Era uşa unuia dintre frigidere. Cumva se apucase de mâner şi, când se poticni înainte, uşa se deschise. Simţi un val rece pe ceafă şi poate că asta îl refăcu şi îi dădu puterea de a se arunca înainte, evitând o altă lovitură periculoasă ce ţintise spre beregata lui.

Alex era într-o formă proastă şi ştia asta. Nasul îi sângera. Simţea sângele cald prelingându-se în colţul gurii. Capul îi vâjâia şi becuri păreau să-i sclipească în faţa ochilor. Dar paznicul nici măcar nu gâfâia. Pentru prima dată, Alex se întreba peste ce dăduse el. Ce putea fi atât de important pentru paznic încât să fie gata să ucidă cu sânge rece un băiat de 14 ani? Alex îşi şterse sângele de pe gură şi îl înjură pe Crawley că venise la el în timpul meciului, se blestemă şi pe el pentru că îl ascultase. Un bilet în primul rând la Wimbledon? La *cimitirul* din Wimbledon, poate.

Paznicul venea către el. Alex se întinse şi apoi sări din cale, evitând o dublă lovitură mortală, de pumn şi picior. Aterizã lângă o pubelă, plină ochi cu gunoi. Cu toată puterea lui, o ridică şi o aruncă, rânjind printre dinţi în timp ce pubela se izbi de atacator, vărsând mâncare putrezită peste el. Paznicul înjură şi se împletici înapoi. Alex fugi în spatele frigiderului, încercând să-şi tragă răsuflarea, căutând o cale de ieşire.

Avea câteva secunde la dispoziţie. Ştia că paznicul va veni după el şi că data viitoare va termina cu el. Îi era deajuns. Alex se uită în dreapta şi în stânga. Văzu tuburile cu gaz şi trase unul de marginea de sârmă. Tubul părea să cântărească o tonă, dar Alex era disperat. Smulse caneaua şi auzi gazul ieşind. Apoi, ţinând tubul în faţa lui cu ambele mâini, păşi înainte. În acel moment, paznicul apăru pe laterala frigiderului. Alex se smuci înainte, cu muşchii încleştaţi, împingând tubul în faţa bărbatului. Gazul îi explodă în ochi, orbindu-l

temporar. Alex puse jos tubul şi apoi îl ridică din nou. Marginea de metal zăngăni în capul paznicului, chiar deasupra nasului. Alex simţi oţelul solid lovind osul. Paznicul se clătină înapoi. Alex făcu încă un pas înainte. De data asta învârtea tubul ca pe un băţ de crichet, lovindu-l pe bărbat cu o forţă uimitoare în umeri şi în gât. Paznicul nu mai avea nicio şansă. Nici măcar nu mai strigă în timp ce era aruncat de pe picioare şi împins înainte în frigiderul deschis.

Alex dădu drumul tubului şi gemu. Simţea că parcă braţele îi fuseseră smulse de la locul lor. Capul încă îi vâjâia şi se întreba dacă nasul îi fusese spart. Şchiopătă înainte şi se uită în frigider.

Era o perdea de fâşii de plastic şi în spatele acesteia un munte de cutii de carton, fiecare dintre ele umplută până la margine cu căpşune. Alex nu se putu abţine să nu zâmbească. Căpşunele cu frişcă erau una dintre tradiţiile de la Wimbledon, servite la preţuri exorbitante în chioşcurile şi restaurantele de deasupra. Aici le depozitau. Paznicul aterizase în mijlocul cutiilor, zdrobind multe dintre ele. Era inconştient, pe jumătate îngropat în căpşuni, cu capul pe o pernă roşie formată din ele. Alex se uita din uşă, sprijinindu-se de margine, lăsând aerul rece să-l răcorească. Era un termostat lângă el. Afară, temperatura era ridicată. Căpşunele trebuiau ţinute la rece.

Se mai uită o dată la bărbatul care încercase să-l omoare.

— Rece, spuse el.

Apoi se întinse şi răsuci termostatul, dând temperatura sub zero.

Şi mai rece.

Închise uşa frigiderului şi se îndepărtă, şchiopătând de durere.

SPĂRGĂTORUL

Doar câteva minute îi trebuiră inginerului să desfacă dozatorul de apă. Acum se uita înăuntru şi desprinse cu atenţie o fiolă subţire de sticlă dintr-o grămadă de fire şi circuite.

— Încorporată în filtru, spuse el. Este un sistem cu valvă. Foarte ingenios.

Îi dădu fiola unei femei consternate care o ridică în lumină, examinând conţinutul. Fiola era pe jumătate plină cu un lichid transparent. O răsturnă, puse o picătură pe degetul arătător şi o mirosi. Ochii i se îngustară.

— Librium, anunţă ea. Avea un mod tăios de a vorbi. Un drog foarte păcătos. O lingură din asta te ucide. Câteva picături, însă… te derutează numai. Practic, te dezechilibrează.

Restaurantul şi întreaga clădire Millenium fuseseră închise în noaptea aceea. Mai erau trei bărbaţi acolo. John Crawley era unul dintre ei. Lângă el stătea un poliţist în uniformă, evident mai în vârstă. Cel de-al treilea era cărunt şi serios, purtând o cravată Wimbledon. Alex era aşezat într-o parte, simţindu-se deodată obosit şi nelalocul lui. Nimeni în afară de Crawley nu ştia că el lucra pentru MI6. În ceea ce-i privea, era doar un băiat de mingi care descoperise cumva adevărul.

Alex era îmbrăcat în hainele lui acum. Îi telefonase lui Crawley, făcuse un duş şi se schimbase, lăsându-şi uniforma în vestiar. Ştia cumva că o purtase pentru ultima dată. Se întreba dacă i se va permite să păstreze pantalonii scurţi, cămaşa şi tenişii cu logoul cu rachete încrucişate cusut pe limbă. Uniforma era singura răsplată pe care băieţii şi fetele de mingi le primeau de la Wimbledon.

— Este destul de clar ce se întâmplă, spunea Crawley. Ţii minte că eram îngrijorat de spargerea pe care am avut-o, domnule Norman. Se adresa bărbatului cu cravată. Ei, se pare că am avut

dreptate. Nu voiau să fure nimic. Veniseră aici să aranjeze dozatoarele de apă. În restaurant, pe hol şi probabil în toată clădirea. Telecomandă… nu-i aşa, Henderson?

Henderson era bărbatul care desfăcuse dozatorul. Un alt angajat MI6.

— Aşa este, domnule, răspunse el. Dozatorul funcţiona perfect normal, dădea apă rece. Dar când primea un semnal radio – şi asta făcea prietenul nostru cu telefonul fals – injecta câţiva mililitri din acest drog, Librium. Nu suficient încât să apară într-un test al sângelui, dacă ar fi fost cineva testat. Dar destul să distrugă meciul cuiva.

Alex îşi aminti de jucătorul german, Blitz, părăsind terenul după ce pierduse meciul. Părea ameţit şi lipsit de concentrare. Dar era mai mult de atât. Era drogat.

— E transparent, adăugă femeia. Şi practic nu are niciun gust. Într-un pahar cu apă rece nu s-ar fi simţit.

— Dar nu înţeleg! domnul Norman interveni în conversaţie. Care era scopul?

— Cred că pot răspunde la asta, spuse poliţistul. După cum ştiţi, paznicul nu vorbeşte, dar tatuajul de pe braţul lui indică faptul că este – sau a fost – membru al Marelui Cerc.

— Şi ce anume ar fi ăsta? se repezi domnul Norman.

— Este o triadă, domnule. O bandă chineză. Triadele, firește, sunt implicate într-o serie de activităţi criminale. Droguri. Crime. Imigrări ilegale. Şi, bineînţeles, pariuri. Cred că această operaţiune are de-a face cu cele din urmă. Ca orice alt eveniment sportiv, Wimbledonul atrage pariuri în valoare de milioane de lire sterline. Acum îmi dau seama că tânărul francez, Lefevre, începuse turneul cu şanse de 300 la 1 de a câştiga.

— Dar apoi i-a bătut pe Blitz şi pe Bryant, spuse Crawley.

— Exact. Sunt sigur că Lefevre habar n-avea despre ce era vorba. Dar dacă toţi adversarii lui au

fost drogaţi înainte de a intra pe teren… ei, bine, s-a întâmplat de două ori. Putea să se petreacă până în finală. Marele Cerc ar fi făcut avere! O sută de mii de lire sterline pariate pe francez le-ar fi adus treizeci de milioane.

Domnul Norman se ridică.

— Lucrul cel mai important acum este ca nimeni să nu afle despre asta, spuse el. Înseamnă scandal naţional şi un dezastru pentru reputaţia noastră. De fapt, s-ar putea să fim nevoiţi să reîncepem turneul de la capăt! Îl privi pe Alex, dar se adresă lui Crawley: Putem avea încredere că acest băiat nu va vorbi? întrebă el.

— Nu voi spune nimănui ce s-a întâmplat, confirmă Alex.

— Bine. Bine.

Poliţistul dădu din cap.

— Ai făcut o treabă foarte bună, adăugă el. Depistându-l pe tipul ăsta, pentru început şi apoi urmărindu-l şi toate celelalte. Deşi, trebuie să spun că ai fost destul de iresponsabil să-l încui în frigider.

— A încercat să mă omoare, se apără Alex.

— Chiar şi-aşa! Putea să îngheţe până murea. Aşa, se poate să-şi fi pierdut câteva degete de la degerături.

— Sper să nu-i afecteze capacităţile de a juca tenis.

— Ei bine, nu ştiu… Poliţistul tuşi. Era clar că nu ştia ce să creadă despre Alex. Oricum, bravo ţie. Dar data viitoare, încearcă să te gândeşti la ce faci. Sunt sigur că nu vrei să răneşti pe nimeni!

La dracu’ cu ei toţi!

Alex stătea în picioare privind valurile negre şi argintii în lumina lunii, rostogolindu-se şi măturând plaja Fistral. Încerca să şi-i scoarţă din minte pe poliţist, pe domnul Norman şi toată afacerea Wimbledon. Salvase într-un fel sau altul întregul All England Tennis Tournament şi, deşi nu se aşteptase la un bilet în tribuna regală şi o invitaţie la ceai cu ducesa de Kent, nici nu credea că va fi înlăturat aşa

de uşor. Privise finala de unul singur, la televizor. Măcar îl lăsaseră să păstreze uniforma de băiat de mingi.

Şi mai era un lucru bun care reieşise din toate astea. Sabina nu uitase de invitaţia făcută.

El stătea pe veranda casei pe care părinţii ei o închiriaseră, o casă ce ar fi părut urâtă oriunde altundeva în lume, dar care se potrivea perfect acolo unde era aşezată, pe marginea unei stânci ce dădea înspre coasta Cornwallului. Era demodată, pătrată, parţial din cărămidă, parţial din lemn vopsit în alb. Avea cinci dormitoare, trei scări şi prea multe uşi. Grădina era mai mult uscată decât înfloritoare, distrusă de sare şi de apa de mare. Casa era Saltul lui Brook, deşi nimeni nu ştia cine era Brook, de ce sărise sau dacă a supravieţuit. Alex era acolo de trei zile. Fusese invitat să stea toată săptămâna.

Ceva se mişcă în spatele lui. Se deschise o uşă şi Sabina Pleasure ieşi, înfăşurată într-un halat gros de prosop, cu două pahare în mână. Era cald afară. Deşi plouase când sosise Alex – se pare că în Cornwall mereu plouă – vremea se înseninase şi acum era o noapte de vară. Sabina îl lăsase afară cât se dusese să facă o baie. Părul îi era încă ud. Halatul îi cădea greu până jos, la picioarele goale. Alex se gândi că părea mult mai matură decât cei cincisprezece ani pe care îi avea.

— Ţi-am adus o Cola, spuse ea.

— Mulţumesc.

Veranda era largă, cu un balcon jos, un balansoar şi o masă. Sabina puse paharele jos şi se aşeză. Alex i se alătură. Rama de lemn a balansoarului scârţâi şi se legănară împreună, admirând priveliştea. Pentru un timp, niciunul din ei nu spuse nimic. Apoi, deodată…

— De ce nu-mi spui adevărul? întrebă Sabina.

— La ce te referi?

— Mă gândeam la Wimbledon. De ce ai plecat imediat după sferturile de finală? Ai fost acolo un minut. Pe terenul numărul 1. Şi apoi…

— Ţi-am spus, interveni Alex, simţindu-se stingherit. Nu mă simţeam bine.

— Nu asta am auzit eu. A existat un zvon că ai fost implicat într-o bătaie. Şi mai e ceva. Te-am observat în slip. N-am mai văzut pe nimeni cu atâtea tăieturi şi vânătăi.

— Sunt terorizat la şcoală.

— Nu cred asta. Am o prietenă care merge la Brookland. Spune că nu eşti niciodată acolo. Dispari mereu. Ai lipsit de două ori semestrul trecut şi, în ziua în care te-ai întors, jumătate din şcoală a luat foc.

Alex se aplecă şi ridică paharul rece de Cola, răsucindu-l în palme. Un aeroplan trecea pe cer, mic în marele întuneric, cu luminile clipind din când în când.

— Bine, Sabina, spuse el. Nu sunt elev de fapt. Sunt spion, un James Bond adolescent. Trebuie să lipsesc de la şcoală să salvez lumea. Am făcut-o de două ori până acum. Prima dată aici în Cornwall. A doua oară a fost în Franţa. Ce altceva mai vrei să ştii?

Sabina zâmbi.

— Bine, Alex. Am pus o întrebare stupidă… îşi trase picioarele, învelindu-le în halat. Dar e ceva diferit la tine. Nu eşti ca niciun băiat pe care l-am cunoscut.

— Copii?! Mama Sabinei striga din bucătărie. Nu ar trebui să mergeţi la culcare?

Era ora zece. Cei doi urmau să se trezească la cinci dimineaţă să facă surfing.

— Cinci minute! strigă Sabina.

— Încep să număr.

Sabina oftă.

— Mamele!

Dar Alex nu îşi cunoscuse niciodată mama.

Douăzeci de minute mai târziu, în pat, se gândea la Sabina Pleasure şi la părinţii ei; tatăl ei, cu un aer uşor studios, cu păr lung cărunt şi ochelari, mama rotofeie şi veselă, semănând mult cu Sabina. Erau

doar ei trei. Poate că asta îi făcea atât de uniţi. Locuiau în vestul Londrei şi închiriau casa aceasta pentru o lună în fiecare vară.

Stinse lumina şi se întinse în întuneric. Camera lui, la mansardă, avea doar un geam micuţ şi putea vedea luna, strălucind albă, perfect rotundă precum o monedă de un penny. Din momentul în care ajunsese, s-au purtat cu el ca şi cum l-ar fi cunoscut de o viaţă. Fiecare familie are obiceiurile ei şi Alex rămase surprins cât de repede se obişnuise cu ale lor, însoţindu-i în plimbările lungi de-a lungul stâncilor, ajutând la cumpărături şi la gătit sau pur şi simplu stând cu ei în tăcere – citind sau privind marea.

De ce nu putea avea şi el o familie ca aceasta? Alex simţi cum îl copleşeşte o tristeţe veche, bine-cunoscută. Părinţii lui muriseră când el avea abia câteva săptămâni. Unchiul care îl crescuse şi care îl învăţase atâtea, rămăsese, în multe privinţe, un străin. Nu avea fraţi sau surori. Uneori se simţea la fel de izolat ca şi avionul pe care îl văzuse de pe verandă, în călătoria lungă pe cerul nopţii, neobservat şi singur.

Alex îşi trase pernele în jurul capului, supărat pe sine însuşi. Avea prieteni. Îi plăcea viaţa lui. Reuşise să fie la zi cu şcoala şi se bucura de o vacanţă grozavă. Şi, cu ceva noroc, cu afacerea Wimbledon încheiată, poate că şi MI6 îl va lăsa în pace. Aşa că de ce se lăsa pradă acestei stări?

Uşa se deschise. Cineva intrase în cameră. Era Sabina. Se aplecă deasupra lui. Părul îi căzu peste obrazul lui şi îi simţi parfumul slab, de flori şi mosc. Buzele ei se şterseră uşor de ale lui.

— Eşti mult mai drăguţ decât James Bond, spuse ea.

Şi apoi plecă. Uşa se închise în urma ei.

Cinci şi cinci dimineaţa.

Dacă ar fi fost o zi de mers la şcoală, Alex nu s-ar fi trezit decât peste vreo două ore şi chiar şi atunci ar fi tras de el să se dea jos din pat, fără chef. Dar în

dimineaţa aceasta se trezise într-o clipă. Simţise energia şi încordarea străbătându-i corpul. Şi coborând pe plaja Fistral, cu lumina roz a răsăritului pe cer, încă le putea simţi. Marea îl chema, provocându-l să o încerce.

— Ia uite ce valuri! exclamă Sabina.

— Sunt mari, mormăi Alex.

— Sunt imense. E nemaipomenit!

Era adevărat. Alex mai făcuse surfing de două ori înainte – o dată în Norfolk, altădată cu unchiul lui în California – dar nu văzuse niciodată aşa ceva. Nu era vânt deloc. Postul local de radio avertizase asupra unor vârtejuri adânci de apă şi a unei maree deosebit de înalte. Acestea împreună produceau valuri care îi tăiau respiraţia. Erau înalte de cel puţin trei metri, rostogolindu-se încet către ţărm ca şi cum ar fi cărat pe umeri greutatea întregului ocean. Momentul în care se spărgeau era terifiant. Alex îşi simţi inima cât un purice. Se uita la pereţii mişcători de apă, de un albastru-închis, cu spumă albă. Oare chiar el avea să se afle deasupra unuia dintre aceşti monştri pe o placă şubredă făcută dintr-o biată fâşie de fibrosticlă?

Sabina îl văzu că ezită.

— Ce crezi? întrebă ea.

— Nu ştiu… răspunse Alex, dându-şi seama că ţipă ca să se facă auzit în zgomotul produs de valuri.

— Marea e prea agitată! Sabina era un bun surfer. Cu o dimineaţă înainte, Alex o privise manevrând cu dibăcie nişte valuri ce se spărgeau de recif aproape de ţărm. Poate că ar trebui să ne întoarcem în pat! strigă ea.

Alex privi întreaga scenă. Mai erau vreo jumătate de duzină de surferi pe plajă şi, undeva departe, un bărbat pregătind un ski-jet în apa mică. Ştia că el şi Sabina erau cei mai tineri de acolo. Ca şi ea, purta un costum de neopren gros de trei milimetri şi ghete care îl protejau împotriva frigului. Aşa că, de ce tremura? Alex nu avea placa lui şi închiriase un Ocean Magic. A Sabinei era mai lată şi mai groasă, bazându-se pe stabilitate mai degrabă decât pe

viteză, dar Alex prefera placa închiriată, pentru mâner şi pentru sentimentul de control dat de cele trei aripioare. Era bucuros că alesese una mare. Dacă avea să prindă valuri mari ca acestea, avea nevoie de extra mărime.

Dacă…

Alex nu era sigur că va intra în apă. Valurile păreau de două ori mai înalte decât el şi ştia că, dacă ar fi făcut o greşeală, i-ar fi putut fi fatală cu uşurinţă. Părinţii Sabinei îi interziseseră să intre în apă dacă era prea periculoasă şi trebuia să recunoască, niciodată nu arătase mai primejdioasă. Privi un alt val care se sparse şi poate că s-ar fi întors dacă n-ar fi auzit un alt surfer strigând către altul, cuvintele lui biciuind plaja goală.

— Spărgătorul!

Nu putea fi adevărat. Spărgătorul pe plaja Fistral. Alex auzise numele de multe ori. Spărgătorul devenise o legendă nu numai în Cornwall, ci în întreaga lume a surferilor. Prima vizită înregistrată fusese în septembrie 1966, când valul avusese mai mult de şase metri, cel mai puternic dintre cele care au izbit vreodată coasta engleză. De atunci mai fusese zărit ocazional, dar de către puţini, şi mult mai puţini reuşiseră să-l stăpânească.

— Spărgătorul! Spărgătorul! Ceilalţi surferi îi strigau numele, sărind şi ţipând. Îi privi dansând pe plajă, cu plăcile deasupra capetelor. Deodată ştiu că trebuie să intre în apă. Era prea tânăr. Valurile erau prea mari. Dar nu şi-ar fi iertat-o niciodată, dacă ar fi ratat ocazia.

— Intru! strigă el şi alergă înainte, cărându-şi placa în faţă, cu coada legată de glezna lui printr-o coardă rezistentă. Cu colţul ochiului o zări pe Sabina ridicând o mână în semn de baftă, dar apoi ajunse la marginea mării şi simţi apa rece punând stăpânire pe gleznele lui. Aruncă placa jos şi se aşeză pe ea, purtat de apă înainte. Şi apoi, culcat pe burtă, cu picioarele întinse în spatele lui, bătea apa cu furie. Aceasta era partea cea mai obositoare a aventurii. Alex se concentra pe braţe şi umeri,

ţinând nemişcat restul corpului. Avea de mers cale lungă. Trebuia să-şi păstreze energia.

Auzi un zgomot la ţărm şi zări ski-jetul părăsind malul. Acest lucru îl derută. Ambarcaţiunile personale erau rare în Cornwall şi cu siguranţă că nu o mai văzuse pe aceasta înainte. În mod normal erau folosite să-i tracteze pe surferi către valuri mai mari, dar acest ski-jet era diferit. Putea să-l vadă pe cel care conducea, cu glugă şi costum de apă negru. Avea el sau ea de gând să încalece Spărgătorul cu o maşină?

Uită de asta. Braţele îi obosiseră şi nu parcursese nici măcar jumătate din distanţă. Mâinile sale făcute căuş împingeau apa şi se simţi avansând. Ceilalţi surferi erau mult înaintea lui. Putea vedea locul în care valurile făceau creastă, la vreo douăzeci de metri în faţă. Un munte de apă se ridică în faţa lui şi plonjă ca o raţă prin el. Pentru o secundă nu mai văzu nimic. Avea în gură un gust sărat şi apa rece îl lovi cu putere. Dar ieşi pe partea cealaltă. Îşi fixă privirea la orizont şi îşi dublă efortul. Placa îl purta înainte ca şi cum ar fi fost însufleţită.

Alex se opri să-şi tragă răsuflarea. Deodată totul părea foarte tăcut. Stătea încă pe burtă, ridicându-se şi lăsându-se peste valuri. Se uită înapoi spre mal şi fu uimit să vadă ce mult parcursese. Sabina se aşezase şi îl privea, o pată mică la distanţă. Cel mai apropiat surfer era la vreo treizeci de metri de el; prea departe să-l ajute dacă ar fi fost în neregulă ceva. Avea un nod în stomac şi se întreba dacă nu fusese cam îndrăzneţ să vină până aici singur. Dar era prea târziu acum.

Îl simţi înainte de a-l vedea. Era ca şi cum lumea ar fi ales acel moment să se sfârşească şi întreaga natură îşi dădea ultima suflare. Spărgătorul venea. Se repezea înspre el. Era prea târziu să se răzgândească.

Timp de câteva secunde Alex se uită uimit la apa ce se rostogolea, cădea şi bubuia. Era ca şi cum ai privi o clădire cu patru etaje prăbuşindu-se şi izbindu-se de stradă. Doar că era în întregime din

apă şi apa era vie. Alex îi simţi puterea incredibilă. Deodată, se ridică spectaculos în faţa lui. Şi continua să se ridice până când acoperi cerul.

Mişcările pe care le învăţase cu mult timp în urmă preluară în mod automat controlul. Alex apucă marginile plăcii şi se întoarse astfel încât privea din nou ţărmul. Se forţă să aştepte până în ultima secundă. Dacă s-ar fi mişcat prea târziu, ar fi pierdut totul. Prea devreme, ar fi fost pur şi simplu strivit. Muşchii i se încordară. Dinţii îi clănţăneau. Întregul corp părea să i se fi electrizat.

„Acum!”

Aceasta era partea cea mai dificilă, mişcarea cel mai greu de învăţat şi imposibil de uitat. Ridicarea. Alex putea simţi placa mişcându-se cu pulsul valului. Viteza lui şi cea a apei deveniseră una şi aceeaşi. Îşi lăsă mâinile jos, pe placă, îşi arcui spatele şi împinse. În acelaşi timp, îşi aduse piciorul drept înainte. În poziţia învăţată. Când mergea cu placa pe zăpadă, era exact la fel. Dar nu îi păsa, atâta vreme cât putea să stea în picioare fără să-şi piardă echilibrul şi deja făcea asta, echilibrând cele două mari forţe, viteza şi gravitaţia, în timp ce placa tăia valul în diagonală.

Stătea drept, cu braţele în afară, dinţii dezgoliţi, perfect centrat pe placă. Reuşise! Era pe Spărgător. Îl cuprinsese o bună dispoziţie evidentă. Putea simţi puterea valului. Făcea parte din ea. Fusese conectat la lume şi, deşi înainta cu 60-70 de kilometri la oră, timpul părea că încetinise, aproape că se oprise şi îngheţase în acest moment perfect care îl va urmări pentru tot restul vieţii. Strigă tare, un ţipăt animalic pe care nici măcar el nu-l putea auzi. Stropii îi veneau în faţă, apa se împrăştia în jurul lui. De-abia mai simţea placa sub picioare. Zbura. Nu fusese niciodată mai viu.

Şi apoi auzi prin vuietul valurilor. Venea cu viteză, dintr-o parte, era zgomotul unui motor pe benzină. Să auzi aşa ceva aici, în acest moment, era atât de puţin probabil încât crezu că-şi imaginează. Apoi îşi aduse aminte de ski-jet. Trebuie să fi ieşit

în larg şi apoi se întorsese, în spatele valurilor. Acum venea cu viteză.

Primul lui gând fu că acela care conducea îi făcea o vizită. Era una dintre legile nescrise ale surfingului. Alex era sus pe val. Era valul lui. Cel de pe ski-jet nu avea niciun drept să se bage. Dar, în acelaşi timp, ştia că era o nebunie. Plaja Fistral era practic pustie. Nu era nevoie să te baţi pentru spaţiu. Şi oricum, un ski-jet să vină după un surfer… nu se mai auzise aşa ceva.

Motorul se auzea mai tare acum. Alex nu putea vedea ski-jetul. Se concentra în întregime asupra Spărgătorului, să-şi menţină echilibrul, şi nu îndrăznea să se întoarcă. Era deodată conştient de apa ce venea năvală, de miile de tone ce se cutremurau sub el. Dacă ar fi căzut, ar fi murit, rupt în bucăţi înainte de a se îneca. Ce făcea ski-jetul? De ce venea atât de aproape?

Alex ştiu dintr-odată că era în mare pericol. Ce se întâmpla nu avea nimic de-a face cu Cornwall şi cu vacanţa lui de surfing. Cealaltă viaţă a lui, cea de la MI6, îl ajunsese din urmă. Îşi aminti cum fusese urmărit la coborârea de pe munte la Point Blanc şi ştiu că acelaşi lucru se întâmplă din nou. Cine şi de ce nu mai conta. Avea câteva secunde să facă ceva totuşi înainte ca ski-jetul să îl lovească.

Îşi răsuci capul şi privi pentru o secundă. Un nas negru ca o torpilă. Crom strălucitor şi sticlă. Un bărbat aplecat peste butoanele de comandă, cu privirea pironită pe Alex. Ochii erau plini de ură. Se aflau la mai puţin de un metru depărtare.

Era un singur lucru pe care Alex îl putea face şi îl acţiona instantaneu, fără să gândească. Aerianul este o mişcare ce necesită sincronizare la fracţiune de secundă şi stăpânire totală. Alex se răsuci şi se aruncă deasupra valului, în aer. În acelaşi timp se ghemui şi apucă placa, cu o mână de fiecare parte. Acum chiar că zbura, suspendat în aer, în timp ce valul se rostogolea sub el. Văzu ski-jetul trecând prin locul în care fusese cu câteva secunde în urmă. Se învârti, făcând aproape un cerc complet în aer. În

ultimul moment îşi aminti să pună piciorul drept fix pe mijlocul plăcii. Aceasta i-ar fi preluat toată greutatea la aterizare.

Apa se grăbi să îl întâmpine. Alex termină cercul şi se scufundă încă o dată în val. Fusese o aterizare perfectă. Apa ţâşni în jurul lui, dar el rămase drept şi se trezi chiar în spatele ski-jetului. Cel de la volan se întoarse şi Alex îi putu vedea figura uimită. Bărbatul era chinez. Imposibil, incredibil, avea o armă în mână. Alex o putu vedea ridicându-se, cu apa picurând de pe ţeavă. De data aceasta nu mai avea unde să se ducă. Nu mai avea putere să încerce un alt aerian. Cu un strigăt, se aruncă de pe placă, înainte, pe ski-jet. Simţi o zdruncinătură, piciorul fiindu-i aproape smuls în timp ce placa fu trasă înapoi de apa răuvoitoare.

Urmă o explozie. Bărbatul trăsese cu arma. Alex crezu că îi trecuse pe lângă umăr. În acelaşi timp, mâinile i se prinseră de gâtul bărbatului. Genunchii i se izbiră de o parte a ski-jetului. Şi apoi întreaga lume fu rasă de pe faţa pământului, în timp ce bărbatul şi maşina pierdură controlul şi se prăbuşiră într-un vârtej de apă. Piciorul lui Alex se smuci încă o dată şi apoi simţi coarda plesnind. Auzi un strigăt. Deodată bărbatul nu mai era acolo. Alex era singur. Nu putea respira. Apa îl copleşi. Simţea, neajutorat, cum este aspirat înăuntru. Nu se putea împotrivi. Braţele şi picioarele îi erau nefolositoare. Nu mai avea pic de putere. Deschise gura să strige, dar apa năvăli înăuntru.

Apoi umărul i se izbi de ceva tare şi ştiu că ajunsese pe fundul mării şi că acesta îi va fi mormântul. Îndrăznise să se joace cu Spărgătorul şi acesta se răzbunase. Undeva, în depărtare, un alt val se spărgea deasupra lui, dar Alex nu-l vedea. El zăcea acolo jos, în sfârşit, împăcat.

DOUĂ SĂPTĂMÂNI LA SOARE

Alex nu înţelegea ce era mai surprinzător. Că era încă în viaţă sau că se afla din nou în sediul londonez al Diviziei Operaţiuni Speciale a MI6.

Faptul că încă respira se datora, ştia bine, Sabinei. Ea stătuse pe plajă, privind îngrozită cum el venea pe Spărgător înspre ea. Văzuse ski-jetul venind în spatele lui, înainte ca Alex să-l observe, şi ştiuse instinctiv că era ceva în neregulă. Începuse să alerge în momentul în care Alex sărise în aer şi era deja în apă când el se prăbuşise lângă ski-jet şi dispăruse dedesubt. Mai târziu, ea spusese că fusese o coliziune… un accident îngrozitor. De la acea distanţă era imposibil să vezi ce se întâmplă în realitate.

Sabina era o înotătoare puternică şi norocul era de partea ei. Deşi apa era întunecată şi valurile erau încă uriaşe, ştiuse locul în care se scufundase Alex şi ajunsese acolo în mai puţin de un minut. Îl găsise la a treia scufundare, îi târâse trupul inconştient la suprafaţă şi apoi îl trăsese la mal. Învăţase la şcoală să facă respiraţie gură la gură şi îşi folosise cunoştinţele, apăsându-şi buzele peste ale lui, împingându-i aerul în plămâni. Chiar şi atunci era sigură că Alex este mort. Nu respira. Ochii îi erau închişi. Sabina îl bătuse peste piept – o dată, de două ori – şi fusese în sfârşit răsplătită cu un spasm şi un acces de tuse care îl copleşiseră pe Alex. Până atunci, sosiseră şi alţi surferi. Unul dintre ei avea un telefon mobil şi sunase la ambulanţă. Nu era nici urmă de omul de pe ski-jet.

Şi Alex fusese norocos. După cum reieşea, el venise pe Spărgător până aproape de punctul unde valul era cel mai slab. O tonă de apă căzuse peste el, dar cinci secunde mai devreme ar fi fost cinci tone. Şi nu era prea departe de ţărm când îl găsise Sabina. Dacă ar fi fost mai departe, ar fi fost posibil ca ea să nu-l mai fi găsit.

Trecuseră cinci zile de atunci.

Era luni dimineaţă, începutul unei noi săptămâni. Alex se găsea în camera 1605, la etajul 16 al clădirii anonime din Liverpool Street. Jurase că nu se va mai întoarce acolo. Bărbatul şi femeia care se găseau în cameră cu el erau ultimele două persoane pe care voia să le vadă. Şi totuşi, iată-l acolo. Fusese atras înăuntru, precum peştele în plasă.

Ca de obicei, Alan Blunt nu părea deosebit de încântat să îl vadă, preferând să studieze dosarul de pe biroul din faţa lui decât pe băiat. Era a cincea sau a şasea oară când Alex îl întâlnea pe bărbatul care deţinea comanda supremă a acestei divizii a MI6 şi încă nu ştia aproape nimic despre el. Blunt avea cam cincizeci de ani şi era un bărbat în costum, într-un birou. Nu părea că ar fi fumător şi Alex nu-şi imagina nici că era un băutor înrăit. Era oare căsătorit? Avea copii? Îşi petrecea sfârşiturile de săptămână plimbându-se prin parc sau pescuind, sau urmărind meciuri de fotbal? Cumva Alex se îndoia de toate astea. El se întreba dacă Blunt are vreo viaţă în afara acestor patru pereţi. Era un om pe care îl caracteriza munca lui. Îşi dedicase întreaga viaţă secretelor şi ajunsese ca propria viaţă să devină un secret.

Ridică ochii de pe raportul concis.

— Crawley nu avea niciun drept să te implice în afacerea asta, spuse el.

Alex nu răspunse. Pentru prima dată, nu era sigur dacă să dezaprobe.

— Campionatul de tenis de la Wimbledon. Aproape că ai fost omorât. Se uită întrebător la Alex. Şi afacerea asta din Cornwall. Nu-mi place ca agenţii mei să fie implicaţi în sporturi periculoase.

— Nu sunt unul dintre agenţii dumneavoastră, îi replică Alex.

— Este destul pericol în meseria asta fără a mai adăuga şi altceva, continuă Blunt, ignorându-l. Ce s-a întâmplat cu bărbatul de pe ski-jet? întrebă el.

— Îl interogăm acum, răspunse doamna Jones.

Vicecomandantul de la Operaţiuni Speciale purta un costum gri cu pantalon şi avea o geantă din piele

neagră ce se asorta cu culoarea ochilor ei. Avea o broşă de argint pe rever, reprezentând un pumnal în miniatură. Se potrivea.

Fusese prima care-l vizitase pe Alex când era în convalescenţă în spital în Newquay şi ea, cel puţin, fusese preocupată de ceea ce se întâmplase. Bineînţeles că nu arătase decât puţină, dacă nu niciun fel de emoţie. Dacă ar fi fost întrebată, ar fi spus că nu ar fi dorit să piardă pe cineva care i-a fost folositor şi care i-ar mai putea fi din nou. Dar Alex bănuia că acesta era doar jumătate din adevăr. Ea era femeie, iar el avea doar 14 ani. Dacă doamna Jones ar fi avut un fiu, ar fi putut foarte bine să fie de vârsta lui Alex. Aceasta era diferenţa – una pe care ea nu putea s-o ignore.

— Am găsit un tatuaj pe braţul bărbatului, continuă ea. Se pare că şi el era membru al bandei Marelui Cerc. Se întoarse către Alex. Marele Cerc este o triadă relativ nouă, explică ea. Este, din păcate, şi una dintre cele mai violente.

— Cred că mi-am dat seama de asta, spuse Alex.

— Bărbatul pe care l-ai închis în frigider la Wimbledon era *Sai-lo.* Asta înseamnă „frate mic”. Trebuie să înţelegi cum lucrează oamenii aceştia. Le-ai stricat operaţiunea şi i-ai făcut să piardă. Este ultimul lucru pe care şi-l pot permite. Aşa că au trimis pe cineva după tine. Încă nu a spus nimic, dar bănuim că este *Dai-lo* sau „frate mare”. Are gradul 438… sub Capul Dragonului, liderul triadei. Şi acum şi el a eşuat. Este neplăcut, Alex, ca şi faptul că aproape l-ai înecat şi că i-ai spart nasul. Triada va considera asta o altă umilinţă.

— N-am făcut nimic, spuse Alex. Era adevărat. Îşi amintea cum dispozitivul fusese smuls de pe glezna lui. Nu era vina lui că îl lovise pe bărbat în faţă.

— Ei aşa vor vedea asta, continuă doamna Jones. Vorbea ca o profesoară. Avem de-a face cu un *Guan-shi.*

Alex aştepta ca ea să-i explice.

— *Guan-shi* este ceea ce dă putere Marelui Cerc, spuse ea. Este un sistem de respect reciproc. Îi leagă pe toţi membrii laolaltă. În mare înseamnă că, dacă îl răneşti pe unul dintre ei, îi răneşti pe toţi. Şi dacă unul devine duşmanul tău, atunci devin toţi.

— Ai atacat pe unul de-al lor la Wimbledon, replică Blunt, au trimis pe un altul în Cornwall.

— L-ai doborât pe omul lor în Cornwall, toţi membrii triadei primesc ordinul de a te ucide, spuse doamna Jones.

— Câţi membri mai sunt? întrebă Alex.

— Cam nouăsprezece mii la ultima numărătoare, răspunse Blunt.

Urmă o tăcere lungă, întreruptă doar de zgomotul distant al traficului, desfăşurat cu şaisprezece etaje mai jos.

— În fiecare minut petrecut în ţara asta eşti în pericol, continuă doamna Jones. Şi nu putem face mare lucru. Bineînţeles, avem o oarecare influenţă asupra triadelor. Dacă îi înştiinţăm pe cei care trebuie că eşti sub protecţia noastră, se poate să-şi retragă oamenii de pe urmele tale. Dar asta va lua ceva timp şi chestia e că ei s-ar putea să lucreze la următorul plan de atac chiar acum.

— Nu te poţi duce acasă, spuse Blunt. Nu te poţi întoarce nici la şcoală. Nu poţi merge nicăieri singur. Femeia aceea care are grijă de tine, menajera, am luat deja măsuri să fie trimisă în afara Londrei. Nu putem risca.

— Şi eu ce trebuie să fac? întrebă Alex.

Doamna Jones privi înspre Blunt, care dădu din cap. Niciunul din ei nu părea îngrijorat în mod special şi el îşi dădu seama dintr-odată că lucrurile evoluaseră aşa cu doriseră ei. Cumva, fără să o ştie, el ajunsese exact în mâinile lor.

— Din coincidenţă, Alex, începu doamna Jones, cu câteva zile în urmă ne-au fost solicitate serviciile tale. De la un serviciu de informaţii american. Agenţia Centrală de Informaţii sau CIA, cum probabil îi ştii. Au nevoie de o persoană tânără

pentru o operaţiune în derulare şi se întrebau dacă eşti disponibil.

Alex fu surprins. MI6 îl folosise de două ori şi de ambele dăţi accentuaseră că nimeni nu trebuie să ştie despre asta. Acum, se pare, se lăudaseră cu privire la spionul lor tânăr. Şi, mai rău, se pregătiseră să-l împrumute, ca pe o carte de la bibliotecă.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, doamna Jones ridică o mână.

— Le-am spus, bineînţeles, că nu doreşti să continui munca aceasta, spuse ea. Doar asta ne-ai spus nouă. Elev, nu spion. Asta ai spus. Dar se pare acum că totul s-a schimbat. Îmi pare rău, Alex, dar din nu ştiu ce motiv, ai ales să intri din nou în teren şi, din nefericire, eşti în pericol. Trebuie să dispari. Aceasta s-ar putea să fie calea cea mai bună.

— Vreţi să merg în America? întrebă Alex.

— Nu chiar în America, îl întrerupse Blunt. Vrem să mergi în Cuba… sau cel puţin pe o insulă la doar câţiva kilometri sud de Cuba. Se cheamă Cayo Esqueleto. E în spaniolă. Înseamnă…

— Insula Scheletului, interveni Alex.

— Aşa e. Bine, sunt multe insule pe lângă coasta americană. Ai auzit de Key Largo şi Key West. Aceasta a fost descoperită de Sir Francis Drake. Se spune că atunci când a acostat acolo, insula era nelocuită. Dar a găsit un singur schelet, un conchistador îmbrăcat în armură, aşezat pe plajă. Aşa a fost botezată insula. Oricum, nu contează cum se cheamă, este, de altfel, un loc foarte frumos. O staţiune turistică. Hoteluri de lux, scufundări, ambarcaţiuni… Nu îţi cerem să faci nimic periculos, Alex. Chiar contrariul. O poţi considera o vacanţă plătită. Două săptămâni la soare.

— Continuă! îl îndemnă Alex.

Nu putea să nu pară nesigur.

— CIA-ul este interesat de această insulă din cauza unui bărbat care locuieşte acolo. Este rus. Are o casă imensă – unii îi spun palat – pe un fel de istm, adică o porţiune foarte îngustă de pământ, în

cel mai nordic punct al insulei. Este generalul Alexei Sarov.

Blunt scoase o fotografie din dosar şi o întoarse astfel încât să o vadă Alex. Era un bărbat în uniformă militară. Fotografia fusese făcută în Piaţa Roşie, în Moscova. Alex putea vedea turnurile în formă de ceapă ale Kremlinului în spatele său.

— Sarov aparţine altor vremuri, începu doamna Jones, preluând discuţia. A fost comandant în armata rusă pe timpurile când ruşii ne erau duşmani şi făceau parte din Uniunea Sovietică. Căderea comunismului nu s-a petrecut cu mult timp în urmă, Alex. De-abia în 1989 a picat Zidul Berlinului. Se opri. Cred că nimic din toate astea nu reprezintă ceva pentru tine.

— N-are cum, spuse Alex. Aveam doar doi ani.

— Da, bineînţeles. Dar trebuie să înţelegi, Sarov a fost un erou al vechii Rusii. A fost făcut general când avea doar treizeci şi opt de ani – în acelaşi an în care ţara lui a invadat Afganistanul. A luptat acolo timp de zece ani, ajungând să fie al doilea la comanda Armatei Roşii. A avut un fiu care a fost ucis acolo. Sarov nici măcar nu a fost la înmormântare. Ar fi însemnat să-şi abandoneze oamenii şi nu ar fi făcut asta – nici măcar pentru o zi.

Alex privi din nou fotografia. Putea vedea duritatea din privirea bărbatului. Era o faţă lipsită de orice fel de căldură.

— Războiul din Afganistan a încetat în momentul în care ruşii s-au retras în 1989, a continuat doamna Jones. În acelaşi timp, întreaga ţară se dezmembra. Comunismul a luat sfârşit şi Sarov a plecat. Nu a făcut niciun secret din faptul că nu-i plăcea noua Rusie cu jeanşii şi pantofii sport Nike şi cu McDonald's la fiecare colţ de stradă. A părăsit armata, deşi îşi spune încă general şi a plecat să trăiască…

— Pe Cayo Esqueleto, termină Alex propoziţia.

— Da. Este acolo de zece ani deja – şi asta e treaba, Alex. Peste două săptămâni preşedintele rus

plănuieşte să-l întâlnească acolo. Nu e nimic surprinzător în asta. Cei doi sunt prieteni vechi. Chiar au crescut în aceeaşi parte a Moscovei. Dar cei de la CIA sunt îngrijoraţi. Vor să ştie ce plănuieşte Sarov. De ce se întâlnesc cei doi? Vechea Rusie şi noua Rusie. Ce se întâmplă?

— CIA vrea să îl spioneze pe Sarov.

— Da. E o simplă operaţiune de supraveghere. Vor să trimită o echipă sub acoperire să arunce o privire înainte de sosirea preşedintelui.

— Bine, dădu Alex din umeri. Dar de ce au nevoie de mine?

— Pentru că insula este una comunistă, explică Blunt. Aparţine de Cuba, unul dintre ultimele locuri din lumea occidentală în care comunismul încă există. Să ajungi pe ea şi să pleci de acolo este foarte dificil. Există un aeroport la Santiago. Dar fiecare avion este urmărit. Fiecare pasager este verificat. Mereu pândesc spioni americani şi oricine este cât de puţin suspect este oprit şi întors din drum.

— Şi de aceea CIA ni s-a adresat, continuă doamna Jones. Un bărbat singur poate fi suspicios. Un bărbat şi o femeie pot fi o echipă. Dar un bărbat şi o femeie călătorind cu un copil…? Înseamnă o familie!

— Asta e tot ce dorim de la tine, Alex, spuse Blunt. Să mergi cu ei. Stai la hotelul lor. Înoţi, te scufunzi şi te bucuri de soare. Ei fac toată treaba. Tu eşti acolo doar ca o acoperire pentru ei.

— Nu pot folosi un băiat american?

Blunt tuşi, evident stânjenit.

— Americanii nu ar folosi niciodată un tânăr de-al lor într-o astfel de operaţiune, spuse el. Ei au altfel de reguli decât noi.

— Vrei să spui că ei ar fi îngrijoraţi să nu fie omorât.

— Nu ţi-am fi cerut să faci asta, întrerupse doamna Jones tăcerea penibilă. Dar trebuie să părăseşti Londra. De fapt, trebuie să părăseşti Anglia. Nu încercăm să te punem în pericol.

Încercăm să te protejăm şi aceasta e cea mai bună cale. Domnul Blunt are dreptate. Cayo Esqueleto este o insulă foarte frumoasă şi eşti într-adevăr foarte norocos să mergi acolo. Poţi privi întreaga afacere ca pe o vacanţă gratis.

Alex cugetă. Se uita de la Alan Blunt la doamna Jones, dar bineînţeles că ei nu dezvăluiau nimic. Câţi agenţi stătuseră înainte în camera aceasta cu cei doi, ascultându-le vorbele mieroase?

„E o treabă simplă. Nimic deosebit. Te întorci peste două săptămâni…”

Unchiul lui fusese unul dintre aceştia, trimis să verifice paza dintr-o fabrică de calculatoare de pe coasta de sud. Dar Ian Rider nu s-a mai întors.

Alex nu voia să aibă parte de asta. Mai erau câteva săptămâni din vacanţa de vară şi voia să o vadă pe Sabina din nou. Ei doi discutaseră despre nordul Franţei şi Valea Loarei, moteluri de tineret şi drumeţii. Avea prieteni în Londra. Jack Starbright, menajera şi cea mai bună prietenă a lui se oferise să-l ia cu ea în vizită la părinţii ei în Chicago. Şapte săptămâni de normalitate. Cerea prea mult?

Şi totuşi, îşi aminti ce se întâmplase pe Spărgător când îl ajunsese din urmă tipul de pe ski-jet. Alex îi văzuse privirea pentru doar câteva secunde, dar în ochi i se citea cruzimea şi fanatismul. Acesta era un om care fusese antrenat să-l urmărească pe vârful unui val de 10 metri pentru a-l secera din spate – şi fusese periculos de aproape de a face asta. Alex ştia cu siguranţă că triada va încerca din nou. Îi ofensase… nu numai o dată, ci de două ori. Blunt avea dreptate. Orice speranţă pentru o vară grozavă se dusese pe apa sâmbetei.

— Dacă îi ajut pe prietenii dumneavoastră de la CIA veţi face triada să mă lase în pace? întrebă el.

Doamna Jones dădu din cap.

— Avem contacte în lumea interlopă chineză. Dar ne va lua ceva timp, Alex. Orice s-ar întâmpla, trebuie să te ascunzi – măcar pentru următoarele două săptămâni. Aşa că, de ce nu la soare?

Alex dădu din cap obosit.

— În regulă, spuse el. Se pare că nu prea am de ales. Când vreţi să plec?

Blunt scoase un plic din dosar.

— Am biletul tău de avion aici, spuse el. Este un zbor în după-amiaza aceasta.

Bineînţeles, ştiuseră că va accepta.

— Vom vrea să ţinem legătura cu tine cât timp eşti plecat, şopti doamna Jones.

— Vă voi trimite o vedere, îi replică Alex.

— Nu, Alex, nu la asta m-am gândit. De ce nu te duci să discuţi puţin cu Smithers?

Smithers avea un birou la etajul 11 şi pentru început Alex fu nevoit să admită că era dezamăgit.

Smithers era cel care crease toate dispozitivele pe care Alex le folosise în misiunile anterioare şi băiatul se aşteptase să-l găsească undeva la subsol, înconjurat de maşini şi motociclete, arme *hitech* şi bărbaţi şi femei în halate albe. Dar încăperea aceasta era plictisitoare: mare, pătrată, banală. Ar fi putut aparţine preşedintelui unei companii de asigurări, poate, sau unei bănci. Era un birou din oţel şi sticlă, cu un telefon, un calculator, tăviţe pentru corespondenţă, precum şi o lampă cu braţ. O canapea din piele era aşezată lângă un perete şi pe partea cealaltă era un dulap argintiu cu şase sertare. Un tablou atârna pe peretele din spatele biroului: o pictură cu marea. Dar, spre dezamăgirea lui Alex, nu erau niciun fel de dispozitive. Nici măcar o ascuţitoare electrică.

Smithers era aşezat la birou, bătând la calculator cu degetele prea groase pentru tastatură. Era unul dintre cei mai graşi oameni pe care îi văzuse Alex vreodată. Purta un costum din trei piese, negru, cu o cravată parcă de la şcoală, atârnând peste burta mare. Văzându-l pe Alex, se opri din scris şi se roti în scaunul de piele ce trebuie să fi fost întărit pentru a-l susţine.

— Dragul meu băiat! exclamă el. Ce plăcere să te văd! Intră, intră! Am auzit că ai avut ceva de furcă

în Franţa. Trebuie să ai grijă de tine, Alex. Aş fi îngrozit dacă ţi s-ar întâmpla ceva. Uşă!

Alex fu surprins când uşa se închise în urma lui.

— E activată de voce, explică Smithers. Te rog, aşază-te.

Alex se aşeză pe un alt scaun din piele, de partea cealaltă a biroului. În timp ce se aşeza, se auzi un zumzet şi lampa se răsuci şi se aplecă înspre el, ca şi cum o pasăre metalică s-ar fi uitat mai de aproape. În acelaşi timp, ecranul monitorului pâlpâi şi apăru un schelet uman. Alex mişcă o mână. Mâna scheletului mişcă. Cu un fior, îşi dădu seama că se uita la, sau mai degrabă prin, el.

— Arăţi bine, spuse Smithers. Ai o structură osoasă foarte bună.

— Ce…? începu Alex.

— E ceva la care lucrez. Un dispozitiv simplu cu raze. E util dacă are cineva o armă. Smithers apăsă un buton şi ecranul se albi. Domnul Blunt mi-a spus că pleci să îi însoţeşti pe prietenii noştri de la CIA. Sunt foarte buni. Foarte, foarte buni, numai că, bineînţeles, nu poţi avea încredere în ei şi nu au simţul umorului. Cayo Esqueleto, se pare…?

Se aplecă înainte şi apăsă un alt buton de pe birou. Alex privi tabloul de pe perete. Valurile începură să se mişte! În acelaşi timp, imaginea se schimbă, trăgându-se înapoi, şi îşi dădu seama că privea un ecran de televizor cu plasmă cu o imagine prin satelit de undeva de deasupra oceanului Atlantic. Alex se trezi privind o insulă neregulată ca formă, înconjurată de apă turcoaz. Imaginea arăta data şi ora şi îşi dădu seama că era transmisă în direct.

— Climat tropical, mormăi Smithers. Va ploua mult în perioada aceasta a anului. Am lucrat la un poncho care devine paraşută, dar nu cred că vei avea nevoie de el. Şi am şi o spirală grozavă pentru ţânţari. De fapt, ţânţarii sunt singurul lucru pe care nu-l distruge. Dar nu ai nevoie nici de asta! De fapt, mi s-a spus că singurul lucru de care ai nevoie este ceva cu care să păstrezi legătura.

— Un transmiţător secret, spuse Alex.

— De ce trebuie să fie secret?

Smithers deschise un sertar şi scoase un obiect pe care-l puse în faţa lui Alex.

Era un telefon mobil.

— Am deja unul, mulţumesc, mormăi Alex.

— Nu unul ca ăsta, răspunse Smithers. Îţi face legătura direct cu biroul acesta, chiar şi când eşti în America. Funcţionează şi sub apă – şi în spaţiu. Tastele recunosc amprentele, aşa că numai tu îl poţi folosi. Acesta este modelul 5. Avem şi un model 7. Îl ţii invers când tastezi sau îţi explodează în mână…

— De ce nu pot avea modelul acela? întrebă Alex.

— Domnul Blunt mi-a interzis. Smithers se aplecă în faţă, conspirativ. Dar ţi-am pus ceva în plus. Vezi antena asta de aici? Formezi 999 şi va ţâşni ca un ac. Cu un drog, bineînţeles. Va doborî pe oricine pe o rază de 20 de metri.

— Bine. Alex ridică telefonul. Mai ai şi altceva?

— Mi s-a spus că nu-ţi trebuie nicio armă… Smithers oftă, apoi se aplecă şi vorbi către o plantă din ghiveci. Le poţi aduce, te rog, domnişoară Pickering?

Alex începu să aibă îndoieli mari cu privire la acest birou – şi acestea fură confirmate un moment mai târziu când canapeaua din piele se despărţi în două, cele două capete separându-se unul de celălalt. În acelaşi timp, o parte din podea alunecă într-o parte, lăsând o altă parte de canapea să apară încet pe loc, formând trei locuri în loc de două. O tânără apăru cu noua piesă. Stătea cu picioarele încrucişate şi cu mâinile pe genunchi. Se ridică şi păşi către Smithers.

— Acestea sunt piesele pe care le-ai cerut, spuse ea, înmânând un pachet. Scoase o coală de hârtie şi o aşeză în faţa lui. Şi raportul acesta tocmai a sosit din Cairo.

— Mulţumesc, domnişoară Pickering.

Smithers aşteptă până ce femeia plecă – folosind uşa de data aceasta – apoi se uită repede peste raport.

— Nu sunt veşti bune, mormăi el. Deloc, chiar. Ei, bine… puse raportul în tăviţa pentru exterior. Urmă un scurt-circuit şi foaia se auto-distruse. O secundă mai târziu, nu mai erau decât urme de cenuşă. Încalc regulile dacă fac asta, continuă el. Dar sunt vreo două lucruri pe care le-am lucrat pentru tine şi nu văd de ce nu le-ai lua. Mai bine să sufli şi-n iaurt.

Întoarse cutia şi un pacheţel roz-deschis de gumă alunecă de acolo.

— Plăcerea de a lucra cu tine, Alex, spuse Smithers, este să adaptezi lucrurile pe care te aştepţi să le găseşti în buzunarele unui băiat de vârsta ta. Şi sunt extrem de mulţumit de acesta.

— Gumă de mestecat?

— Face nişte baloane speciale. Dacă o mesteci 30 de secunde, substanţele chimice din saliva ta vor reacţiona cu conţinutul, făcându-l să se extindă. Şi dacă se extinde, va distruge orice. O pui într-o armă, de exemplu, şi o va desface. Sau va distruge yala de la o uşă.

Alex întoarse pachetul. Scris cu litere galbene, pe o parte, era cuvântul BALON 0-7.

— Cu ce aromă aţi făcut-o? întrebă el.

— Căpşune. Uite, celălalt dispozitiv este şi mai periculos şi sunt sigur că nu vei avea nevoie de el. L-am numit Distrugătorul şi aş fi fericit să-l primesc înapoi.

Smithers scutură pachetul şi un inel de chei alunecă lângă gumă, pe birou. Avea o figurină de plastic ataşată, un fotbalist purtând pantaloni scurţi albi şi un tricou roşu. Alex se aplecă şi o întoarse. Se trezi privind modelul de trei centimetri al lui Michael Owen.

— Mulţumesc, domnule Smithers, spuse el. Dar personal, n-am fost niciodată fan Liverpool.

— Acesta este un prototip. Putem face un alt fotbalist data viitoare. Cel mai important lucru este

capul. Ţine minte asta, Alex. Dacă îl întorci de două ori în sensul acelor de ceas şi o dată invers vei acţiona dispozitivul.

— Va exploda?

— E o grenadă. Face o lumină şi apoi un zgomot. Un fitil de 10 secunde. Nu îndeajuns de puternic să ucidă – dar în spaţiu închis va imobiliza adversarul pentru câteva minute, care îţi vor oferi şansa de a scăpa.

Alex băgă în buzunar figurina cu Michael Owen şi guma, la un loc cu telefonul mobil. Aceasta poate fi o operaţiune simplă de supraveghere, o vacanţă plătită cum spusese Blunt, dar nu voia să plece cu mâinile goale.

— Baftă, Alex, îi ură Smithers. Sper că te vei înţelege cu cei de la CIA. Nu sunt chiar ca noi, să ştii. Şi cine ştie ce vor crede despre tine.

— La revedere, domnule Smithers.

— Am un lift privat, dacă mergi jos. În timp ce vorbea, cele şase sertare ale dulapului se deschiseră, trei într-o parte şi trei în cealaltă, lăsând să se vadă o cămăruţă puternic iluminată.

Alex dădu din cap.

— Mulţumesc, domnule Smithers, spuse el. O voi lua pe scări.

— Cum vrei, băiete. Să ai grijă de tine. Şi orice ai face, să nu înghiţi guma!

AGENŢI NU CHIAR ATÂT DE SPECIALI

Alex stătea la fereastră, încercând să înţeleagă lumea în care se găsea acum. Cele şapte ore petrecute în avion îi răpiseră ceva ce nici măcar surpriza de a avea un loc la clasa întâi nu-i putuse reda. Se simţea dezmembrat, ca şi cum corpul lui ar fi reuşit să ajungă acolo, dar lăsase undeva în urmă jumătate din creier.

Privea Oceanul Atlantic. Era de partea cealaltă a unei fâşii de nisip alb-strălucitor ce se întindea la distanţă, cu şezlonguri şi umbrele aşezate aliniat. Miami era cel mai sudic punct al Statelor Unite şi părea că jumătate dintre oamenii care veniseră în oraş urmaseră calea soarelui. Putea vedea sute de persoane, întinse pe spate în bikini foarte mici şi costume de înot, coapse şi bicepşi modelaţi până la perfecţiune în sala de sport şi apoi aduşi la rumenit. Adorau soarele? Nu. Aceşti oameni erau aici pentru că se adorau pe ei înşişi.

Era după-amiază târziu şi căldura era încă intensă. Dar în Anglia, la opt mii de kilometri depărtare, era noapte şi Alex se străduia să rămână treaz. Îi era şi frig. Aerul condiţionat din clădire fusese dat la maximum.

Poate că soarele strălucea de partea cealaltă a geamului, dar în biroul acesta curat şi scump, îi era răcoare. „Miami Ice”, se gândi el.

Nu avusese parte de primirea la care se aşteptase. Un şofer îl întâmpinase la sosirea pe aeroport, un bărbat solid în costum, cu numele lui Alex pe o pancartă. Bărbatul avea ochelari de soare care îi ascundeau ochii, oferindu-i lui Alex două reflexii ale sale.

— Eşti Rider?

— Da.

— Maşina e pe aici.

Maşina se dovedi a fi o limuzină. Alex se simţi ridicol aşezat singur într-un compartiment lung şi

îngust, cu două locuri din piele faţă în faţă, un bar şi un ecran TV. Nu semăna deloc cu o maşină şi se bucura că geamurile, ca şi ochelarii şoferului, erau fumurii. Nimeni nu putea privi înăuntru. Privea cum magazinele şi terminalele de pe aeroport treceau pe lângă el şi după aceea traversară dintr-odată apa pe o pasarelă largă ce se întindea deasupra golfului, înspre Miami Beach. Aici clădirile nu erau foarte înalte, doar ceva mai ridicate decât palmierii care le înconjurau, şi erau vopsite în nuanţe surprinzătoare de roz şi bleu-pal. Aleile erau largi, dar oamenii păreau mai degrabă că trec pe jumătate dezbrăcaţi pe lângă ei pe role, decât la volan.

Limuzina se opri lângă o clădire albă cu zece etaje, cu margini atât de ascuţite încât ar fi putut fi tăiate dintr-o foaie de hârtie gigantică. Era o cafenea la parter, cu birouri deasupra. Lăsând bagajele lui Alex în maşină, trecură prin hol şi luară liftul („ascensorul”, îşi reaminti Alex) până la etajul zece. Se deschise exact în zona cu recepţia a ceea ce părea un birou obişnuit, cu două fete competente în spatele unui pupitru curbat din mahon. Se putea citi: „Centurion International Advertizing”. „CIA, se gândi Alex. Grozav!”

— Alex Rider pentru domnul Byrne, spuse şoferul.

— Pe aici.

Una din fete arătă o uşă într-o parte. Alex nu ar fi zărit-o altfel.

Totul era diferit de cealaltă parte a recepţiei.

Alex se trezi faţă în faţă cu două tuburi de sticlă cu două uşi glisante, una pentru intrare şi alta pentru ieşire. Şoferul îi făcu un semn şi intră. Uşa se închise automat şi se auzi un zumzet în timp ce era scanat pentru arme convenţionale şi biologice, se gândea el. Apoi uşa se deschise de partea cealaltă şi îl urmă pe şofer într-un coridor gol şi apoi într-un birou.

— Sper să nu-ţi fie dor de casă, atât de departe de Anglia.

Şoferul plecase, şi Alex rămăsese cu un alt bărbat, în vârstă de vreo şaizeci de ani, cu păr grizonat şi mustaţă. Părea în formă, dar se mişca greu, ca şi cum de-abia s-ar fi dat jos din pat sau avea nevoie să se bage în pat. Purta un costum închis la culoare care nu se prea potrivea în Miami, o cămaşă albă şi o cravată tricotată. Se numea Joe Byrne şi era vicecomandantul operaţiunilor din divizia Operaţiuni Secrete a CIA.

— Nu, răspunse Alex, mă simt bine.

Nu era adevărat. Deja îşi dorea să nu fi venit. I-ar fi plăcut să fie înapoi în Londra, chiar dacă ar fi fost nevoit să se ascundă cumva de triade. Dar nu avea de gând să-i spună asta lui Byrne.

— Ai o reputaţie deosebită, continuă Byrne.

— Serios?

— Bineînţeles. Byrne zâmbi. Doctorul Grief şi tipul acela din Anglia – Herod Sayle. Nu te teme, Alex! Noi nu ar trebui să ştim aceste lucruri, dar în ziua de azi… nimic nu se întâmplă fără să audă cineva despre asta. Nu poţi tuşi în Kabul fără să înregistreze cineva asta în Washington. Zâmbi. Trebuie să vă lăsăm asta vouă, britanicilor. Aici la CIA am folosit pisici şi câini – am încercat să băgăm o pisică în ambasada coreeană, cu un microfon la gât. Era o operaţiune curată şi ar fi reuşit, dar, din nefericire, au mâncat-o. Dar n-am mai folosit un puşti până acum. Cu siguranţă nu unul ca tine…

Alex dădu din umeri. Ştia că Byrne încearcă să fie prietenos, dar în acelaşi timp bătrânul era stânjenit şi asta se vedea.

— Ai făcut multe pentru ţara ta, conchise Byrne.

— Nu sunt sigur că le-am făcut pentru ţara mea, spuse Alex. Doar că ţara mea nu m-a lăsat să aleg.

— Ei bine, noi suntem recunoscători că ai acceptat să ne ajuţi. Ştii, Statele Unite şi Marea Britanie au avut mereu o relaţie deosebită. Ne place să ne ajutăm reciproc. Urmă o tăcere ciudată. L-am cunoscut pe unchiul tău, spuse Byrne. Ian Rider.

— A fost aici în Miami?

— Nu. În Washington. Era un bărbat bun, Alex. Un agent bun. Mi-a părut rău să aud că…

— Mulţumesc, răspunse Alex.

Byrne tuşi.

— Trebuie să fii obosit. Ţi-am făcut rezervare la un hotel, nu foarte departe de aici. Dar mai întâi vreau să-i cunoşti pe agenţii speciali Turner şi Troy. Trebuie să sosească.

Turner şi Troy. Ei urmau să fie „mama şi tatăl” lui Alex. Se întreba care e unul şi care celălalt.

— Oricum, voi trei veţi pleca spre Cayo Esqueleto poimâine, spuse Byrne. Se aşează pe braţul unui scaun. Ochii nu i se dezlipiseră de Alex. Îţi trebuie ceva timp să te dezmeticeşti după zbor şi mai ales trebuie să îi cunoşti pe „mama şi pe tatăl” tău. Ezită. Trebuie să-ţi spun, Alex, că nu au fost prea încântaţi de participarea ta la această operaţiune. Să nu mă înţelegi greşit. Ei ştiu că eşti un agent foarte isteţ. Dar ai totuşi paisprezece ani.

— Paisprezece ani şi trei luni, spuse Alex.

— Da. Byrne nu era sigur dacă Alex era serios. Bineînţeles că nu sunt obişnuiţi să aibă în preajmă tineri ca tine când sunt în acţiune. Îi deranjează. Dar se vor obişnui cu asta. Şi, lucrul cel mai important, odată ce i-ai ajutat să ajungă pe insulă, vei putea să nu le mai stai în cale. Sunt sigur că Alan Blunt ţi-a spus – doar stai în hotel şi te distrezi. Toată afacerea trebuie să dureze o săptămână. Maxim două.

— Ce speră ei exact să realizeze? întrebă Alex.

— Trebuie să pătrundă în Casa de Oro. Asta e în spaniolă. Înseamnă „casa aurită”. E o casă veche de pe o plantaţie, pe care o deţine generalul Sarov la un capăt al insulei. Dar nu va fi uşor, Alex. Insula se îngustează şi este un singur drum mărginit de apă de o parte şi de cealaltă, care duce până la peretele exterior. Locul e mai degrabă un castel decât o casă. Oricum, asta nu e problema ta. Avem oameni pe insulă care ne pot ajuta să pătrundem. Şi odată intraţi, putem pune microfoane. Avem camere de luat vederi de mărimea unui ac.

— Vreţi să ştiţi ce face generalul Sarov.

— Exact.

Byrne privi în jos la pantofii săi proaspăt lăcuiţi şi deodată Alex se întrebă dacă nu cumva omul de la CIA îi ascunde ceva. Totul părea prea evident – şi ce îi spusese Smithers? „Nu poţi avea niciodată încredere în ei.” Byrne părea destul de OK, dar acum avea îndoieli.

Se auzi o bătaie în uşă. Fără să aştepte răspuns, un bărbat şi o femeie intrară. Byrne se ridică.

— Alex, spuse el, aş vrea să ţi-i prezint pe Tom Turner şi Belinda Troy. Oameni buni… acesta este Alex Rider.

Atmosfera din cameră deveni deodată glacială. Alex nu mai văzuse niciodată doi oameni mai puţin încântaţi să-l cunoască.

Tom Turner avea cam patruzeci de ani, era chipeş, blond, tuns scurt, avea ochi albaştri şi o figură ce reuşea să fie şi dură, şi copilăroasă. Era îmbrăcat – bizar – în jeanşi, o cămaşă albă deschisă la gât şi o jachetă din piele moale, lejeră. Nu era nimic în neregulă cu hainele. Doar că nu păreau să i se potrivească. Era un bărbat care fusese modelat de munca pe care o făcuse. Cu aspectul acesta: proaspăt bărbierit, parcă era de plastic, îi amintea lui Alex de un manechin din vitrina unui magazin. „Dacă-l întorci, se gândi Alex, găseşti sigur CIA ştampilat pe tălpile lui.”

Belinda Troy era cu câţiva ani mai în vârstă decât el, subţire, şatenă, cu părul ondulat căzându-i pe umeri. Şi ea era îmbrăcată lejer, cu o fustă largă şi un tricou, cu o geantă viu colorată atârnând pe umăr şi un colier de mărgele la gât. Nu părea să fie machiată. Îşi ţinea buzele strâns lipite. Nu chiar încruntată, dar departe de a zâmbi. Îi amintea lui Alex de o profesoară… poate chiar de educatoarea de la grădiniţă. Troy închise uşa şi se aşeză. Cumva reuşise să evite să-l privească pe Alex din momentul în care intrase în cameră. Era ca şi cum ar fi încercat să pretindă că el nu e acolo.

Alex se uita de la unul la celălalt. Era ciudat că, în ciuda aspectului lor, era ceva identic la Tom

Turner şi Belinda Troy. Ca şi cum amândoi ar fi supravieţuit aceluiaşi groaznic accident. Erau rodaţi, fără emoţie, goliţi de sentimente. Acum ştia de ce CIA avea nevoie de el. Dacă ar fi încercat să pătrundă pe Cayo Esqueleto cu cei doi singuri, ar fi fost identificaţi drept spioni încă înainte de a se da jos din avion.

— Mă bucur să te cunosc, Alex, zise Turner într-un mod în care părea să spună exact contrariul.

— Cum a fost zborul? întrebă Troy. Şi apoi, înainte ca Alex să poată răspunde, continuă: Trebuie să fi fost înspăimântător. Să călătoreşti de unul singur.

— A trebuit să închid ochii la decolare, spuse Alex. Dar m-am oprit din tremurat când am ajuns la zece mii de metri înălţime.

— Ţi-e frică să zbori? Turner fu şocat.

— E o nebunie! Troy se întoarse către Byrne. Îl bagi pe puştiul ăsta într-o operaţiune CIA şi deja aflăm că îi e frică să zboare cu avionul!

— Nu, nu, Belinda! Tom! Byrne era stânjenit. Cred că Alex glumea.

— Glumea?

— Sigur. Are un simţ al umorului diferit de al nostru.

Troy îşi ţinea buzele strânse.

— Nu mi se pare comic, spuse ea. De fapt, cred că toată treaba asta e o nebunie. Îmi pare rău, domnule… continuă ea repede, înainte ca Byrne să o poată întrerupe. Îmi spuneţi că băiatul acesta are reputaţie bună. Dar e minor! Dacă face o glumă proastă când suntem în acţiune? Ne poate distruge acoperirea! Iar cu accentul lui! Doar n-o să-mi spuneţi că e american?

— Nu pare american, întări Turner.

— Alex nu va trebui să vorbească, spuse Byrne. Şi dacă va vorbi, sunt sigur că îşi va schimba accentul.

Turner tuşi.

— Permiteţi să vorbesc, domnule?

— Spune, Turner.

— Sunt de acord în totalitate cu agentul Troy, domnule. Nu am nimic contra lui Alex. Dar nu e antrenat. Nu e testat. Nu e american!

— La dracu'! deodată Byrne deveni furios. Am mai trecut prin asta. Ştiţi cât de dură e paza de pe insulă – şi cu preşedintele rus pe drum, va fi mai rău decât a fost vreodată. Dacă mergeţi pe aeroportul din Santiago pe cont propriu, nu veţi trece de partea cealaltă. Amintiţi-vă ce s-a întâmplat cu Johnson! S-a dus de unul singur, îmbrăcat ca un ornitolog. Asta a fost acum trei luni de zile şi n-am mai auzit nimic de la el de atunci!

— Atunci găseşte-ne un băiat american!

— De ajuns, Turner! Alex a zburat mii de kilometri ca să ne ajute şi cred că ai putea arăta puţină apreciere. Amândoi. Alex… Byrne îi făcu semn lui Alex să se aşeze. Pot să te servesc cu ceva? Vrei ceva de băut? O Cola?

— Nu, e în regulă, refuză Alex şi se aşeză.

Byrne deschise un sertar de la birou şi scoase o grămadă de hârtii şi documente oficiale. Alex recunoscu coperta verde a unui paşaport american.

— Iată cum vom face, începu el. Pentru început, toţi trei veţi avea nevoie de acte false când mergeţi în Cayo Esqueleto. M-am gândit că vă va fi mai uşor să vă păstraţi prenumele – aşa că Alex Gardiner va călători cu mama şi tatăl lui, Tom şi Belinda Gardiner. Aveţi grijă de documentele astea, însă. Agenţia nu are voie să facă paşapoarte false şi a trebuit să trag nişte sfori să le procur. Când e totul gata, le vreau înapoi.

Alex deschise paşaportul. Fu uimit să-şi găsească fotografia deja la locul ei. Avea trecută aceeaşi vârstă, dar după cum scria acolo, se născuse în California. Se întreba cum se făcuse asta. Şi când.

— Locuieşti în Los Angeles, explică Byrne. Mergi la liceu undeva, în vestul Hollywoodului. Tatăl tău lucrează în cinema şi asta e o vacanţă de o săptămână pentru scufundări şi pentru a vizita obiective. Îţi voi da ceva de citit diseară şi bineînţeles că totul e asigurat.

— Ce înseamnă asta? întrebă Alex.

— Înseamnă că, dacă întreabă cineva de familia Gardiner ce locuieşte în Los Angeles, totul se verifică. Şcoala, vecinii, totul. Sunt oameni acolo care vor spune că vă cunosc de o viaţă. Byrne făcu o pauză. Ascultă, Alex! Trebuie să înţelegi. Statele Unite nu sunt în război cu Cuba. Sigur, am avut neînţelegeri, dar în mare parte am reuşit să trăim unii lângă alţii. Ei fac însă treburile în felul lor. Cuba – şi asta înseamnă şi Cayo Esqueleto – e o ţară de sine stătătoare. Dacă află că eşti spion, te vor băga în închisoare. Te vor interoga. Poate că te vor ucide – şi noi nu putem face nimic să îi împiedicăm. Sunt trei luni de când n-am mai auzit de Johnson şi ceva îmi spune că nici nu vom mai auzi.

Urmă o tăcere lungă.

Byrne îşi dădu seama că mersese prea departe.

— Dar ţie nu ţi se va întâmpla nimic, spuse el. Tu nu faci parte din operaţiunea asta. Tu priveşti doar de pe margine. Se întoarse către cei doi agenţi. Lucrul cel mai important este să începeţi să vă purtaţi ca o echipă. Aveţi doar două zile până plecaţi. Asta înseamnă să vă petreceţi timpul împreună. Cred că Alex e prea obosit pentru cină în seara asta, dar puteţi începe prin a lua micul dejun împreună mâine. Petreceţi ziua împreună, începeţi să gândiţi ca o familie. Asta trebuie să fiţi.

Era ciudat. Stând întins pe pat în Cornwall, Alex îşi dorise să aparţină unei familii. Şi acum dorinţa i se îndeplinise – dar nu în felul în care intenţionase el.

— Întrebări?

— Da, domnule. Eu am o întrebare, spuse Turner. Era îmbufnat. Gura îi devenise ceva mai mult decât o linie subţire desenată pe faţa chipeşă. Vreţi să ne jucăm de-a familia fericită mâine. E în regulă, domnule, dacă e ordin, voi face tot ce îmi stă în putinţă. Dar cred că aţi uitat că mâine trebuie să mă întâlnesc cu comis-voiajorul. Nu cred că el se aşteaptă ca eu să apar cu soţia şi copilul.

— Comis-Voiajorul?

Byrne era vizibil deranjat.

— Îl întâlnesc la prânz.

— Dar Troy?

— Voi fi acolo ca acoperire, spuse Troy. E procedura standard.

— În regulă! Byrne se gândi un moment. Comis-Voiajorul e pe un vas, nu-i aşa? Turner, tu mergi în barcă. Aşa Alex va putea sta cu Troy pe uscat. În siguranţă.

Byrne se ridică. Întâlnirea luă sfârşit. Alex simţi un nou val de oboseală cuprinzându-l şi se strădui să-şi ascundă un căscat. Byrne se pare că sesiză.

— Odihneşte-te, Alex, spuse el. Sunt sigur că noi doi ne vom reîntâlni. Şi sunt cu adevărat recunoscător că ai acceptat să ne ajuţi. Întinse mâna şi Alex i-o strânse.

Dar agentul special Troy era încă morocănoasă.

— Vom lua micul dejun la 10.30, spuse ea. Vei avea timp să citeşti toată documentaţia. Nu că vei dormi chiar atât de mult. Unde stai?

Alex dădu din umeri.

— L-am cazat la Delano, o anunţă Byrne.

— OK. Te luăm de acolo.

Turner şi Troy se întoarseră şi părăsiră camera. Niciunul din ei nu se obosi să-şi ia la revedere.

— Nu-i lua în seamă, spuse Byrne. E o situaţie nouă pentru ei. Dar sunt agenţi buni. Turner a intrat în armată imediat după colegiu şi Troy a lucrat cu el de multe ori până acum. Vor avea grijă de tine când veţi fi în misiune. Sunt sigur că totul va fi în regulă.

Dar Alex se îndoia cumva de asta. Şi era încă nedumerit. Multă muncă şi multă bătaie de cap adusese operaţiunea asta. Acte false – cu fotografia lui – fuseseră pregătite cu mult timp înainte ca el să ştie că va veni. O întreagă identitate îi fusese pregătită în Los Angeles. Şi un alt agent, Johnson, probabil că murise.

O simplă operaţiune de supraveghere? Byrne era agitat. Alex era sigur de asta. Şi poate că şi Turner şi Troy erau.

Orice s-ar fi întâmplat acolo, ei nu îi spuneau întregul adevăr. Trebuia, cumva, să afle de unul singur.

Era o cameră ce nu arăta deloc a cameră. Era prea mare. Avea prea multe uşi şi nu numai uşi, ci şi arcade, alcovuri şi o terasă mare, deschisă. Pardoseala era din marmură, ca o tablă de şah din pătrate verzi şi albe care păreau să-i exagereze mărimea. Mobila era ornamentală, antică – şi era peste tot. Mese şi scaune lăcuite. Piedestaluri cu vase şi statuete. Oglinzi imense, cu rame aurite. Candelabre spectaculoase. Un crocodil uriaş împăiat era aşezat în faţa unui şemineu. Omul care îl omorâse stătea de partea cealaltă.

Generalul Sarov sorbea cafeaua neagră dintr-o ceşcuţă de porţelan. Cofeina îţi dă dependenţă şi Sarov îşi permitea doar un degetar de cafea o dată pe zi. Era singurul lui viciu şi îl savura. Astăzi era îmbrăcat într-un costum lejer de lână, dar pe acest bărbat părea aproape formal, fără nicio încreţitură. Cămaşa îi era deschisă la guler, lăsând să se vadă gâtul ce părea gravat în piatră gri. Un ventilator de pe tavan se învârtea încet, la câţiva metri deasupra biroului la care era aşezat. Sarov îşi savură ultima înghiţitură de cafea şi apoi aşează ceşcuţa şi farfurioara înapoi pe birou. Porţelanul nu scoase niciun sunet când fu aşezat pe suprafaţa lăcuită.

Se auzi o bătaie în uşă – una dintre ele – şi un bărbat păşi în cameră. „Păşi” nu este totuşi cuvântul potrivit. Nu există cuvânt pentru a descrie exact cum se mişca acest bărbat.

Totul la el era pe dos. Capul îi era aşezat strâmb pe umerii care erau, la rândul lor, curbaţi şi cocoşaţi. Braţul drept era mai scurt decât cel stâng. Piciorul drept, însă, era cu câţiva centimetri mai lung decât stângul. Picioarele îi erau încălţate cu pantofi negri din piele, unul mai greu şi mai mare decât celălalt. Purta o haină din piele neagră şi jeanşi, şi, în timp ce se apropia de Sarov, muşchii se încreţeau pe sub haină ca şi când ar fi avut viaţă. Nimic din corpul lui

nu era bine coordonat, aşa că, deşi mergea înainte, părea că încearcă să meargă înapoi sau într-o parte. Faţa era cea mai urâtă parte a lui. Părea că fusese făcută bucăţele şi pusă la loc de un copil cu foarte puţine noţiuni despre corpul uman. Era vreo duzină de cicatrici pe gâtul lui şi pe obraji. Unul din ochi era roşu, în permanenţă injectat. Avea păr lung, decolorat, doar pe jumătate de cap. Pe cealaltă, era complet chel.

Deşi ar fi fost imposibil să-ţi dai seama uitându-te la el, acest bărbat avea doar douăzeci şi opt de ani şi, până cu câţiva ani în urmă, fusese cel mai de temut terorist din Europa. Îl chema Conrad. Se ştiau puţine despre el, deşi se spunea că este turc, născut în Istanbul, fiul unui măcelar, şi că la nouă ani făcuse să sară în aer şcoala cu o bombă fabricată la ora de chimie, când fusese pedepsit pentru că întârziase.

Iarăşi, nimeni nu ştia cine îl antrenase pe Conrad sau cine îl angajase. Era ca un cameleon. Nu avea convingeri politice şi lucra numai pentru bani. Se credea că fusese responsabil de acte de violenţă în Madrid, Atena şi Londra. Un lucru era sigur. Serviciile de securitate din nouă ţări erau pe urmele lui, era al patrulea pe lista CIA cu cei mai căutaţi infractori şi exista o recompensă oficială de două milioane de dolari pusă pe capul lui.

Cariera i se sfârşise brusc şi neaşteptat în iarna anului 1998, când o bombă pe care o căra – menită pentru o bază militară – s-a detonat mai repede. Bomba l-a desfăcut practic în bucăţi, dar n-a reuşit să-l omoare. A fost cusut la loc de o echipă de medici albanezi într-un centru de cercetare de lângă Elbasan. Munca lor era acum atât de vizibilă.

Lucra ca asistent personal şi secretar pentru Sarov. O făcea de doi ani. Altădată ar fi considerat o astfel de muncă mult inferioară calităţilor lui, dar Conrad nu prea avea de ales acum. Şi oricum, el înţelegea viziunea lui Sarov. În noua lume pe care rusul încerca să o creeze, Conrad şi-ar fi primit răsplata.

— Bună dimineaţa, tovarăşe, spuse Sarov. Vorbea engleza fluent. Sper că am reuşit să recuperăm restul bancnotelor din mlaştină.

Conrad dădu din cap. Prefera să nu vorbească.

— Excelent, banii, bineînţeles, va trebui să fie spălaţi. Apoi vor putea fi puşi la loc în contul meu. Sarov se întinse şi deschise un jurnal legat în piele. Erau notate câteva intrări, fiecare cu un scris perfect. Totul se desfăşoară conform planului, continuă el. Construcţia bombei…?

— Completă. Conrad părea să aibă dificultăţi în a vorbi. Trebuia să îşi răsucească faţa pentru a face asta.

— Ştiam că mă pot baza pe tine. Preşedintele rus va sosi aici peste câteva zile. Mi-a confirmat asta azi printr-un e-mail. Boris îmi spune cu câtă nerăbdare îşi aşteaptă vacanţa. Sarov zâmbi repede. Va fi, bineînţeles, o vacanţă pe care n-o va uita cu uşurinţă. Ai pregătit camerele?

Conrad dădu din cap.

— Camerele de luat vederi?

— Da, domnule general.

— Bine. Sarov trecu degetul peste paginile jurnalului. Se opri la un singur cuvânt care fusese subliniat cu un semn de întrebare. Mai rămâne problema uraniului, adăugă el. Am ştiut mereu că procurarea şi livrarea de materiale nucleare sunt periculoase şi delicate. Cei din avion m-au ameninţat şi au plătit preţul. Dar ei lucrau pentru altcineva, bineînţeles.

— Comis-Voiajorul, spuse Conrad.

— Într-adevăr. Până acum, cred că totuşi Comis-Voiajorul a auzit ce s-a întâmplat cu mesagerii lui. Când va vedea că nu mai soseşte nicio plată din partea mea, va continua cu ameninţarea şi va alerta autorităţile. E puţin probabil, dar nu sunt pregătit să-mi asum riscul. Mai avem mai puţin de două săptămâni până când bomba va fi detonată şi lumea va lua forma pe care am hotărât să i-o dau. Nu ne putem asuma riscul. Aşa că, dragă Conrad, trebuie să mergi la Miami şi să-l scoţi pe Comis-Voiajor din

vieţile noastre – ceea ce, mă tem că înseamnă să i-o iei pe a lui.

— Unde e?

— Operează de pe un vas de croazieră numit *Mayfair Lady.* De obicei e ancorat la Bayside Marketplace. Comis-Voiajorul se simte mai în siguranţă pe apă. Personal, mă voi simţi mai în siguranţă când va fi sub ea. Sarov închise jurnalul. Şedinţa se terminase. Poţi pleca imediat. Raportează-mi când e gata.

Conrad dădu din cap pentru a treia oară. Acele de metal din gâtul lui se încreţiră scurt când capul i se mişcă în sus şi în jos. Apoi se întoarse şi merse, şchiopătă, se *târî* afară din cameră.

MOARTEA UNUI COMIS-VOIAJOR

Luau micul dejun foarte târziu la o cafenea în Bayside Marketplace, chiar pe chei, cu ambarcaţiuni ancorate de jur împrejurul lor şi taxiuri pe apă galben-deschis cu verde, circulând înainte şi înapoi. Tom Turner şi Belinda Troy bătuseră în uşa lui Alex la ora 10 în acea dimineaţă. De fapt, Alex era deja treaz de câteva ore. Adormise repede cu o seară în urmă, dormise profund şi se trezise prea devreme – era de aşteptat după cursa transatlantică. Dar măcar a avut timp destul să citească toată documentaţia pe care i-o dăduse Joe Byrne. Acum ştia totul despre noua lui identitate – cei mai buni prieteni pe care nu-i cunoscuse nicicând, câinele pe care nu-l văzuse niciodată, chiar şi notele de la şcoală pe care nu le luase nicicum.

Şi acum stătea împreună cu noua lui mamă şi cu noul tată, privindu-i pe turişti plimbându-se, intrând şi ieşind din buticurile ce împânzeau zona. Soarele era deja sus pe cer, iar apa strălucea aproape orbitor. Alex îşi pusese o pereche de ochelari Oakley Eye Jackets şi lumea de partea cealaltă a lentilelor negre devenise mai blândă şi mai uşor de suportat. Fuseseră un cadou de la Jack. Nu se aşteptase să aibă nevoie de ei atât de repede.

Pe masă era o cutie de chibrituri cu cuvântul „Snackyard” imprimat pe ea. Alex o ridică şi o întoarse cu degetele. Beţele de chibrit erau calde. Era surprins că soarele nu le aprinsese. Un chelner în alb şi negru, costum complet cu cravată, veni să le ia comanda. Alex se uită la meniu. Nu se gândise niciodată că poţi alege dintre atâtea lucruri la micul dejun. La masa de alături un bărbat mânca dintr-o farfurie plină cu clătite cu şuncă, carne tocată şi omletă. Lui Alex îi era foame, dar priveliştea aceasta îi tăie pofta.

— Voi lua un suc de portocale şi pâine prăjită, spuse el.

— Pâine albă sau integrală?

— Integrală. Cu unt şi gem…

— Vrei să spui jeleu! Troy făcu o pauză până ce chelnerul plecă. Niciun copil american nu cere gem. Dacă ceri asta pe aeroportul din Santiago, vom ajunge în închisoare sau mai rău, înainte de a clipi.

— Nu m-am gândit, începu Alex.

— Dacă nu gândeşti, vei fi mort. Şi mai rău, vom fi şi noi din cauza ta. Dădu din cap. Încă mai spun că nu e o idee bună.

— Ce mai face Lucky?

Capul lui Alex se învârtea. Ce vrea să spună? Apoi îşi aminti. Lucky era labradorul pe care se presupunea că îl are familia Gardiner în Los Angeles.

— E bine, spuse Alex. Doamna Beach are grijă de el. Ea era doamna care locuia alături.

Dar Turner nu fu deloc impresionat.

— N-ai fost destul de rapid. Dacă te opreşti să te gândeşti la asta, inamicul va şti că minţi. Trebuie să vorbeşti despre câinele tău şi despre vecini ca şi cum i-ai cunoaşte de o viaţă.

Nu era drept, bineînţeles. Turner şi Troy nu îl pregătiseră. Nu îşi dăduse seama că testul deja începuse. De fapt, era pentru a treia oară când Alex lucra sub acoperire cu o altă identitate. Alex Lester când fusese trimis în Cornwall şi Alex Friend, fiul unui multimilionar, în Alpii francezi. De ambele dăţi reuşise cu succes să îşi joace rolul şi ştia că o poate face din nou, ca Alex Gardiner.

— Deci, de cât timp lucraţi la CIA? întrebă Alex.

— Asta e o informaţie secretă, răspunse Turner. Văzu privirea lui Alex şi se mai înmuie. Toată viaţa am lucrat, spuse el. Am fost în Marină. E ceea ce mi-am dorit dintotdeauna să fac, de când eram copil… mai mic decât tine. Am vrut să-mi dau viaţa pentru ţară. Acesta e visul meu.

— N-ar trebui să vorbim despre noi, spuse Belinda furioasă. Se presupune că suntem o familie. Aşa că, hai să vorbim despre familie!

— În regulă, mamă! mormăi Alex.

Îl mai întrebară câte ceva despre Los Angeles în timp ce aşteptau mâncarea. Alex le răspundea cu gândul aiurea. Văzu o pereche de tineri trecând pe skateboard şi îşi dori să îi însoţească. Asta ar fi trebuit să facă un puşti de paisprezece ani sub soarele din Miami. Nu să se joace de-a spionul cu doi adulţi cu feţe acre care deja hotărâseră că nu-i vor acorda nicio şansă.

Sosi mâncarea. Turner şi Troy comandaseră amândoi salată de fructe şi cappuccino – fără cofeină – cu lapte. Alex se gândi că ţineau la siluetă. Sosi şi pâinea lui prăjită – cu jeleu de struguri. Untul era alb şi părea să dispară când era uns pe pâine.

— Deci cine e Comis-Voiajorul? întrebă Alex.

— Nu trebuie să ştii tu asta, răspunse Turner.

Alex decise că îi ajungea. Puse jos cuţitul.

— În regulă, spuse el. Mi-aţi dat de înţeles destul de clar că nu vreţi să lucraţi cu mine. E în regulă, pentru că nici eu nu vreau să lucrez cu voi. Şi, dacă vreţi să ştiţi, nimeni nu ar crede că sunteţi părinţii mei, pentru că niciun părinte nu s-ar purta ca voi doi!

— Alex… începu Troy.

— Lăsaţi-o baltă! Mă întorc la Londra. Şi dacă domnul Byrne vă întreabă de ce, puteţi să-i spuneţi că nu mi-a plăcut marmelada şi m-am dus acasă să iau nişte gem.

Se ridică. Troy se ridică şi ea, în acelaşi timp. Alex se uită la Turner. Şi el era nesigur. Credea că se vor bucura să îl vadă plecat. Dar, în acelaşi timp, le era frică de şeful lor.

— Aşază-te, Alex, spuse Troy, dând din umeri. OK. Am depăşit limita. N-am vrut să te facem să te simţi prost.

Alex se uită în ochii ei. Se aşeză încet.

— Ne va lua ceva timp să ne obişnuim cu situaţia, continuă Troy. Turner şi cu mine… am mai lucrat împreună înainte… dar pe tine nu te cunoaştem.

Turner dădu din cap.

— Dacă te omoară, cum crezi că ne vom simţi?

— Mi s-a spus că nu va fi niciun pericol, spuse Alex. Oricum, pot să-mi port singur de grijă.

— Nu cred asta.

Alex deschise gura să vorbească, apoi se opri. Nu avea niciun rost să îi contrazică pe cei doi. Ei erau deja hotărâţi şi, oricum, erau tipul de oameni care au întotdeauna dreptate. Întâlnise profesori exact ca ei. Dar măcar obţinuse ceva acum. Cei doi agenţi speciali deciseseră să se mai relaxeze.

— Vrei să ştii despre Comis-Voiajor? începu Troy. Se află un şarlatan. E aici în Miami. E un mare ticălos.

— E mexican, adăugă Turner. Din Mexico City.

— Şi ce face?

— Exact ce spune şi numele lui. Vinde lucruri. Droguri. Arme. Identităţi false. Informaţii. Troy număra pe degete. Dacă ai nevoie de ceva ilegal, Comis-Voiajorul îţi va face rost. Contra cost, bineînţeles.

— Credeam că îl investigaţi pe Sarov.

— Aşa este. Turner ezită. Comis-Voiajorul s-ar putea să aibă de-a face cu Sarov. Asta e legătura.

— Ce a vândut?

— Nu ştim exact. Turner începea să-şi piardă răbdarea. Ştim doar că doi dintre agenţii Comis-Voiajorului au zburat recent către Cayo Esqueleto. Au plecat într-acolo, dar nu s-au mai întors. Am încercat să aflăm ce a cumpărat Sarov.

— Şi toate astea ce legătură au cu preşedintele rus?

Alex încă nu era sigur că i se spune adevărul.

— Nu vom şti asta până când nu aflăm ce a cumpărat Sarov, continuă Troy, ca şi când ar fi explicat asta unui puşti de şase ani.

— Lucrez de ceva timp sub acoperire cu Comis-Voiajorul, continuă Turner. Cumpăr droguri. Cocaină în valoare de jumătate de milion de dolari, sosită din Columbia. Cel puţin, asta crede el. Turner zâmbi. Avem o relaţie destul de bună. Are încredere

în mine. Şi azi este ziua sa de naştere, aşa că m-a invitat să beau ceva pe vasul lui.

Alex se uită spre apă.

— Care este al lui?

Turner arătă înspre un vas ancorat la capătul unui dig, cam la cincizeci de metri depărtare. Băiatul îşi ţinu respiraţia.

Era unul dintre cele mai frumoase vase pe care le văzuse vreodată. Nu era murdar, ci alb, din fibrosticlă, ca multe alte vase de croazieră pe care le văzuse ancorate prin Miami. Nici măcar nu era modern. Se numea *Mayfair Lady* şi era un iaht cu motor clasic, vechi de optzeci de ani, părea ca fiind dintr-un film alb-negru. Vasul avea 36 de metri lungime şi un singur coş ce se ridica din mijloc. Salonul principal se afla la nivelul punţii, chiar după pasarelă. O linie de cincisprezece sau poate mai multe hublouri sugera că mai jos se aflau cabinele şi sala de mese. Vasul era crem, cu ornamente din lemn natural, punte de lemn şi lămpi de alamă sub acoperiş. Un catarg înalt, subţire, se ridica în faţă, cu un radar, singura legătură vizibilă a vasului cu secolul al XXI-lea. *Mayfair Lady* nu se potrivea în Miami. Ar fi trebuit să fie într-un muzeu. Şi orice alt vas care se apropia de acesta părea urât prin comparaţie.

— Este un vas frumos, spuse Alex. După câte se pare, Comis-Voiajorul o duce bine.

— Ar trebui să fie în închisoare, mormăi Troy. Văzuse privirea admirativă a lui Alex şi nu o aproba. Şi într-o zi acolo îl vom băga.

— Între treizeci de ani şi închisoare pe viaţă, aprobă Turner.

Troy îşi cufundă lingura în salata de fructe.

— În regulă, Alex, spuse ea, hai să o luăm de la capăt. Profesoara ta de aritmetică. Cum o cheamă?

Alex privi în jur.

— Se numeşte doamna Hazeldene. Şi, bună încercare, dar aritmetica se învaţă în Anglia. Americanii învaţă matematică.

Troy dădu din cap, dar nu zâmbi.

— Începi să te apropii, spuse ea.

Îşi terminară micul dejun. Agenţii CIA îl testară pe Alex cu alte detalii, apoi tăcură. Nu îl întrebară despre viaţa lui din Anglia, despre prieteni sau despre cum ajunsese în lumea celor de la MI6. Păreau că nu vor să ştie nimic despre el.

Tinerii cu skateboardul terminaseră joaca şi se prăbuşiră pe dig, bând Cola. Turner se uită la ceas.

— E timpul să plec, spuse el.

— Voi sta cu puştiul, adăugă Troy.

— Nu cred că îmi va lua mai mult de douăzeci de minute.

Turner se ridică, apoi se plesni peste frunte.

— La dracu'! Nu i-am luat Comis-Voiajorului un cadou!

— Nu se va supăra. Spune-i că ai uitat.

— Nu crezi că va fi supărat?

— E în regulă, Turner. Invită-l la masă cu altă ocazie. Îi va plăcea asta.

Turner zâmbi.

— Bună idee.

— Baftă, spuse Alex.

Turner se ridică şi plecă. În timp ce se îndepărta, Alex observă un bărbat în cămaşă hawaiană şi pantaloni albi venind din direcţie opusă. Era imposibil să-i vezi faţa pentru că purta ochelari de soare şi o pălărie de paie. Dar trebuia să fi fost implicat într-un accident groaznic, picioarele i se târau ciudat şi părea că braţele lui nu au viaţă. Pentru o secundă, se află lângă Turner pe dig. Turner nu-l observă. Apoi, mişcându-se surprinzător de repede, dispăru.

Alex şi Troy îl priveau pe Turner în timp ce se îndrepta înspre *Mayfair Lady.* Era o rampă la capătul digului, ce ducea până pe punte. Le era de folos celor din echipaj să transporte provizii pe vas. Doi de-abia terminau în timp ce Turner sosea. El le vorbi. Unul din ei arătă către cabina salon. Turner urcă pe rampă şi dispăru la bord.

— Ce se întâmplă acum? întrebă Alex.

— Aşteptăm.

Timp de cincisprezece minute nu se întâmplă nimic. Alex încercă să discute cu Troy, dar atenţia ei era îndreptată către vas şi nu spunea nimic. El se întreba despre relaţia dintre cei doi. Evident se cunoşteau destul de bine şi Byrne îi spusese că mai lucraseră împreună. Niciunul din ei nu-şi arăta sentimentele, dar el se întreba dacă prietenia lor putea fi mai mult decât profesională.

Apoi Alex o văzu pe Troy că se ridică de pe scaun, îi urmări privirea către vas. Ieşea fum din coş. Motoarele porniseră. Cei doi membri ai echipajului cu care vorbise Turner erau pe dig. Unul din ei desfăcu funia şi apoi urcă la bord. Celălalt se îndepărtă. Încet, *Mayfair Lady* începu să se îndepărteze de mal.

— Ceva nu e în ordine, şopti Troy. Nu vorbea cu Alex. Vorbea singură.

— Ce vreţi să spuneţi?

Capul ei se răsuci, în timp ce îşi amintea de prezenţa lui.

— Era o întâlnire de zece minute. Tom nu trebuia să plece nicăieri.

Tom. Era pentru prima dată când ea îi folosea prenumele.

— Poate că s-a răzgândit, sugeră Alex. Poate că l-a invitat Comis-Voiajorul la o plimbare.

— Nu s-ar fi dus. Nu fără mine. Nu fără acoperire. Este împotriva procedurii companiei.

— Atunci…

— A fost descoperit. Troy deveni deodată palidă. Trebuie să fi descoperit că e agent. Îl duc pe mare cu ei…

Era în picioare acum, dar nu se mişca, paralizată de nesiguranţă. Vasul continua să se mişte graţios. Deja jumătate din lungime trecuse de dig. Chiar dacă ar fi fugit, nu ar fi ajuns la timp.

— Ce aveţi de gând să faceţi? întrebă Alex.

— Nu ştiu.

— Oare au de gând să-l…?

— Dacă ştiu cine e, îl vor ucide.

Rosti răspicat cuvintele, ca şi cum ar fi fost vina lui Alex, ca şi cum era o întrebare prostească pe care el nu ar fi trebuit să o pună. Şi poate că asta îl hotărî. Deodată, înainte de a-şi da seama de ce face, se ridică şi o luă la fugă. Era mânios. Avea să le arate el că era mai mult decât un puşti englez prost, cum îl credeau ei.

— Alex! strigă Troy.

El o ignoră. Ajunsese deja la dig. Cei doi adolescenţi pe care îi văzuse mai devreme stăteau la soare, terminându-şi băuturile, şi nu observară când el înşfăcă unul dintre skateboarduri şi se urcă pe el. De-abia când îşi făcu vânt, alunecând pe suprafaţa din lemn către vasul ce pleca, unul din ei strigă la el, dar era deja prea târziu.

Alex îşi ţinea echilibrul perfect. Snowboard, skateboard, surfboard, toate erau la fel pentru el. Şi placa aceasta era o frumuseţe, Flexdex cu rulmenţi ABEC5 şi roţi criptonice. Ce tipic pentru puştii din Miami să cumpere ce e mai bun! Îşi mută greutatea, realizând că nu are nici cască, nici apărătoare de genunchi. Dacă ar fi căzut, l-ar fi durut cu siguranţă. Dar asta îl îngrijora cel mai puţin. Vasul se îndepărta. Chiar când Alex o privea, partea din spate a vasului, cu elicele în mişcare trecea pe lângă capătul digului. Acum vasul era pe mare. Putea vedea numele, *Mayfair Lady,* micşorându-se în timp ce se îndepărta. În câteva secunde avea să fie prea departe să mai fie ajuns.

Alex ajunse la rampa pe care oamenii o folosiseră să încarce şi să descarce vasul. Îşi luă avânt şi deodată se trezi în aer, zburând. Simţi skateboardul căzându-i de sub picioare şi îl auzi făcând pleosc în apă. Dar mişcarea făcută de el îl purta înainte. Nu avea să reuşească! Vasul se mişca prea repede. Alex se ducea în jos acum, formând un arc ce avea să rateze capătul vasului cu câţiva centimetri. Va cădea în apă – şi apoi? Elicea! îl va face bucăţi. Alex întinse mâinile şi, cumva, degetele sale se prinseră de balustrada de la capătul vasului. Corpul i se izbi

de metalul vasului, picioarele scufundându-i-se în apă, deasupra elicei.

Simţi că-şi pierde respiraţia. Cineva de pe vas trebuie să-l fi auzit. Dar nu asta îl îngrijora acum. Va trebui doar să spere că zgomotul făcut de elice acoperise izbitura. Folosindu-şi toată puterea, se trase în sus, peste balustradă. Şi apoi ajunse, în sfârşit pe punte, ud până la genunchi, cu durere în tot corpul din cauza impactului. Dar era la bord. Şi, în mod miraculos, nu fusese observat.

Se ghemui, uitându-se de jur împrejur. Partea din spate a punţii era o porţiune mică, în formă de potcoavă, pe jumătate închisă. În faţa lui se afla cabina-salon cu un singur geam ce dădea în spate şi uşa ceva mai încolo, pe o parte. Era o grămadă de provizii sub o prelată şi două canistre mari. Alex desfăcu capacul unuia şi mirosi. Era plin de benzină. Comis-Voiajorul planificase, evident, să plece pentru mai mult timp.

Întreaga punte, şi babord, şi tribord, era acoperită, de o parte şi de alta a salonului principal şi o barcă de salvare de lemn era suspendată pe doi scripeţi deasupra capului lui. Odihnindu-se puţin sprijinit de balustradă, Alex ştia că era în siguranţă atât timp cât nimeni nu venea în spatele vasului. Câţi membri ai echipajului puteau fi? Probabil că era un căpitan la cârmă. Ar fi putut avea pe cineva pe lângă el. Privind în sus, Alex zări două picioare traversând puntea de sus, deasupra salonului. Cu acesta erau trei. Mai puteau fi vreo doi-trei înăuntru. Poate şase în total?

Se uită înapoi. Portul Miami era deja departe. Alex se ridică şi îşi dădu jos pantofii şi şosetele. Apoi se târî înainte, mişcându-se în linişte, încă temându-se că ar putea fi văzut de pe puntea de sus. Primele două geamuri ale salonului erau închise, dar al treilea era deschis şi, ghemuindu-se dedesubt, auzi o voce. Vorbea un bărbat. Avea un puternic accent mexican şi de fiecare dată când pronunţa litera „s” fluiera uşor.

— Eşti un prost. Numele tău este Tom Turner. Lucrezi pentru CIA. Iar eu am să te ucid.

Un alt bărbat vorbi repede:

— Te înşeli. Nu ştiu despre ce vorbeşti. Alex recunoscu vocea lui Turner. Se uită în dreapta şi în stânga. Apoi, cu umerii sprijiniţi de peretele cabinei, se ridică până când ajunse la nivelul geamului şi se putu uita înăuntru.

Cabina-salon era pătrată, cu o podea din lemn acoperită parţial de un covor care fusese rulat, probabil ca să nu fie pătat cu sânge. Spre deosebire de vas, mobila era modernă, ca de birou. Şi era multă. Turner era aşezat pe un scaun cu mâinile la spate. Alex putu vedea că un fel de bandă adezivă fusese folosită pentru a-i lega mâinile şi picioarele. Deja fusese bătut. Părul blond îi era murdar şi îi curgea sânge din colţul gurii.

Erau doi bărbaţi cu el în cabină. Unul era un salahor în jeanşi şi tricou negru, cu burta atârnându-i peste curea. Celălalt trebuie să fi fost Comis-Voiajorul. Era un om cu faţa rotundă, brunet şi cu mustaţă. Purta un costum alb din trei piese, croit impecabil, şi pantofi din piele lustruiţi. Salahorul ţinea o armă mare, automată. Comis-Voiajorul era aşezat într-un scaun din trestie, ţinând un pahar cu vin roşu. Îl roti sub nas, simţind buchetul, apoi sorbi.

— Ce vin delicios! murmură el. Este din Chile. Un Cabernet Sauvignon cultivat pe moşia mea. Vezi, prietene, sunt un om de succes. Am afaceri peste tot în lume. Lumea vrea să bea vin? Vând vin. Vrea să se drogheze? E o nebunie, dar nu e problema mea. Vând droguri. Ce e aşa de rău în asta? Vând orice vrea cineva să cumpere. Dar, vezi, sunt precaut. Nu am crezut povestea ta. Am făcut cercetări. A fost menţionat CIA-ul. Şi de asta te afli aici.

— Ce vrei să ştii? întrebă tăios Turner.

— Vreau să ştiu când suntem la o oră depărtare de Miami, pentru că atunci am de gând să te împuşc

şi să te arunc peste bord. Comis-Voiajorul zâmbi. Asta e tot.

Alex se lăsă din nou în jos. Nu putea intra în cabină. Ei erau doi şi el era singur. Şi, deşi avea o armă, nu ar fi fost de ajuns. Nu împotriva unei puşti. Avea nevoie de o diversiune.

Apoi îşi aduse aminte de benzină. Uitându-se rapid către puntea de sus, se pregăti să se ducă înapoi în spate, apoi îngheţă când uşa de pe punte se deschise şi un bărbat ieşi. Alex nu avea ce să facă; nu avea unde să se ascundă. Dar avu noroc. Bărbatul, îmbrăcat într-o uniformă ponosită de căpitan de vas, fumase o ţigară. Se oprise atât cât să arunce mucul în mare, apoi se duse înapoi de unde venise, fără să întoarcă deloc capul. Scăpase la mustaţă şi Alex ştia că era o chestiune de timp până când va fi descoperit. Trebuia să se mişte repede.

Alergă pe vârfuri până la canistrele de benzină, încercă să încline una, dar era prea grea. Se uită în jur după o cârpă, nu găsi niciuna, aşa că îşi dădu jos bluza, rupând-o cu mâinile. Băgă repede o mânecă în bidon, înmuind-o în benzină. Apoi o trase afară, lăsând numai un capăt înăuntru; un fitil. Ce se va întâmpla când va da foc benzinei? Alex credea că explozia va fi destul de mare pentru a atrage atenţia tuturor de la bord, dar nu destul de puternică încât să ucidă pe toată lumea sau să scufunde vasul. De vreme ce avea şi el să fie pe vas, nu putea spera decât că are dreptate.

Băgă mâna în buzunar şi scoase cutia de chibrituri cu care se jucase la restaurant. Cu mâna făcută căuş ca să protejeze flacăra de briză, aprinse întâi un băţ, apoi toată cutia. Atinse flacăra de cârpa ce fusese odată cămaşa lui. Totul luă foc într-o secundă.

Alergând înainte, se întoarse la cabina salon. Îl putea auzi pe Comis-Voiajor vorbind încă înăuntru.

— Încă un pahar, cred. Da. Dar apoi, mă tem că trebuie să vă las. Am treabă.

Alex privi înăuntru. Comis-Voiajorul era în picioare la o masă, turnându-şi un alt pahar de vin.

Alex privi înapoi, peste umăr. Nu era nimeni acolo. Nu se întâmplase nimic. De ce nu luase foc motorina? Oare vântul îi stinsese fitilul?

Apoi explodă. O ciupercă imensă de flăcări şi fum negru sări în aer în spatele vasului, fiind imediat dusă de vânt. Cineva strigă. Alex văzu că benzina se vărsase pe ambele punţi. Era foc pretutindeni. Acoperişul de deasupra lui era în flăcări. Iar tot ce se afla sub prelată era de asemenea cuprins de foc. Şi mai multe strigăte. Se auzeau paşi îndreptându-se spre capătul din spate al vasului. Acum era timpul să facă mişcarea.

— Vezi ce se întâmplă!

Alex îl auzi pe Comis-Voiajor dând comanda şi o secundă mai târziu salahorul ieşi în fugă. Dispăru de partea cealaltă a cabinei. Asta însemna că bărbatul rămăsese singur cu Turner. Alex aşteptă câteva secunde, apoi păşi în pragul uşii, din nou căutând în buzunarul de la pantaloni. Turner îl zări înaintea Comis-Voiajorului. Făcu ochii mari. Străinul se întoarse. Alex văzu că pusese jos paharul şi apucase o armă. Pentru o secundă, niciunul din ei nu făcu nicio mişcare. Bărbatul se uita la un puşti de paisprezece ani, desculţ şi dezbrăcat de la brâu în sus. Era evident că nu-i trecea prin minte că Alex ar putea reprezenta vreo ameninţare pentru el, că băiatul acesta dăduse foc vasului său. Şi în acest moment de ezitare, Alex făcu mişcarea. Când ridică mâna, ţinea un telefon mobil. Deja tastase doi de 9 înainte de a intra. Apăsă pe tastatură pentru a treia oară în timp ce ţinti cu telefonul.

— E pentru dumneata, spuse el.

Simţi cum telefonul îi tremură în mână şi, în linişte, antena ieşi dintr-un capăt, plasticul lăsând să apară un ac strălucitor. Traversă cabina şi îl lovi pe adversar drept în piept. Acesta reacţionase repede, rotind deja arma. Dar o secundă mai târziu ochii i se dădură peste cap şi se prăbuşi pe podea. Alex sări peste el, luă un cuţit de pe masă şi se duse la Turner.

— Ce naiba…? începu agentul. Alex putu vedea că nu era rănit tare. În acelaşi timp, dispoziţia nu

părea să i se fi schimbat. Privirea i se muta de la telefon la figura inconştientă a Comis-Voiajorului. Ce i-ai făcut? întrebă el.

— Era număr greşit, spuse Alex. Tăie banda adezivă.

Turner se ridică în picioare şi apucă arma pe care o scăpase infractorul. Arma era încărcată.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el. Am auzit o explozie.

— Mda. Eu am fost. Am dat foc vasului.

— Ce?

— Am dat foc vasului.

— Dar noi suntem pe vas!

— Ştiu.

Înainte ca Alex să apuce să mai spună ceva, Turner se mişcă, învârtindu-se, luă poziţia de luptă, cu mâinile ridicate şi picioarele îndepărtate. Era o scară la capătul celălalt al cabinei. Alex n-o observase înainte. Apăruse cineva, venind de jos. Turner trase cu arma de două ori. Persoana căzu înapoi. Apoi agentul se opri. Fum negru se strecura în cabină. Se auzi o a doua explozie şi vasul se zgudui cu totul, ca şi când ar fi fost cuprins de o vijelie bruscă. Se auzeau strigăte pe punte. Uitându-se pe geam, Alex putea vedea flăcările.

— Ăsta trebuie să fi fost al doilea rezervor de motorină, spuse el.

— Şi câte sunt?

— Doar astea două.

Turner păru aproape năuc. Se forţa să ia o decizie.

— Marea… se hotărî el. Va trebui să înotăm.

Agentul CIA ieşi primul, pe lângă peretele cabinei. Deodată puntea se umplu de oameni. Erau cel puţin şapte. Alex se întreba de unde apăruseră toţi. Doi dintre ei, tineri în cămăşi albe murdare şi jeanşi, se luptau cu flăcările, cu extinctoare. Doi erau pe acoperiş, un altul pe punte. Toţi strigau.

Fumul urca spre cer, în urma vasului, care era în întregime în flăcări. O parte din acoperiş ardea. Cel puţin nimeni nu ştia ce se întâmplase. Nimeni nu-l văzuse pe Alex urcând la bord. Exploziile îi luaseră

pe toţi prin surprindere şi tot ceea ce îi preocupa era să aibă focul sub control. Totuşi, când Turner ieşi din cabină, unul dintre cei de pe puntea superioară îl zări. Strigă în spaniolă.

— Mişcă! strigă Turner.

Alergă la marginea vasului. Alex îl urmări. Se auzi o rafală asurzitoare de împuşcături şi ceea ce rămăsese din acoperiş fu distrus total. Gloanţele ajunseseră în punte, făcând să zboare aşchii de lemn. Un bec explodă. Alex nu era sigur cine trăgea. Tot ce ştia era că e prins în mijlocul fumului şi al flăcărilor, al gloanţelor şi a multor oameni care îl voiau mort. Îl văzu pe Turner că sare peste bord. Urmă o altă rafală de gloanţe şi Alex simţi cum puntea se rupe la câţiva centimetri de picioarele lui goale. Ţipă. Aşchii îi intrară în călcâie şi în glezne. Îşi luă avânt şi se aruncă peste balustradă. Pentru ceea ce îi păru o eternitate, se trezi înconjurat de haos. Putea simţi vântul bătându-i pe la picioarele desculţe. Se mai auziră focuri de armă. Apoi plonjă cu capul în Atlantic şi dispăru sub apă.

Alex lăsă oceanul să îl îmbrăţişeze. După războiul ce se purtase pe *Mayfair Lady,* apa lui era caldă şi liniştitoare. Înotă în jos, cu o putere ce îl ducea înspre adâncuri. Ceva vâjâi pe lângă el şi îşi dădu seama că încă se trăgea în el. Cu cât mergea mai jos, cu atât era mai în siguranţă. Deschise ochii. Apa sărată îi înţepa, dar trebuia să ştie cât de departe merge. Se uită în sus. Lumina licărea la suprafaţă, dar nu se vedea niciun semn de vas. Plămânii începeau să-l doară. Dar aştepta încă. Ar fi fost fericit dacă ar fi putut sta sub apă o oră.

Nu putea. Cu corpul gemând după oxigen, Alex dădu din picioare să ajungă la suprafaţă. Ieşi gâfâind, cu apa şiroind pe faţă. Turner era lângă el. Agentul CIA părea mai mult mort decât viu. Alex se întreba dacă fusese atins de gloanţe, dar nu era nicio urmă de sânge. Poate că era şocat.

— Eşti în regulă? întrebă Alex.

— Eşti nebun? Turner era atât de mânios încât înghiţea apă în timp ce vorbea. Stropea în jur şi se

străduia să se menţină la suprafaţă. Puteam să murim din cauza ta!

— Tocmai ţi-am salvat viaţa!

Alex devenea şi el nervos. Nu putea să creadă ce aude.

— Aşa crezi? Uite!

Cu teamă, Alex se întoarse în apă. *Mayfair Lady* nu fusese distrus. Focul fusese stins. Şi vasul se întorcea.

El fusese sub apă cam vreo nouăzeci de secunde. În acest timp, vasul continuase să meargă cu toţi de la bord luptându-se cu focul şi nimeni la cârmă. Motorul era la turaj maxim şi acum se afla cam la cinci sute de metri. Dar căpitanul se pare că se întorsese la cârmă. Vasul se întorcea. Alex putea distinge vreo patru-cinci oameni la proră. Toţi erau înarmaţi. Îl văzuseră. Unul dintre ei îl indică şi strigă. El şi Turner erau neajutoraţi, plutind pe apă, cu o singură armă, poate. În curând vasul avea să-i ajungă. Erau ţinte în aşteptare, ca nişte răţuşte la bâlci.

Ce putea face? Se uită la Turner, cu speranţa că totuşi cel mai în vârstă va face ceva, că va scoate un iepure din pălărie. Cei de la CIA nu aveau niciun fel de dispozitive? Unde era barca gonflabilă sau aparatul de respirat ascuns pe sub apă? Dar Turner era neajutorat. Reuşise şi să piardă arma.

Mayfair Lady se întoarse complet.

Turner înjură.

Vasul se apropia, alunecând pe apă.

Şi apoi explodă. De data aceasta exploziile fură imense, mortale. Au fost trei, simultane, pe proră, la mijloc şi în spate. *Mayfair Lady* se rupse în trei bucăţi separate, catargul şi cabina principală ridicându-se peste ocean ca şi cum ar fi încercat să scape de restul vasului. Alex simţi şocul produs de explozie trecând prin apă. Zgomotul era asurzitor. Un val de apă se izbi de el, aproape doborându-l. Bucăţi de lemn, unele dintre ele arzând, cădeau peste tot. Ştia atunci că nimeni nu putea să fi supravieţuit. Şi cu aceasta, îi veni un gând groaznic.

Era vina lui? El îi omorâse pe toţi?

Turner poate gândea acelaşi lucru. Nu spunea nimic. Cei doi priveau cum cele trei secţiuni ale navei ce fusese odată un vas de croazieră se scufundau şi dispăreau.

Se auzi zgomotul unui motor. Alex se întoarse. O vedetă rapidă se îndrepta către ei. O zări pe Belinda Troy la volan. Se pare că făcuse rost de ea cumva şi venise după ei. Era singură.

Îl ajută întâi pe Turner să urce, apoi pe Alex. Pentru prima dată, Alex îşi dădu seama că ţărmul nu se vedea. I se păruse că totul se întâmplase foarte repede. Şi totuşi, *Mayfair Lady* reuşise să parcurgă câţiva kilometri de pe coastă până în momentul în care fusese distrus.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Troy. Vântul îi răvăşise părul lung. Arăta de parcă era turbată de furie. Am văzut vasul sărind în aer. Am crezut că sunteţi… Se opri să-şi tragă respiraţia. Ce s-a întâmplat? repetă ea.

— A fost puştiul. Vocea lui Turner era neutră. Încă încerca să-şi dea seama ce se întâmplase în ultimele minute. M-a dezlegat…

— Erai legat?

— Da. Vânzătorul descoperise că sunt agent. Avea de gând să mă ucidă. Alex l-a doborât. Avea un fel de celular… Relata cele întâmplate, fără niciun fel de mulţumire în glas. Barca plutea încet. Nimeni nu se mişca. A produs explozia vasului. I-a omorât pe toţi.

— Nu. Alex dădu din cap. Focul era stins. Aţi văzut. Aveau vasul sub control. Se întorseseră, cu gândul să vină după noi.

— Pentru Dumnezeu! Bărbatul de la CIA era prea obosit ca să îl mai contrazică. Ce crezi că s-a întâmplat? Crezi că unul dintre becuri a provocat explozia de pe vas? Tu ai făcut asta, Alex. Tu ai dat foc la combustibil şi asta s-a întâmplat.

Combustibil. Aşa spuneau americanii. Era unul dintre cuvintele cu care îl testaseră în dimineaţa aceea la Snackyard. Cu un secol în urmă.

— Ţi-am salvat viaţa, spuse Alex.

— Mda. Mulţumesc, Alex.

Dar glasul lui era rece.

Troy se aşeză la volan şi porni motorul. Barca se întoarse şi o porni spre ţărm.

CONTROLUL PAŞAPOARTELOR

Alex avea un loc la geam în partea din faţă a avionului. Troy stătea lângă el, cu Turner de partea cealaltă a ei, lângă culoarul de trecere. O familie în concediu („în vacanţă”, îşi aminti el). Troy citea o revistă. Turner avea un scenariu de film. Se presupunea că este producător de filme şi îşi petrecuse călătoria făcând notaţii pe margine, în caz că s-ar fi uitat cineva la el. Alex se juca în linişte cu un Game Boy Advance. Se întreba ce e cu acesta. Turner i-l dăduse chiar înainte de a pleca din Miami. Fusese aşa, ca din întâmplare, în timp ce aşteptau în holul de plecare.

— Poftim, Alex. Ceva ce te va ţine ocupat în avion.

Alex era suspicios. Ţinea minte că, ultima dată când avusese un Game Boy, acesta fusese umplut cu dispozitive inventate de Smithers, de la MI6. Dar din câte putea să-şi dea seama, acesta era unul obişnuit. Cel puţin, ajunsese la nivelul 5 al jocului Rayman şi până acum nu îi explodase în mâini.

Privi pe fereastră. Zburau cam de o oră. Era al doilea zbor al lor în ziua aceea. Plecaseră de la Miami la Kingston, în Jamaica, şi de acolo luaseră al doilea avion. Primiseră gustările la care se aşteaptă lumea, dar care nu fac plăcere în avion. Un sendviş, o prăjitură şi o sticlă de plastic cu apă. Acum stewardesa se întoarse luând tăvile în grabă.

— Vă vorbeşte pilotul avionului. Vă rog să vă legaţi centurile de siguranţă şi să staţi în scaune în poziţie verticală. Vom ateriza în curând.

Alex privi din nou pe geam. Marea avea o nuanţă extraordinară de turcoaz. Nici nu părea apă. Apoi avionul coborî şi deodată văzu insulele. Ambele insule. Cuba era la nord. Cayo Esqueleto era sub ea. Nu era niciun nor pe cer şi pentru o secundă pământul se văzu foarte clar, două petice de un verde smarald cu ţărmurile ce irizau un albastru-electric. Avionul se înclină. Insulele dispărură şi,

când Alex le zări din nou, avionul era destul de jos, grăbindu-se spre pista ce părea aproape de neajuns, înconjurată de clădiri, hoteluri, drumuri şi palmieri. Era un turn de control, urât şi diform. Un terminal modest, din beton prefabricat şi sticlă. Mai erau deja două avioane pe pistă, înconjurate de vehicule utilitare. Se simţi o hurducătură când roţile din spate ale avionului intrară în contact cu pista.

Alex îşi desfăcu centura.

— Aşteaptă o secundă, Alex, îl atenţionă Troy. Becul de la centură este încă aprins.

Se purta ca o mamă. Dar alesese să fie o mamă autoritară şi exigentă. Alex trebuia să recunoască totuşi că i se potrivea. Oricine îi privea putea crede că sunt o familie, dar trebuia să adauge că erau una nefericită. De la evenimentele din Miami, cei doi agenţi practic îl ignoraseră. Lui Alex îi era greu să-şi dea seama ce era cu ei. Turner ar fi fost mort dacă nu era el, dar niciunul din ei nu recunoştea asta, ca şi cum, în vreun fel, le rănise cumva mândria profesională. Şi ei încă insistau că el dăduse foc vasului *Mayfair Lady,* omorând pe toată lumea de la bord. Până şi lui Alex îi era greu să evite un sentiment de responsabilitate. Era adevărat că el dăduse foc motorinei. Ce alt motiv putea fi pentru explozia care urmase?

Încercă să îşi scoată asta din minte. Avionul se oprise şi toată lumea se ridicase, bătându-se pe dulapurile de bagaje de deasupra capetelor în compartimentul îngust. Când Alex se ridică să-şi ia şi el bagajul, jocul Game Boy aproape că îi căzu din braţe. Turner întoarse capul imediat.

— Fii atent cu ăla! îl avertiză el.

Aşadar, avusese dreptate. Era ceva ascuns în Game Boy. Era tipic pentru agenţii de la CIA să îi ascundă multe. Dar asta nu-i oprise de la a-i cere să ducă lucrul acela.

Era prânzul, cel mai rău moment în care se putea ajunge acolo. Când ieşiră din avion, Alex simţi căldura reflectându-se de pe pistă. Era dificil să respiri. Aerul era greu şi mirosea a motorină.

Transpirase deja înainte de a ajunge în capătul scărilor şi sala pentru sosiri nu oferea nicio alinare. Aerul condiţionat se stricase şi Alex se găsi prins într-un spaţiu închis, cu două-trei sute de oameni şi niciun geam. Terminalul semăna mai degrabă cu un hangar mare decât cu o clădire modernă a unui aeroport. Pereţii erau verde oliv, decoraţi cu afişe reprezentând insula, ce păreau vechi de douăzeci de ani. Pasagerii din avionul lui Alex îi ajunseseră pe cei de la cursa anterioară şi rezultatul era o mulţime informă de oameni şi bagaje de mână, târându-se încet înspre trei oficiali în uniformă de la imigrări, în cabine de sticlă. Nu erau rânduri. Când fiecare paşaport era ştampilat şi încă o persoană avea voie să intre, mulţimea pur şi simplu se împingea înainte, scurgându-se printre controalele de securitate.

O oră mai târziu, Alex era încă acolo. Era murdar şi şifonat, chinuit de o sete teribilă. Se uită într-o parte, unde două uşi vechi, crăpate, duceau la toaletă. Poate că era un robinet înăuntru, dar apa era bună de băut? Un gardian în cămaşă maro şi pantaloni lungi stătea privind, cu o armă în braţe, sprijinit de un perete, lângă o oglindă mare, întinsă din podea până în tavan. Alex voi să-şi întindă braţele, dar era prea îngrămădit. Era o femeie în vârstă, căruntă şi deprimată chiar lângă el. Mirosea a parfum ieftin. Când ea se întoarse pe jumătate, se trezi aproape îmbrăţişat, incapabil de a-şi exprima dezgustul. Privi în sus şi văzu o singură cameră de supraveghere în tavan. Îşi aminti ce îngrijorat era Joe Byrne cu privire la securitatea de pe aeroportul din Santiago. Dar i se părea că oricine ar fi putut intra şi că nimeni nu ar fi observat. Gardianul părea plictisit şi pe jumătate adormit. Camera de supraveghere probabil că nu funcţiona.

În sfârşit, ajunseră la controlul paşapoartelor. Funcţionarul de după sticlă era tânăr, brunet, cu părul slinos şi ochelari. Turner strecură trei paşapoarte şi trei formulare de imigrare completate. Funcţionarul le deschise.

— Nu te foi, Alex, spuse Troy. Terminăm imediat.

— Bine, mami.

Omul cu paşapoartele se uită la ei. Privirea lui nu ura bun venit.

— Domnul Gardiner? Care e scopul vizitei dumneavoastră? întrebă el.

— Vacanţă, răspunse Turner.

Ochii bărbatului trecură repede peste paşapoarte şi apoi către persoanele cărora le aparţineau. Le băgă sub un aparat de scanat, căscând în acelaşi timp. Gardianul pe care Alex îl observase era acum aproape de ei. Se uita pe geam, la avioane.

— Unde locuiţi? întrebă funcţionarul.

— La Los Angeles. Faţa lui Turner nu exprima nimic. Lucrez în cinematografie.

— Şi soţia?

— Eu nu lucrez, răspunse Troy.

Funcţionarul ajunse la paşaportul lui Alex. Îl deschise şi compară fotografia cu băiatul din faţa lui.

— Alex Gardiner, spuse el.

— Ce mai faceţi?

Alex îi zâmbi.

— Este prima vizită în Cayo Esqueleto?

— Da. Dar sper că nu va fi ultima.

Funcţionarul de la paşapoarte se uită lung la el, cu ochii măriţi de ochelari. Părea complet dezinteresat.

— La ce hotel staţi? întrebă el.

— Valencia, spuse Turner încet. Deja scrisese numele pe trei formulare de imigrare.

O altă pauză. Apoi funcţionarul luă o ştampilă şi o trânti de trei ori, trei împuşcături în spaţiul închis al cabinei. Înmână paşapoartele.

— Distracţie plăcută în Cayo Esqueleto.

Alex şi cei doi agenţi CIA trecură prin camera de imigrări în sala de bagaje, unde valizele deja îi aşteptau, rotindu-se la nesfârşit pe o bandă veche, ce scârţâia. „Şi cu asta, gata, îşi spuse Alex. Nu putea fi mai uşor!” Toată agitaţia aceea şi de el nici nu aveau nevoie.

Îşi ridică bagajul.

În acelaşi timp, deşi el nu ştia asta, fotografia lui şi detaliile de pe paşaport erau transmise la sediul poliţiei din Havana, Cuba, împreună cu cele ale lui Turner şi Troy. „Familia" fusese, de fapt, fotografiată de trei ori. O dată de camera de supraveghere de deasupra pe care Alex o văzuse în sala de sosiri, dar care era mult mai sofisticată decât crezuse el. Deşi părea învechită, putea vedea până şi gaura de la nasturele cuiva sau chiar o literă scrisă într-un ziar şi o putea mări de cincizeci de ori, la nevoie. Fuseseră fotografiaţi a doua oară de camera din spatele oglinzii de lângă toalete. Şi în final, un profil de aproape fusese luat de camera ascunsă în broşa purtată de femeia în vârstă care mirosea a parfum ieftin şi care nu sosise, de fapt, cu avionul, ci era mereu acolo, amestecându-se printre nou-sosiţi, trecând pe lângă oricine părea suspect persoanelor pentru care lucra ea. Formularele de imigrare pe care le completase Turner au fost şi ele sigilate într-o pungă de plastic. Răspunsurile lui la întrebările standard contau mai puţin pentru autorităţi decât formularele. Hârtia fusese făcută special să înregistreze amprentele şi în mai puţin de o oră acestea aveau să fie scanate digital şi verificate într-o bază de date imensă în aceeaşi clădire a poliţiei.

Dispozitivul invizibil care opera în aeroportul din Santiago fusese concentrat asupra lui Turner şi a lui Troy înainte ca ei să sosească. Spuseseră că erau în vacanţă şi bagajele lor (care fuseseră, bineînţeles, verificate la coborârea din avion) conţineau loţiuni de plajă, prosoape de baie şi medicamente de bază pe care te aşteptai ca orice familie americană să le împacheteze. Etichetele de pe hainele lor arătau toate că fuseseră cumpărate în Los Angeles. Dar un singur bon găsit în buzunarul uneia dintre cămăşile lui Turner spunea o altă poveste. Cumpărase recent o carte din Langley, în Virginia. Langley este acolo unde CIA are sediul central. Mica bucată de hârtie a

fost îndeajuns pentru a porni alarma. Acesta era rezultatul.

Ofiţerul însărcinat cu securitatea aeroportului îi supraveghea cu grijă. Stătea într-un birou mic, fără geam şi imaginile cu ei erau chiar în faţa lui, pe un set de televizoare. Îi privi cum ies şi merg la bagaje şi apoi la sosiri. Degetul i se aşeză repede pe un buton roşu de pe consolă. Încă nu era prea târziu. Îi putea aduce înapoi până să ajungă la taxiuri. Erau destule celule la subsol. Şi când întrebările normale eşuau, existau drogurile.

Şi totuşi…

Şeful serviciului de securitate se numea Rodriguez şi era bun în meseria lui. Interogase atât de mulţi spioni americani, încât uneori spunea că îi poate recunoaşte de la o sută de metri. Îi depistase pe „domnul şi doamna Gardiner” înainte ca ei să traverseze pista şi îşi trimise ajutorul să se uite de mai aproape. Acesta era gardianul plictisit pe care-l văzuse Alex.

Dar de data aceasta Rodriguez nu era sigur – şi nu-şi putea permite să greşească. Totuşi, Cayo Esqueleto avea nevoie de turişti. Avea nevoie de banii din turism. Poate că era suspicios cu privire la cei doi adulţi, dar ei călătoreau cu un copil. Auzise conversaţia scurtă dintre Alex şi funcţionar. Erau microfoane ascunse peste tot. Câţi ani avea băiatul? Paisprezece? Cincisprezece? Un alt băiat american care primea o vacanţă de două săptămâni pe plajă.

Rodriguez se hotărî. Îşi ridică mâna de pe butonul de alarmă. Mai bine evita publicitatea negativă. Privi familia dispărând în mulţime. Chiar şi aşa, autorităţile urmau să îi supravegheze. Mai târziu în ziua aceea, ca să fie sigur, avea să completeze un raport care va fi trimis cu fotografiile şi amprentele la poliţia din Cayo Esqueleto. O copie va fi înaintată şi domnului foarte important care locuia în Casa de Oro. Şi poate că avea să fie trimis cineva la hotelul Valencia să îi supravegheze pe nou-sosiţi.

Rodriguez se lăsă în scaun şi îşi aprinse o ţigară. Un alt avion aterizează. Se aplecă în faţă şi începu să

examineze mulţimea.

Valencia era unul dintre hotelurile acelea uluitoare pe care Alex le vedea de obicei la televizor oferind premii constând în vacanţe de vis. Era ascuns într-un golf în formă de semilună cu vile în miniatură împrăştiate pe plajă şi o recepţie aproape pierdută într-o junglă mică de plante exotice şi flori. Mai era şi o piscină în formă de gogoaşă cu un bar în mijloc şi scaune ce abia se vedeau peste nivelul apei. Întregul loc părea să fie adormit. Era valabil pentru cei câţiva musafiri pe care Alex îi putea vedea, întinşi pe şezlonguri, nemişcaţi.

Alex şi părinţii lui împărţeau o vilă cu două dormitoare şi o verandă adăpostită de soare de un acoperiş din stuf. Erau palmieri, nisip alb şi albastrul nemaipomenit al Caraibelor. Alex se aşeză puţin pe pat. Era acoperit de un singur cearşaf alb şi pe tavan un ventilator se învârtea încet. O pasăre de un verde cu galben strălucitor poposi puţin pe pervazul camerei lui şi apoi zbură spre mare, parcă invitându-l şi pe el.

— Pot merge să înot puţin? întrebă el. În mod normal nu i-ar fi cerut voie, dar se gândi că se potriveşte rolului.

— Bineînţeles, dragule. Troy despacheta. Deja îl avertizase pe Alex că trebuie să îşi joace rolul când erau în vilă. Hotelul putea avea microfoane. Dar să ai grijă!

Alex se schimbă în pantaloni scurţi şi alergă pe nisip, către mare.

Apa era perfectă; caldă şi limpede precum cristalul. Nu era pietriş, ci numai un covor moale de nisip. Peştişori înotau în jurul lui, speriindu-se când el întindea mâna. Pentru prima dată în viaţă, Alex era bucuros că îl cunoscuse pe Alan Blunt. Era cu siguranţă mai bine decât să piardă vremea în vestul Londrei. Măcar o dată, lucrurile păreau să meargă în favoarea lui.

După ce înotă, se urcă într-un hamac întins între doi copaci şi se relaxă. Era cam patru şi jumătate şi

după-amiaza părea la fel de fierbinte ca atunci când sosiseră. Un chelner sosi la el şi ceru o limonadă, trecând-o în contul vilei. Mama şi tatăl lui aveau să plătească.

Mama şi tata.

În timp ce se legăna cu apa prelingându-i-se prin păr şi uscându-i-se pe piept, Alex se întreba cum ar fi fost părinţii lui dacă nu ar fi murit amândoi în accidentul acela de avion, la puţin timp după ce se născuse el. Şi ce ar fi însemnat pentru el să crească într-o familie obişnuită, cu o mamă la care să alerge când se lovea şi cu un tată cu care să se joace, de la care să împrumute bani sau pe care să-l evite uneori. Ar fi fost el altfel? Ar fi fost un elev obişnuit, îngrijorat de examene – nu spioni şi Comis-Voiajori şi vase ce explodează. Poate că ar fi fost o persoană mai blândă. Poate că ar fi avut mai mulţi prieteni. Şi cu siguranţă nu ar fi stat întins într-un hamac la hotelul Valencia.

Stătu acolo până când părul i se uscă şi ştiu că e momentul să plece din soare. Turner şi Troy nu veniseră afară după el şi bănuia că erau ocupaţi cu treburile lor. Era sigur că încă erau multe lucruri pe care ei nu i le spuneau. Îşi aminti de Game Boy Advance. Pomeniseră de joc în ultimul moment, înainte de a se urca în avion. Poate că voiau ca el să îl ducă pe insulă, ştiind că un băiat de paisprezece ani avea mai puţine şanse de a fi percheziţionat.

Alex coborî din hamac pe nisip. Un localnic trecea pe acolo, vânzând şiraguri cu mărgele turiştilor de pe plajă. Se uită la Alex şi întinse un şirag; o duzină de scoici pe o fâşie din piele. Alex dădu din cap şi parcurse distanţa scurtă până la vilă. Avea încă jocul în bagajul de mână. Turner uitase să i-l ceară înapoi. Alex se strecură înapoi în cameră şi îl examină din nou. Nu părea nimic ieşit din comun. Era albastru-deschis cu un singur joc, Rayman. Alex îl cântări în mână. După câte îşi dădea seama, nu era mai greu sau mai uşor decât ar fi trebuit să fie.

Apoi îşi aminti. Jocul Game Boy pe care îl primise odată de la MI6 putea fi activat apăsând pe

butonul „play” de trei ori. Poate că modelul acesta va funcţiona în acelaşi fel. Alex îl întoarse şi apăsă butonul o dată, de două ori… a treia oară. Nu se întâmplă nimic. Se uită un moment la ecranul gol, enervat pe el însuşi. Se înşela. Era doar un joc, pe care îl primise ca să tacă în avion. Era timpul să se îmbrace. Puse jocul pe noptieră şi se ridică.

Jocul scoase un sunet strident.

Alex se întoarse, recunoscând sunetul, fără a şti însă ce reprezintă. Jocul făcea încă acel zgomot, ciudat, metalic. Ecranul prinsese deodată viaţă. Pulsa, era verde şi alb. Ce însemna asta? Ridică obiectul. Imediat însă, zgomotul încetă şi luminile de pe ecran se stinseră. Mută jocul înapoi pe noptieră. Acesta căpătă din nou viaţă.

Alex privi către masă. Nu era nimic pe ea, în afară de ceasul deşteptător demodat, furnizat de hotel. Deschise sertarul. Înăuntru era o Biblie cu textul în engleză şi în spaniolă. Nimic altceva. Deci ce făcea jocul să scoată astfel de zgomote? Îl luă de-acolo. Se făcu linişte. Îl puse înapoi. Începu din nou.

Ceasul…

Alex se uită mai îndeaproape la cadran. Ceasul avea o faţă luminoasă. Puse jocul mai aproape de ceas şi acum zgomotele se înteţiră. Acum Alex înţelese. Cifrele de pe cadranul ceasului erau uşor radioactive. Asta detecta jocul.

Game Boy ascundea un contor Geiger. Alex râânji. Rayman era cu siguranţă jocul potrivit pentru maşinăria aceasta. Excepţie făcea faptul că razele pe care le detecta erau radioactive.

Ce însemna asta? Turner şi Troy nu erau pe insulă pentru o simplă operaţiune de supraveghere. Avusese dreptate. Şi Blunt în Londra, şi Byrne în Miami îl minţiseră de la început. Alex ştia că se află la câţiva kilometri mai la sud de Cuba. Ceva ce învăţase la istorie îi veni în minte. Cuba. Anii 1960. Criza proiectilelor cubaneze. Arme nucleare din America…

Încă nu putea fi sigur. Poate că se repezea să tragă concluzii. Dar adevărul era că CIA-ul băgase pe

furiş un contor Geiger pe Cayo Esqueleto şi, oricât de ciudat părea, putea fi un singur motiv pentru care aveau nevoie de el.

Căutau o bombă nucleară.

PIAŢA FRĂŢIEI

Alex nu vorbi prea mult la cină în seara aceea. Deşi hotelul păruse gol mai devreme, pe timpul zilei, fu surprins de câţi oaspeţi apăruseră pentru cină în fustele şi cămăşile lor largi, bronzaţi, şi ştiu că era imposibil să vorbească deschis.

Stăteau pe terasa restaurantului ce dădea spre mare, mâncând peşte – proaspăt cum Alex nu mâncase niciodată – servit cu orez, salată şi fasole neagră. După căldura toridă de după-amiază, aerul era răcoros şi primitor. Doi chitarişti cântau muzică latino la lumina lumânărilor. Greierii ţârâiau cu miile, ascunşi în iarbă.

Cei trei vorbeau cum ar fi făcut-o o familie. Despre oraşele pe care aveau să le viziteze, despre locurile unde voiau să înoate. Turner spuse o glumă şi Troy râse suficient de tare încât să-i facă pe ceilalţi să întoarcă uşor capetele. Dar era totul fals. Ei nu mergeau nicăieri şi gluma nu fusese amuzantă. În ciuda mâncării gustoase şi a împrejurimilor, Alex se trezi displăcându-i fiecare minut al rolului pe care fusese forţat să-l joace. Ultima dată când stătuse cu o familie fusese cu Sabina şi părinţii ei în Cornwall. Părea cu mult timp în urmă şi masa aceasta, cu oamenii aceştia, îi strica parcă şi amintirea aceea.

Dar se termină în cele din urmă şi Alex putu să se scuze şi să meargă la culcare. Se duse în cameră, închizând uşa în urma lui. Pentru un moment, stătu acolo cu umerii sprijiniţi de lemn. Se uită de jur împrejur. Ceva nu era în regulă. Păşi înainte cu atenţie, pus pe ceartă. Cineva fusese acolo. Valiza lui, pe care o lăsase închisă, era acum deschisă. Fusese cineva de la hotel înăuntru şi căutase în cameră în timp ce el era la cină? Oare mai era acolo? Se uită în baie şi după draperii. Nu era nimeni. Se duse la valiză. Îi luară câteva secunde să îşi dea seama că numai jocul Game Boy îi lipsea. Deci asta se întâmplase! Turner şi Troy se

strecuraseră cumva în cameră în timp ce el era plecat. Jocul, cu contorul său ascuns, era important pentru misiunea lor. Îl luaseră înapoi.

Alex se dezbrăcă repede şi se băgă în pat, dar deodată nu îi mai era somn. Stătea în întuneric, ascultând cum valurile se spărgeau de nisip. Putea vedea mii de stele prin fereastra deschisă. Nu conştientizase niciodată că erau atâtea, nici că străluceau atât de puternic. Turner şi Troy se întoarseră în cameră o jumătate de oră mai târziu. Îi auzi vorbind în şoaptă, dar nu putea distinge ce spun. Îşi trase cearşaful peste cap şi se forţă să adoarmă.

Primul lucru pe care îl văzu a doua zi dimineaţă când se trezi fu un bilet băgat pe sub uşă. Se dădu jos din pat şi îl ridică. Era scris cu litere mari.

AM PLECAT LA PLIMBARE. AM CREZUT CĂ AI NEVOIE DE ODIHNĂ. NE VEDEM MAI TÂRZIU. MAMI.

Alex rupse biletul în jumătate şi din nou în jumătate. Aruncă resturile la gunoi şi ieşi la micul dejun. Îi trecu prin minte că era ciudat pentru nişte părinţi să plece, lăsându-şi fiul, dar se gândi că probabil era destule familii, cu bone sau dădace, care făceau des acelaşi lucru. Îşi petrecu după-amiaza pe plajă, citind. Nişte băieţi de vârsta lui se jucau în mare şi se gândi să li se alăture. Dar nu vorbeau engleza şi păreau prea exclusivişti. La ora 11 „părinţii" lui încă nu se întorseseră. Brusc Alex se sătură să stea singur în hotel. Era pe o insulă aflată de partea cealaltă a lumii. Putea foarte bine să vadă o parte din ea! Se îmbrăcă şi porni spre oraş.

Căldura îl izbi de îndată ce ieşi din hotel. Drumul făcea o curbă către interiorul insulei, departe de mare, urmând o pădurice pe o parte şi ceea ce părea o plantaţie de tutun – o masă de frunze late, verzi, înalte până la înălţimea pieptului – de cealaltă. Priveliştea era plană, dar nicio briză nu se simţea dinspre mare. Aerul era încă fierbinte şi nemişcat.

Alex începu curând să transpire şi trebui să alunge muştele care păreau hotărâte să-l urmărească la fiecare pas. Câteva clădiri, din lemn albit de soare şi tablă ondulată apărură de jur împrejurul lui. O muscă îi bâzâi la ureche. O alungă.

Îi trebuiră douăzeci de minute să ajungă în Puerto Madre, un sătuc de pescari ce crescuse în oraşul dens şi agitat. Clădirile erau un amestec uimitor de stiluri diferite; magazine din lemn, case din marmură şi cărămidă, biserici uriaşe din piatră. Totul fusese bătut de soare şi copt – şi era soare peste tot; în praf, în culorile vii, în mirosul condimentelor şi în fructele prea coapte.

Zgomotul era asurzitor. Muzica de la radio – jazz şi salsa – se auzea până în stradă prin geamurile deschise. Maşini americane spectaculoase, Chevrolete de epocă şi Studebakere asemenea unor jucării viu colorate, se îmbulzeau pe străzi, claxonând în timp ce încercau să-şi croiască drum printre cai şi căruţe, ricşe motorizate, vânzători de ţigări şi băieţi care lustruiau pantofii. Femei în rochii strâmte stăteau languros în faţa uşilor. Alex nu mai fusese niciodată într-un loc mai zgomotos sau mai murdar, sau mai plin de viaţă.

Ajunse cumva în piaţa principală, ce avea o statuie mare în centru; un soldat revoluţionar cu o puşcă într-o parte şi o grenadă atârnând la centură. Erau acolo cel puţin o sută de tarabe îngrămădite, unde se vindeau fructe şi legume, cafea boabe, suveniruri, cărţi vechi şi tricouri. Şi peste tot era aglomerat, lumea ieşea şi intra în magazine, în gelaterii, stătea la mese sub bolţi arcuite, făcea coadă la restaurante fast-food şi la *paladares* – mici restaurante ce se găseau în case particulare.

Era o plăcuţă stradală pe un perete. Scria: PLAZA DE FRATERNIDAD. Alex ştia destulă spaniolă ca să traducă asta. Piaţa Fraternităţii. Se îndoia cumva că va găsi fraternitate aici. Un bărbat gras îmbrăcat într-un costum de lână vechi şi murdar se izbi de el.

— Vrei trabuce? Cele mai bune trabuce cubaneze. Dar ieftin, foarte ieftin.

— Hei, *amigo.* Îţi vând un tricou…

— *Muchacho!* Adu-ţi părinţii la barul meu…

Înainte de a-şi da seama, era înconjurat. Alex îşi dădu seama cât de mult trebuie să iasă în evidenţă în mulţimea asta de oameni coloraţi, tropicali, învârtindu-se în cămăşile lor colorate şi pălăriile de paie. Îi era cald şi sete. Se uită împrejur să vadă unde putea bea ceva.

Şi atunci îi văzu pe Turner şi pe Troy. Cei doi agenţi speciali stăteau la o masă de fier forjat în faţa unuia dintre restauratele mai elegante, umbrite de o vie mare care se întindea şi se rostogolea peste peretele ciupit. O reclamă luminoasă la trabucele Montecristo atârna deasupra capului lor. Erau cu un bărbat, cineva de pe insulă, adânciţi, se pare, în conversaţie. Toţi trei beau câte ceva. Alex se îndreptă către ei, întrebându-se dacă e posibil să audă ce vorbesc.

Bărbatul cu care vorbeau părea să aibă cam şaptezeci de ani şi purta o cămaşă neagră, pantaloni largi şi o beretă. Fuma o ţigară ce părea să fi fost împinsă printre buzele lui, trăgând şi pielea cu ea. Faţa, braţele şi gâtul îi erau arse de soare şi ridate. Dar pe măsură ce se apropie, Alex văzu lumina şi puterea din ochii lui. Troy spuse ceva şi bărbatul râse, îşi luă paharul cu o mână osoasă şi dădu pe gât conţinutul, dintr-odată. Îşi şterse gura cu dosul mâinii, spuse ceva şi plecă. Alex ajunsese prea târziu să tragă cu urechea la conversaţia lor. Decise să iasă la lumină.

— Alex!

Ca de obicei, Troy nu părea încântată să-l vadă.

— Bună, mamă. Alex se aşează fără a fi invitat. Primesc şi eu ceva de băut?

— Ce faci aici? întrebă Turner. Încă o dată, gura lui era o linie dreaptă. Ochii îi erau goi. Ţi-am spus să stai la hotel.

— Credeam că este o vacanţă de familie, spuse Alex. Şi, oricum, am terminat de căutat prin hotel

azi. Nu există arme nucleare acolo, în caz că vă întrebaţi.

Turner se holbă. Troy se uită împrejur, nervoasă.

— Vorbeşte încet! îi trânti ea, ca şi cum l-ar fi putut auzi cineva în hărmălaia din piaţă.

— M-aţi minţit, spuse Alex. Oricare ar fi motivul pentru care sunteţi aici, nu îl spionaţi numai pe generalul Sarov. De ce nu îmi spuneţi despre ce este vorba, de fapt?

Urmă o tăcere lungă.

— Ce vrei de băut? întrebă Troy.

Alex se uită la paharul ei. Conţinea un lichid galben ce arăta bine.

— Ce beţi acolo? întrebă.

— Un *mojito*. E o specialitate locală. Un amestec de rom, suc proaspăt de lămâie, gheaţă, sifon şi frunze de mentă.

— Sună bine. Vreau şi eu asta. Fără rom.

Turner chemă un chelner şi îi vorbi scurt în spaniolă. Chelnerul dădu din cap şi plecă repede înapoi.

Între timp, Troy luase o hotărâre.

— Bine, Alex, spuse ea. Îţi vom spune ceea ce vrei să ştii…

— Este împotriva ordinelor! întrerupse Turner.

Troy se uită supărată la el.

— Ce alternativă avem? Alex evident ştie despre Game Boy.

— Contorul Geiger, spuse Alex.

Troy dădu din cap.

— Da, Alex, asta este. Şi este motivul pentru care suntem aici. Îşi ridică băutura şi luă o înghiţitură. N-am vrut să ştii asta ca să nu te sperii.

— Este foarte drăguţ din partea dumneavoastră.

— Ni s-a ordonat să nu îţi spunem! Se încruntă. Dar… bine, de vreme ce ştii atâtea, poţi afla şi restul. Credem că există un dispozitiv nuclear ascuns pe insulă.

— Generalul Sarov? Credeţi că el are o bombă nucleară?

— N-ar trebui să facem asta, mormăi Turner.

Dar de data aceasta Troy îl ignoră.

— Ceva se întâmplă, aici, pe Cayo Esqueleto, continuă ea. Nu ştim ce este, dar dacă vrei să ştii adevărul, ne înspăimântă. Peste câteva zile, Boris Kiriyenko, preşedintele rus, va sosi pentru o vacanţă de două săptămâni. Nu e chiar aşa o chestie. Se ştie cu Sarov de mult timp. Au crescut împreună. Şi doar ruşii nu ne mai sunt inamici.

Alex ştia deja toate astea. Îi spusese şi Blunt în Londra.

— Dar recent, ca prin minune, Sarov ne-a atras atenţia. Turner şi cu mine îl investigam pe Comis-Voiajor. Şi am descoperit că, printre toate lucrurile pe care le vindea, a reuşit să pună mâna şi pe un kilogram de uraniu pentru arme, furat din Europa de Est. Ce contează este că vânzarea de uraniu este unul dintre coşmarurile cele mai de temut ale serviciilor secrete astăzi. Dar el a făcut-o – şi, ca şi cum nu era de ajuns, persoana căreia i l-a vândut…

— …Este Sarov, Alex termină propoziţia.

— Da. Un avion a zburat pe insulă şi nu a mai plecat de aici. Sarov l-a întâmpinat. Făcu o pauză. Şi acum, deodată, avem o întâlnire între aceşti doi bărbaţi – vechiul general şi noul preşedinte – şi se pare că este şi o bombă nucleară în peisaj. Aşa că nu vei fi surprins să afli că există mulţi oameni speriaţi la Washington. De asta suntem noi aici.

Alex ascultă tot ce i se spusese. Fierbea de nervi. Blunt îi promisese două săptămâni la soare. Dar se părea că era în prima linie a celui de-al Treilea Război Mondial.

— Dacă este o bombă, ce are de gând Sarov să facă cu ea? întrebă.

— Dacă am şti asta, n-am fi aici, răspunse ea. Alex o privi îndeaproape. Era uimit să vadă că ei îi era cu adevărat frică. Încerca să ascundă lucrul acesta, dar era acolo, în ochii ei şi în maxilar.

— Misiunea noastră este să găsim materialul nuclear, spuse Turner.

— Cu contorul Geiger.

— Da. Trebuie să pătrundem în Casa de Oro şi să aruncăm o privire. Despre asta tocmai vorbeam.

— Cine era cel cu care eraţi?

Turner oftă. Deja spusese mai mult decât ar fi dorit.

— Numele lui este Garcia. Este unul dintre achiziţiile noastre.

— Achiziţii?

— Înseamnă că lucrează pentru noi, explică Troy. L-am plătit de-a lungul anilor ca să ne informeze şi să ne ajute când suntem aici.

— Are o barcă, adăugă Turner, şi vom avea nevoie de ea pentru că este singurul mod de a pătrunde în Casa de Oro, adică pe mare. Casa este construită pe un fel de platou, chiar pe vârful insulei. Este o veche plantaţie de zahăr. Obişnuiau să cultive trestie de zahăr acolo şi au o moară veche care încă funcţionează. Oricum, este un singur drum care duce acolo şi este îngust, cu o pantă abruptă până la mare, de ambele părţi. Există gărzi la poartă. Nu am putea intra vreodată pe acolo.

— Dar cu barca… începu Alex.

— Nu cu barca… Turner ezită, întrebându-se dacă să continue. Se uită la Troy, care dădu din cap. Vom folosi echipamente de scufundat. Vezi tu, noi ştim ceva ce Sarov nu ştie. Există o cale de a pătrunde în subsolul vilei, ce depăşeşte paza lui Sarov. Este o fisură naturală, o crevasă în stâncă ce duce de la vârf până jos.

— Vă veţi urca pe ea?

— Există trepte din metal. Familia lui Garcia este pe insulă de secole şi ei ştiu fiecare centimetru al coastei. El jură că scara este încă acolo. Cu trei sute de ani în urmă era folosită de contrabandişti ca să ajungă de la vilă pe plajă fără a fi găsiţi. Era o peşteră acolo jos. Crevasa, denumită de ei Hornul Diavolului, duce până sus şi iese undeva în grădină. Pe acolo intrăm noi.

— Staţi puţin. Alex era confuz. Aţi spus că veţi folosi echipamente de scufundat.

Troy dădu din cap.

— Nivelul apei a crescut de jur împrejurul insulei şi intrarea în peşteră este acum scufundată. Este cam cu 20 de metri sub nivelul apei. Dar e fantastic pentru noi. Majoritatea oamenilor au şi uitat că există peştera. Bineînţeles că nu va fi păzită. Vom înota în costum de scafandru. Ne urcăm pe scară şi pătrundem la subsol. Apoi căutăm în vilă.

— Şi dacă găsiţi bomba?

— Asta nu e problema noastră, Alex. Munca noastră se va termina.

Chelnerul sosi cu băutura lui Alex. El ridică paharul. Chiar şi numai atingerea aceea rece pe pielea lui era o alinare. Bău puţin. Era dulce şi surprinzător de răcoritor. Puse paharul pe masă.

— Vreau să vin cu voi, spuse el.

— Nici vorbă. În niciun caz! Troy părea neîncrezătoare. De ce crezi că ţi-am spus toate astea? Doar pentru că ştii deja prea multe şi vreau să înţelegi că avem treburi importante. Trebuie să stai deoparte. Nu e un joc de copii. Nu căutăm răufăcătorul pe un ecran de calculator. Este viaţa reală, Alex. Şi tu vei sta la hotel şi vei aştepta să ne întoarcem!

— Vin cu voi, insistă Alex. Poate că aţi uitat, dar se presupune că e o vacanţă în familie. Dacă mă lăsaţi singur la hotel pentru a doua oară, poate că va băga cineva de seamă. Poate se vor întreba unde sunteţi.

Turner se juca cu gulerul cămăşii. Troy privi într-o parte.

— Nu vă voi sta în cale, oftă Alex. Nu cer să mă scufund. Nici să mă caţăr. Vreau doar să vin în barcă. Gândiţi-vă la asta. Dacă suntem toţi trei împreună, vom părea o familie în croazieră.

Turner dădu încet din cap.

— Ştii, Troy, puştiul are dreptate.

Troy ridică băutura şi o privi, ca şi când s-ar fi aşteptat să găsească un răspuns înăuntrul paharului.

— Bine, spuse ea într-un final. Poţi veni cu noi dacă asta vrei cu tot dinadinsul. Dar nu participi, Alex. Treaba ta a fost să ne aduci pe insulă şi, dacă

mă întrebi pe mine, nici n-am avut nevoie de tine pentru asta. Ai văzut paza de la aeroport, era o glumă. Dar, bine, dacă tot eşti aici, poţi veni cu noi. Dar nu vreau să te aud. Nu vreau să te văd. Nu vreau să ştiu că eşti acolo.

— Cum spuneţi voi, o lăsă Alex mai moale.

Obţinuse ce îşi dorise, dar trebuia să se întrebe de ce vrea toate astea. Dacă ar fi avut de ales, ar fi preferat să ia primul avion înapoi spre casă şi să plece cât mai departe de CIA şi de Sarov, şi de ei toţi. Dar nu putea alege. Tot ce ştia el era că nu voia să stea în hotel singur, îngrijorat. Dacă era într-adevăr o bombă undeva pe insulă, voia să fie primul care să ştie despre asta. Şi mai era ceva. Turner şi Troy păreau foarte convinşi de povestea despre Hornul Diavolului. Erau siguri că nu este păzit şi că îi va duce până sus. Dar la fel de siguri fuseseră şi de ziua de naştere a Comis-Voiajorului, şi Turner aproape că fusese omorât.

Alex îşi termină băutura.

— În regulă, spuse el. Deci, când plecăm?

Troy tăcu. Turner scoase portofelul şi plăti băuturile.

— Imediat, răspunse el. O facem în seara asta.

HORNUL DIAVOLULUI

Era după-amiaza târziu când au plecat din Puerto Madre, lăsând portul cu pieţele sale de peşte şi croazierele de plăcere în urmă. Turner şi Troy aveau să se scufunde cât era încă lumină afară. Urmau să găsească peştera şi să aştepte acolo până la apusul soarelui, ca apoi să se caţere în Casa de Oro la adăpostul întunericului. Acesta era planul.

Bărbatul numit Garcia avea o ambarcaţiune ce cunoştea marea foarte bine. Aceasta gemea din greu şi stropea de jur împrejur, lăsând în urmă un nor negru de fum. Rugina apăruse şi apoi se împrăştiase pe toată suprafaţa, ca o boală gravă de piele. Barca nu avea niciun nume la vedere. Câteva steaguri fluturau pe catarg, dar erau ca nişte cârpe, culorile lor originale nelăsând nicio urmă. Erau şase tuburi de oxigen sprijinite de o bancă sub un umbrar. Acestea erau singurul echipament nou la vedere. Garcia îl întâmpinase pe Alex cu un amestec de ostilitate şi suspiciune. Apoi stătu de vorbă în spaniolă pe îndelete cu Turner. Alex petrecuse o bună parte dintr-un an la Barcelona cu unchiul său şi înţelegea destul de bine limba ca să priceapă ce vorbesc ei.

— N-ai spus niciodată nimic de băiat. Ce crezi că e asta? O excursie pentru turişti? El cine e? De ce l-aţi adus aici?

— Nu e treaba ta, Garcia. Hai să mergem.

— Aţi plătit pentru doi pasageri. Garcia ridică două degete subţiri, fiecare os şi tendon distingându-se. Doi pasageri… aşa ne-am înţeles.

— Eşti bine plătit. Nu are rost să discutăm. Băiatul vine cu noi şi cu asta basta.

Garcia nu a mai zis nimic. Oricum nu ar mai fi avut rost să spună ceva. Zgomotul făcut de motor era prea puternic.

Alex privea coasta insulei Cayo Esqueleto rămânând în urmă. Trebuia să recunoască, Blunt avusese dreptate – insula era ciudat de inimoasă, cu

culorile ei extraordinar de intense; palmierii erau grupaţi împreună, separaţi de mare printr-o panglică strălucitoare de nisip alb. Soarele apunea într-un cerc perfect deasupra orizontului. Un pelican maro, neîndemânatic şi comic pe pământ, ţâşni de pe un pin şi plană graţios deasupra lor. Alex se simţi ciudat de liniştit. Chiar şi zgomotul motorului părea să se fi îndepărtat.

Cam după o jumătate de oră, uscatul părea să se ridice şi îşi dădu seama că ajunseseră în punctul nordic al insulei. Vegetaţia dispăruse şi deodată el privi un perete abrupt de stâncă; acesta cădea până jos, în mare. Acesta trebuie să fi fost istmul despre care i se spusese, cu drumul ce ducea la Casa de Oro, undeva sus. Casa nu se vedea, dar, întinzându-şi gâtul, putea zări vârful unui turn, alb şi elegant, cu un acoperiş roşu de ardezie, ascuţit. Un turn de pază. Era o singură siluetă undeva sub o arcadă, ceva mai mult decât o pată. Cumva, Alex ştia că aceea era o santinelă.

Garcia opri motorul şi se duse în spatele bărcii. Pentru un bărbat atât de în vârstă, era destul de agil. Ridică o ancoră şi o aruncă peste bord, apoi arboră un steag, de data aceasta mai uşor de identificat decât celelalte. Avea o dungă albă în diagonală pe un fundal roşu. Alex recunoscu semnul internaţional pentru scufundări.

Troy veni la el.

— Ne scufundăm aici şi înotăm până pe coastă, spuse ea.

Alex se uită în sus la silueta din turn. Era o licărire a soarelui ce reflecta ceva. Un binoclu, oare?

— Cred că suntem urmăriţi, spuse el.

Troy dădu din cap.

— Da. Dar nu contează. Bărcile cu scufundători nu au voie să vină până aici, dar uneori o fac. Sunt obişnuiţi cu asta. Este strict interzis să te apropii de mal, dar este o epavă pe undeva pe aici… Şi oamenii înoată până acolo. Vom fi în regulă, cu condiţia să nu atragem atenţia asupra noastră. Numai să nu faci nicio prostie, Alex.

Nici acum nu se putea abţine să nu-i facă morală. Alex se întreba ce ar putea face să-i impresioneze pe oamenii ăştia. Nu spuse nimic.

Turner îşi scosese cămaşa, arătând un piept musculos, fără păr. Alex îl privi cum rămâne în slip şi cum îşi pune apoi un costum de scafandru luat dintr-o cabină de dedesubt. Cei doi agenţi CIA terminară repede, ataşându-şi tuburile de oxigen la echipament – BCD – apoi adăugând centurile cu greutăţi, măştile şi tuburile de aer. Garcia fuma, stând deoparte şi privind toate astea amuzându-se în sinea lui, ca şi când el n-ar avea de a face cu toate acestea.

În sfârşit, erau gata. Turner luase cu el o geantă impermeabilă şi o deschise. Alex văzu jocul Game Boy sigilat în plastic înăuntru. Mai erau hărţi, torţe, cuţite şi un harpon.

— Lasă-le pe toate, spuse Troy.

— Jocul Game Boy?…

— Ne întoarcem după el. Troy se întoarse către Alex. Bine, Alex, i se adresă ea. Ascultă! Ne scufundăm în recunoaştere, pentru început. Plecăm pentru circa douăzeci de minute. Nu mai mult. Trebuie să găsim intrarea în peşteră şi să verificăm dacă nu sunt amplasate dispozitive de securitate. Se uită la ceas. Era doar şase şi jumătate. Soarele va apune abia peste o oră, continuă ea. Nu vrem să petrecem prea mult timp în peşteră, aşa că ne întoarcem la barcă după restul echipamentului, schimbăm tuburile şi ne întoarcem. Nu trebuie să îţi faci griji. În ceea ce îi priveşte pe cei din vilă, suntem simpli turişti care fac scufundări la apus.

— Eu sunt scafandru calificat! se repezi Alex.

— La dracu’ cu asta! întrerupse Turner.

Troy fu de acord.

— Ne-ai convins să te luăm în barcă, spuse ea. Bine. Personal, mi-aş fi dorit să rămâi la hotel. Dar poate că ai avut dreptate în legătură cu asta, ar fi trezit suspiciuni.

— Nu vii cu noi, interveni Turner. Se uită la Alex cu răceală. Nu mai vrem să fie ucişi oameni. Stai

aici cu Garcia şi lasă restul în seama noastră.

Cei doi agenţi făcură verificările corporale de rigoare, fiecare uitându-se la echipamentul celuilalt. Niciun furtun răsucit. Aer în tuburi. Greutăţi. În final, se duseră la marginea bărcii, cu faţa la mare. Îşi puseră înotătoarele. Turner îi făcu lui Troy semnul de OK; cu arătătorul şi degetul mare formând un O, cu celelalte degete ridicate, îşi coborâră măştile şi se dădură pe spate, dispărând imediat în adâncimile mării.

Aceasta fu ultima dată când Alex îi văzu în viaţă.

El rămase cu Garcia pe barca legănându-se uşor. Soarele aproape că atingea linia orizontului şi câţiva nori, de un roşu-aprins, pătrunseră pe cer. Aerul era cald şi plăcut. Garcia trăgea din ţigară, şi vârful acesteia era incandescent.

— Tu american, întrebă el deodată, vorbind în engleză.

— Nu. Sunt englez.

— De ce aici? Garcia zâmbi, ca şi cum era amuzat de faptul că se află pe mare cu un băiat englez.

— Nu ştiu. Dar dumneata?

— Bani. Răspunsul de un cuvânt era suficient.

Garcia veni şi se aşeză lângă Alex, examinându-l cu doi ochi negri ce deveniseră deodată foarte serioşi.

— Ei nu te plac, spuse el.

— Nu cred, aprobă Alex.

— Ştii de ce?

Alex nu răspunse.

— Sunt adulţi. Cred că sunt buni în ceea ce fac. Şi găsesc un copil care este mai bun. Şi nu doar atât. Este un copil englez. Nu un americano! Garcia chicoti şi Alex se întrebă cât de multe i se spuseseră. Sunt stânjeniţi. Aşa este oriunde în lume.

— N-am cerut eu să fiu aici, spuse Alex.

— Totuşi, ai venit. Ar fi fost mai fericiţi fără tine.

Barca scârţâi. O briză uşoară se porni, unduind steagurile. Soarele se scufunda mai repede acum, întregul cer devenind de un roşu sângeriu. Alex se

uită la ceas. Era şapte şi zece minute. Cele douăzeci de minute trecuseră repede. Privi cu atenţie oceanul, dar nu era niciun semn de la Turner sau Troy.

Mai trecură cinci minute. Alex începu să se simtă nesigur. Nu îi cunoştea foarte bine pe cei doi agenţi, dar bănuia că sunt oameni care fac totul ca la carte. Aveau procedurile lor, şi dacă spuseseră douăzeci de minute, aşa şi era. Trecuseră deja de douăzeci şi cinci de minute. Aveau, desigur, oxigen suficient pentru o oră. Dar chiar şi aşa, Alex se întreba de ce dura atât de mult.

După încă un sfert de oră, ei tot nu se întorseseră. Alex nu-şi putea ascunde teama. Se plimba la bord, uitându-se în dreapta şi în stânga, după bulele de aer care ar fi arătat că se întorc, sperând să le vadă braţele şi capetele apărând de sub apă. Garcia nu se mişcase. Alex se întreba dacă bătrânul este măcar treaz. Trecuseră deja patruzeci de minute de când Turner şi Troy se scufundaseră.

— Ceva nu e în regulă, spuse Alex. Garcia nu răspunse. Ce au de gând să facă? Garcia tot refuza să vorbească şi Alex deveni furios. Nu aveau un plan de rezervă? Ce v-au spus să faceţi?

— Mi-au spus să îi aştept. Garcia deschise ochii. Aştept o oră. Aştept două ore. Aştept toată noaptea…

— Dar peste zece sau cincisprezece minute vor rămâne fără aer.

— Poate intrat în Hornul Diavolului. Poate urcat sus.

— Nu. Nu ăsta era planul lor. Şi, oricum, şi-au lăsat aici tot echipamentul. Deodată Alex se hotărî. Mai aveţi vreun echipament de scufundat? Un alt echipament BCD?

Garcia se holbă la Alex, surprins. Apoi dădu încet din cap.

Cinci minute mai târziu, Alex era pe punte, îmbrăcat doar în pantaloni scurţi şi un tricou, cu un tub de oxigen legat în spate şi două furtunuri pentru respirat, unul în care să respire el, altul atârnând într-o parte. I-ar fi plăcut să aibă un costum de

scafandru, dar nu găsise niciunul pe măsura lui. Spera doar că apa nu era prea rece. Echipamentul pe care-l purta era vechi şi cam prea mare pentru el, dar îl testase repede şi măcar funcţiona. Se uită la instrumentele lui; manometru de presiune, manometru de adâncime şi compas. Avea 3000 PSI în rezervorul de oxigen. Mai mult decât îi trebuia. În sfârşit, avea şi un cuţit legat de picior. Probabil că nu avea să-l folosească şi în niciun caz nu l-ar fi purtat în mod normal. Dar îi trebuia ceva care să-i confere siguranţă. Se duse la marginea bărcii şi se aşeză.

Garcia dădu din cap a dezaprobare. Alex ştia că avea dreptate. Încălca singura regulă importantă a scufundătorilor. Nimeni nu se scufundă vreodată singur. Unchiul său îl învăţase să se scufunde când avea unsprezece ani şi dacă Ian Rider ar fi fost aici acum, ar fi rămas mut de uimire şi nu i-ar fi venit să creadă. Dacă eşti în pericol – tubul de aer rupt sau valva stricată – şi nu ai un partener, atunci eşti mort. E atât de simplu. Dar aceasta era o urgenţă. Turner şi Troy erau plecaţi de patruzeci şi cinci de minute. Alex trebuia să îi ajute.

— Ia asta, spuse Garcia deodată. Ţinea un instrument vechi pentru scufundat. Acesta îi arăta lui Alex cât de adânc se scufunda şi cât timp trecuse.

— Mulţumesc, spuse Alex. Îl luă.

Alex îşi trase masca, împinse în gură dispozitivul pentru respirat şi inspiră adânc. Putu simţi amestecul de oxigen şi nitrogen repezindu-se în gâtul lui. Avea un uşor gust rânced, dar putea să-şi dea seama că nu e contaminat. Încrucişă mâinile, ţinând masca şi tubul de respirat fix, apoi se rostogoli pe spate. Simţi cum braţul i se loveşte de ceva în timp ce lumea se întoarse cu fundul în sus. Apa se repezi să îl întâmpine şi apoi vederea i se acoperi cu o perdea, în timp ce se trezi aterizând în apă.

Îşi lăsase destul aer ca să-l ţină la suprafaţă şi făcu o ultimă verificare, uitându-se spre ţărm, ca să

ştie încotro să înoate şi, mai important, cum să se întoarcă. Cel puţin marea era încă destul de caldă, deşi Alex ştia că, dacă soarele apunea, nu avea să mai fie pentru mult timp. Apa rece este un inamic al scufundătorilor, slăbindu-le forţa şi concentrarea. Cu cât mergea mai adânc, cu atât avea să fie mai frig. Nu îşi permitea să stea prea mult. Dădu drumul la aer. Deodată greutăţile începură să îl tragă în jos. Marea se năpusti asupra lui şi îl devoră.

Înotă în jos, strângându-şi nasul şi suflând puternic, pentru a opri durerea din urechi. Pentru prima dată putu să se uite în jurul lui. Era încă destulă lumină de la soare pentru a se vedea în mare şi Alex îşi ţinu respiraţia, minunându-se de frumuseţea uimitoare a lumii acvatice. Apa era de un albastru-închis şi foarte limpede. Erau câţiva corali în jurul lui, cu forme şi culori atât de ciudate, încât nu era posibil să-i vezi altundeva pe pământ. Se simţi total împăcat, sunetul propriei respiraţii făcându-i ecou în urechi şi fiecare respiraţie provocând o cascadă de bule argintii. Cu braţele încrucişate lejer peste piept, Alex lăsă aripioarele să îl ducă spre mal. Era la cincisprezece metri adâncime, cam cu cinci metri mai sus de fundul mării. O familie de peştişori viu coloraţi înota pe lângă el; buze groase, ochi holbaţi şi corpuri ciudate, fără formă. Hidoşi şi frumoşi în acelaşi timp. Trecuse un an de când Alex se scufundase ultima dată şi îşi dorea să aibă timp să se bucure de asta. Se mişcă înainte. Peştişorii se îndepărtară, alarmaţi.

Nu îi luă mult timp să ajungă la marginea stâncii. Peretele din mare, era, bineînţeles, mai mult decât un perete; o masă de rocă, corali şi vegetaţie clocotind, şi de viaţă acvatică. Ceva viu. Evantaie enorme, alcătuite din mii de oase minuscule, se legănau dintr-o parte în alta. Mormane de corali explodau strălucitor în jurul lui. Un banc de circa o mie de peştişori argintii trecu pe lângă el. Ceva mişcă şi un ţipar dispăru după o piatră. Se uită la instrumentul de scufundat. Cel puţin, părea să

funcţioneze. Îi arăta că se află de şapte minute sub apă.

Trebuia să găsească intrarea în peşteră. De asta se afla aici. Se forţă să ignore culorile şi ceea ce vedea împrejur, în regatul subacvatic, şi să se concentreze asupra stâncii. Timpul pe care-l petrecuse să se orienteze înainte de a se scufunda îi era de folos acum. Ştia cam pe unde se afla Casa de Oro în raport cu barca şi înotase în direcţia aceea, lăsând stânca în stânga. Ceva negru şi lung trecu mult pe deasupra lui. Alex văzu cu colţul ochiului, dar până să se întoarcă, trecuse. Era o barcă la suprafaţă? Alex se duse cu vreo doi metri mai jos, căutând peştera.

Era destul de greu de găsit, până la urmă. Intrarea era circulară, ca o gură căscată. Această impresie îi fu confirmată când Alex înotă mai aproape şi se uită înăuntru. Peştera nu fusese dintotdeauna în apă şi o perioadă de timp, milioane de ani, stalactite şi stalagmite crescuseră, ca nişte suliţe ascuţite ce atârnau din tavan şi ţâşneau din sol. Ca întotdeauna, Alex nu-şi putea aminti care erau unele şi care celelalte. Dar chiar de la distanţă, era ceva ameninţător în legătură cu locul acela. Era ca şi cum ar fi privit în gura deschisă a unui gigant, un monstru marin. Îşi putea imagina stalactitele şi stalagmitele muşcând, întregul ansamblu înghiţindu-l.

Dar trebuia să intre. Peştera nu era foarte adâncă şi în afară de formaţiunile stâncoase era goală, cu o podea întinsă de nisip. Era recunoscător pentru asta. Să înoţi prea departe într-o peşteră subacvatică, la apus, de unul singur, era cu adevărat ceva nebunesc. Putea vedea peretele din spate chiar de la intrare – şi acolo erau primele trepte metalice. Erau de un roşu-închis acum şi acoperite cu muşchi verde şi coral, dar era clar că fuseseră făcute de mâna omului, dispărând în sus pe perete şi probabil continuând până sus, în vârful Hornului Diavolului. Nu era nici urmă de Turner sau de Troy. Oare cei doi agenţi

deciseseră să urce, până la urmă? Să încerce oare să urce după ei?

Alex era pe cale să înoate înainte când o nouă mişcare se simţi chiar în afara câmpului său vizual. Lucrul pe care-l văzuse el înainte se întorsese, înotând în direcţie opusă. Nedumerit, privi în sus. Şi îngheţă. Simţi, de fapt, aerul oprindu-i-se undeva, în gât. Ultimele bule de aer se urmăriră unele pe altele până la suprafaţă. Alex stătea pur şi simplu acolo, luptându-se să reziste. Ar fi vrut să strige. Dar sub apă e imposibil să strigi.

Privea un rechin alb imens, de cel puţin trei metri lungime, care se rotea încet deasupra lui. Priveliştea era atât de ireală, atât de şocantă, încât, la început, nu îi veni să creadă. Sigur era o iluzie, o şmecherie, ceva. Simplul fapt că era atât de aproape de el părea imposibil. Se holba la burta albă, la cele două perechi de aripioare, la gura mare de dedesubt, cu dinţii ascuţiţi ca o lamă. Şi mai erau şi ochii rotunzi, ucigaşi, negri şi cât se poate de periculoşi. Îl văzuseră deja?

Alex se forţă să respire. Inima îi bătea cu putere. Nu numai inima, ci întregul corp îi tremura. Îşi putea auzi respiraţia, amplificată, în creier. Picioarele îi atârnau dedesubt, refuzând să se mişte. Era înspăimântat. Acesta era purul adevăr. Nu mai fusese atât de speriat niciodată în viaţa lui.

Ce ştia el despre rechini? Oare marele alb avea să îl atace? Ce putea face? Disperat, Alex încercă să îşi aducă aminte puţinele cunoştinţe pe care le avea despre rechini.

Existau trei sute cincizeci de specii de rechini cunoscute, dar despre puţine dintre ele se ştia că atacă oamenii. Marele alb – *carcharodon carcharias* – era cu siguranţă unul dintre aceştia. Nu era prea bine. Dar atacurile rechinilor erau foarte rare. Doar circa o sută de oameni erau ucişi anual. Mai mulţi oameni mureau în accidente de maşină. Pe de altă parte, apele dimprejurul Cubei erau periculoase. Acesta era un rechin singur…

…Care încă se rotea, ca şi cum şi-ar fi ales momentul…

…Şi poate că nu îl văzuse. Nu. Asta nu era posibil. Ochii unui rechin sunt de zece ori mai sensibili decât ai unui om. Chiar şi pe întuneric pot vedea la opt metri distanţă. Şi oricum, nu are nevoie de ochi. Are receptori în bot, care pot detecta până şi cei mai mici curenţi electrici. O inimă bătând, de exemplu.

Alex încercă să se calmeze. Inima lui genera cantităţi mari de electricitate. Frica avea să ghideze creatura înspre el. Trebuia să se relaxeze.

Ce altceva? Să nu se agite în apă. Să nu facă mişcări bruşte. Sfaturile primite de la Ian Rider se întorceau peste ani ca un ecou. Un rechin va fi atras de obiecte metalice lucioase, haine viu colorate şi de sânge proaspăt. Alex îşi întoarse încet capul. Tubul său de oxigen fusese vopsit în negru. Tricoul îi era alb. Nu era sânge. Era oare?

Îşi întoarse mâinile, examinându-se. Şi apoi văzu. Chiar deasupra încheieturii mâinii stângi. Era o zgârietură mică. Nici nu o observase, dar acum îşi amintea că îşi julise încheietura pe marginea bărcii când se dădu pe spate. O cantitate mică de sânge, mai degrabă maro decât roşu, ieşea din rană ca dintr-un fuior.

Mică, dar suficientă. Un rechin poate mirosi o picătură de sânge în circa o sută de litri de apă. Cine îl învăţase asta? Uitase, dar ştia că e adevărat. Rechinul îl mirosise…

…Şi încă îl mirosea, apropiindu-se încet…

Cercurile erau din ce în ce mai mici. Aripioarele rechinului erau în jos. Spatele îi era arcuit. Şi se mişca într-un mod ciudat, neregulat. Cele trei semne clasice ale unui atac iminent. Alex ştia că mai avea câteva secunde până la lupta între viaţă şi moarte. Încet, încercând să nu facă mişcări bruşte în apă, se aplecă. Cuţitul era încă acolo, legat de picior şi îl desfăcu cu atenţie. Arma avea să fie minusculă împotriva marelui alb şi lama avea să fie jalnică în

comparaţie cu dinţii aceia diabolici. Dar Alex se simţea mai bine cu el în mână. Măcar era ceva.

Se uită în jurul lui. În afară de peşteră, nu avea unde să se ascundă – şi peştera era nefolositoare. Gura acesteia era prea largă. Dacă mergea înăuntru, rechinul l-ar fi urmărit. Şi totuşi, dacă ar fi ajuns la scară, ar fi putut să urce. L-ar fi dus sus, la suprafaţă, până în Hornul Diavolului, pe uscat. Adevărat, ar fi ajuns chiar în Casa de Oro. Dar oricât de rău ar fi fost generalul Sarov, nu putea fi mai rău decât un rechin.

Se hotărâse. Încet, cu privirile aţintite către rechin, începu să se îndrepte către intrarea în peşteră. Pentru un moment, avu impresia că rechinul îşi pierduse interesul pentru el. Părea că înoată mai departe. Dar apoi văzu că fusese păcălit. Creatura se întoarse şi, ca şi cum ar fi ţâşnit dintr-o armă, se repezi prin apă, îndreptându-se fix către el. Alex se scufundă mai jos, aerul explodându-i din plămâni. Era o stâncă pe o margine a intrării în peşteră şi încercă să se înghesuie într-un colţ, lăsând stânca între el şi atacator. Îi merse figura. Rechinul se duse într-o parte. În acel moment, Alex se repezi înainte cu cuţitul. Simţi braţul tremurându-i când lama tăie în pliul gros de sub cele două aripioare. Când rechinul trecu pe lângă el, văzu că lasă în urmă o dâră de ceea ce arăta ca un fum maro. Sânge. Dar ştia că de-abia îl rănise. Reuşise să îl aţâţe, nimic mai mult. Şi probabil că îl enervase, făcându-l şi mai hotărât.

Mai rău de atât, sângera şi el mai mult. În încercarea de a reuşi să scape, intrase cu spatele în corali, tăindu-se pe braţe şi pe picioare. Alex nu simţea nicio durere. Avea să vină mai târziu. Dar acum chiar că o făcuse. Atrăsese atenţia asupra lui: cina, proaspătă şi sângerând. Era un miracol că marele alb nu era însoţit de o duzină de prieteni.

Trebuia să intre în peşteră. Rechinul era la ceva distanţă, în mare. Intrarea în peşteră era la doar câţiva metri în stânga lui. Din două sau trei mişcări

ar fi ajuns – apoi printre stalactite şi stalagmite, până la scară. Putea să o facă la timp?

Alex se mişcă cu toată puterea lui. În acelaşi timp dădea puternic din braţe şi înjura fără zgomot, pentru că scăpase din greşeală cuţitul. Oricum, nu l-ar fi ajutat prea mult. Se împinse din nou. Intrarea în peşteră se apropia în faţa lui. Era în faţa ei acum, dar nu înăuntru…

…Şi era prea târziu! Rechinul se apropia în viteză de el. Ochii păreau că îi crescuseră şi mai mari. Gura îi era întinsă şi părea să conţină toată ura din lume. Gura se deschidea, dinţii îngrozitori muşcând apa. Alex se dădu înapoi, rotindu-se. Rechinul îl rată cu câţiva centimetri. Simţi curentul de apă împingându-l. Acum rechinul era în peşteră, dar el nu era. Se întorcea să atace din nou, şi de data asta nu avea să fie derutat de stâncă. De data aceasta Alex era chiar în vizorul lui.

Şi apoi se întâmplă totul. Alex auzi un zgomot metalic, stalagmitele se ridicară de jos şi stalactitele căzură din tavan, ca nişte dinţi care îi sfâşiară pielea rechinului nu într-un loc, ci în cinci sau şase. Sângele ţâşni în apă. Alex văzu ochii îngrozitori în timp ce capul era azvârlit dintr-o parte în alta. Îşi putea imagina creatura urlând de durere. Era prins într-o menghină, ca între fălcile unui monstru, mai fioros decât el. Cum se întâmplase asta? Alex stătea şocat fără să înţeleagă. Încet sângele se limpezi. Şi înţelese.

Turner şi Troy greşiseră din nou. Sarov ştia de Hornul Diavolului şi se asigurase că nimeni nu va putea ajunge la el înotând prin peşteră. Stalagmitele şi stalactitele erau false. Erau făcute din metal, nu din piatră, şi erau puse pe un fel de arc hidraulic. Înotând în peşteră, rechinul se pare că activase o rază infraroşie care la rândul ei generase ambuscada. Chiar când privea el, lăncile ucigătoare se retrăgeau, alunecând înapoi pe podea şi spre tavan. Se auzi un zumzet şi leşul rechinului fu tras în peşteră, dispărând într-o capcană. Deci locul avea şi sistemul propriu de aruncare a resturilor! Alex

începea să înţeleagă felul de a fi al bărbatului care locuia în Casa de Oro. Oricine ar fi fost el, nu lăsa nicio şansă nimănui.

Şi acum ştia ce li se întâmplase celor doi agenţi CIA. Alex se simţi rău. Tot ce îşi dorea era să plece de acolo. Nu numai din apă, ci din ţară. Îşi dorea să nu fi venit deloc.

Mai era încă mult sânge în apă. Alex înotă repede, de teamă să nu mai atragă şi alţi rechini. Dar se calmă, atent la ascensiunea către suprafaţă. Dacă un scafandru urcă prea repede, nitrogenul rămâne în sânge, cauzând o boala dureroasă şi posibil letală, cu dureri de decompresiune bruscă. Era ultimul lucru de care Alex avea nevoie acum. Petrecu cinci minute la trei metri adâncime, un ultim stop de siguranţă, apoi ieşi la suprafaţă să respire, întreaga lume se schimbase cât timp el fusese sub apă. Soarele se rostogolise în spatele orizontului şi cerul, marea, pământul, chiar şi aerul fuseseră invadate de un roşu-aprins. Putea să vadă barca lui Garcia, o umbră întunecată, cam la douăzeci de metri depărtare şi înotă înspre ea. Deodată i se făcu frig. Dinţii îi clănţăneau, deşi probabil începuseră din momentul în care văzuse rechinul.

Alex ajunse la o margine a bărcii. Garcia stătea încă pe punte cu o ţigară între buze, dar nu se oferi să îl ajute.

— Mulţumesc mult, mormăi Alex.

Îşi dădu jos echipamentul BCD, tubul de oxigen căzu odată cu el şi îl aruncă în barcă, apoi se ridică din apă. Tresări. Afară din apă, putea simţi rănile pe care coralii i le făcuseră pe membre. Dar nu era timp de asta acum. Când ajunse pe punte, îşi dădu jos cureaua cu greutăţi şi o azvârli într-o parte, împreună cu masca şi aparatul de respirat. Era un prosop în geanta lui Turner. Îl scoase şi îl folosi ca să se şteargă. Apoi se duse la Garcia.

— Trebuie să plecăm, spuse. Turner şi Troy sunt morţi. Peştera este o capcană. Înţelegi? Trebuie să mă duci înapoi la hotel.

Garcia tot nu spunea nimic. Pentru prima dată, Alex observă ceva în legătură cu ţigara din gura bătrânului. Nu era aprinsă. Deodată, nesigur, Alex întinse mâna către el. Garcia căzu în faţă. Era un cuţit înfipt în spatele lui.

Simţi ceva atingându-l între umeri şi o voce, care părea să rostească greu cuvintele, şopti de undeva din spatele lui.

— E cam târziu să înoţi, cred. Te sfătuiesc acum să stai nemişcat.

O barcă cu motor care aştepta în întuneric, pe partea cealaltă a bărcii de scufundări, se trezi la viaţă, cu luminile aprinse. Alex rămase unde era. Alţi doi bărbaţi se urcară la bord, amândoi vorbind în spaniolă. Abia apucă să zărească feţele rânjind ale oamenilor lui Sarov – *macheteros* – înainte ca un sac să îi fie aruncat peste cap. Ceva îi atinse braţul şi simţi o înţepătură, ştiind că tocmai fusese injectat cu o seringă hipodermică. Imediat puterea i se scurse din picioare şi s-ar fi prăbuşit dacă n-ar fi fost mâinile invizibile care îl susţineau.

Apoi fu ridicat şi cărat. Alex începu să se întrebe dacă era mai bine că rechinul nu a ajuns la el. Bărbaţii care îl cărau din barcă se purtau de parcă ar fi fost deja mort.

MOARA

Alex nu se putea mişca.

Zăcea întins pe spate pe o suprafaţă dură, lipicioasă. Când încercă să ridice umerii, simţi cum tricoul rămâne prins de ceea ce se afla dedesubt. Era ca şi cum ar fi fost lipit de locul acela. Substanţa cu care fusese injectat îi secase toate puterile din mâini şi din picioare. Sacul încă îi acoperea capul, lăsându-l în întuneric. Ştia că fusese pus în barca cu motor şi dus înapoi pe coastă. Acolo, un fel de dubiţă îl aşteptase şi îl adusese aici. Auzise zgomotul făcut de paşi şi nişte mâini ferme îl înşfăcaseră, cărându-l ca pe un sac de legume. Bănuia că trei sau patru bărbaţi fuseseră implicaţi în călătoria aceasta, dar nu prea îi auzise vorbind. O dată îl auzi pe bărbatul care i se adresase pe barcă. Mormăise nişte cuvinte în spaniolă. Dar vocea îi era neclară, cuvintele pocite, aşa încât lui Alex îi fu dificil să înţeleagă ce spunea.

Nişte degete îi trecură peste ceafă şi deodată sacul fu îndepărtat. Alex clipi. Zăcea într-un depozit sau într-o fabrică puternic iluminată; primul lucru pe care îl zări era marginea metalică ce susţinea acoperişul, cu lămpi arcuite atârnând din tavan. Pereţii erau din cărămidă, vopsiţi în alb, iar pe jos erau plăci din teracotă. Erau utilaje de ambele părţi. Majoritatea păreau maşini agricole şi vechi de peste o sută de ani. Mai erau lanţuri, găleţi şi un sistem complicat de scripeţi care se continua cu o serie de roţi metalice care ar fi putut aparţine unui ceas antic gigantic, iar lângă ele, o pereche de cazane de lut. Alex se răsuci şi văzu mai multe cazane pe partea cealaltă şi, la distanţă, un fel de sistem de filtrare cu tuburi în toate părţile. Acum îşi dădu seama că se afla pe o lungă bandă rulantă. Încercă din nou să se ridice sau să se rostogolească, dar corpul nu îl asculta.

Un bărbat păşi în câmpul lui vizual.

Alex privi către o pereche de ochi care nu era de fapt o pereche. Nu erau aşezaţi corect pe faţa bărbatului şi unul dintre ei era congestionat. Alex se întrebă dacă acesta putea măcar vedea. Bărbatul fusese cândva rănit într-un mod groaznic. Era chel pe o parte a capului, dar nu şi pe cealaltă. Gura îi era strâmbă. Pielea îi părea fără viaţă. Dacă ar fi participat la un concurs de frumuseţe, marele rechin alb l-ar fi întrecut de departe.

În spatele său erau doi muncitori încruntaţi, închişi la culoare. Erau îmbrăcaţi sărăcăcios, aveau mustaţă şi bandane. Niciunul din ei nu vorbea. Păreau foarte interesaţi de ceea ce urma să se întâmple.

— Numele tău?

Mişcările gurii bărbatului nu se potriveau cu ceea ce spunea, aşa că văzându-l vorbind era ca şi cum ai fi privit un film dublat prost.

— Alex Gardiner, spuse Alex.

— Numele tău adevărat?

— Tocmai v-am spus.

— Ai minţit. Numele tău este Alex Rider.

— De ce întrebaţi dacă deja credeţi că ştiţi?

Bărbatul dădu din cap ca şi cum Alex ar fi avut dreptate.

— Numele meu este Conrad, îl informă el. Ne-am mai întâlnit.

— Oare?

Alex încercă să se gândească. Apoi îşi aminti. Bărbatul pe care îl văzuse şchiopătând pe puntea din Miami, care purta ochelari de soare şi o pălărie din paie. Era acelaşi.

Conrad se aplecă în faţă.

— De ce te afli aici? întrebă el.

— Sunt în vacanţă cu mama şi tatăl meu. Alex hotărî că este momentul să se prefacă iar că este doar un puşti de paisprezece ani. Unde sunt ei? întrebă. De ce m-aţi adus aici? Ce s-a întâmplat cu bărbatul din barcă? Vreau să merg acasă!

— Unde este casa ta?

— Locuiesc în Los Angeles. Strada De Flores, în vestul Hollywoodului.

— Ba nu. Nu era nicio urmă de îndoială în vocea lui Conrad. Accentul tău este foarte convingător, dar nu eşti american. Eşti englez. Cei cu care ai venit se numesc Tom Turner şi Belinda Troy. Erau agenţi CIA. Acum sunt morţi.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi. Nu sunt cine credeţi voi.

Conrad zâmbi. Cel puţin, o parte din gura lui zâmbea.

Cealaltă nu reuşea decât să se smucească.

— Să mă minţi e o prostie şi o pierdere de timp. Trebuie să ştiu de ce eşti aici. Este o experienţă neobişnuită să interoghez un copil, dar este una pe care o voi savura. Tu eşti singurul rămas în viaţă. Aşa că, spune-mi, Alex Rider, de ce ai venit în Cayo Esqueleto? Ce plănuiai să faci?

— Nu plănuiam să fac nimic. În ciuda tuturor faptelor, Alex crezu că merită să mai facă o încercare. Vorbea iar cu accent american. Tatăl meu este producător de film. Nu are de-a face cu CIA-ul. Cine sunteţi? Şi de ce m-aţi adus aici?

— Îmi pierd răbdarea! Conrad făcu o pauză, ca şi cum efortul de a vorbi era prea mult pentru el. Spune-mi ce vreau să ştiu.

— Sunt în vacanţă! răspunse Alex. V-am spus deja!

— Mi-ai spus minciuni. Acum îmi vei spune adevărul. Conrad se aplecă şi ridică o cutie metalică mare, cu două butoane – unul roşu şi unul verde – legate printr-un cablu gros. Apăsă butonul verde. Deodată, Alex simţi o hurducătură sub el. Un clopoţel de alarmă sună. Undeva, mai departe, se auzea un zgomot puternic făcut de o maşinărie pornită. Câteva secunde mai târziu, banda rulantă începu să se mişte.

Folosindu-şi toată puterea, Alex se luptă cu drogul care-l subjuga, forţându-se să-şi ridice capul, astfel încât să poată privi peste picioarele lui. Ceea ce văzu avu efectul unui spasm ce-i cuprinse

întregul corp. Capul i se roti şi avu impresia că avea să leşine. Banda rulantă îl purta către două pietre de moară imense ce se roteau cam la vreo şapte metri de el. Erau atât de aproape una de cealaltă încât aproape că se atingeau. Erau una dedesubt şi una deasupra. Banda rulantă se oprea exact acolo unde cele două se întâlneau. Alex zăcea lipsit de ajutor pe bandă. Nu putea face nimic. Se mişca înspre cele două pietre de moară cu viteza de circa zece centimetri pe secundă. I-ar fi luat puţin mai mult de un minut să ajungă până la ele. Când ar fi ajuns acolo, ar fi fost strivit. Aceasta era moartea pe care i-o pregătise acest bărbat.

— Ştii cum era produs zahărul? întrebă Conrad. Acest loc, în care te afli acum, era o moară de zahăr. Această maşinărie funcţiona pe bază de aburi, dar acum este electrică. Trestia de zahăr era adusă aici de *colonos* – fermieri. Era ruptă şi apoi pusă pe bandă pentru a fi măcinată. Apoi era filtrată. Apa era lăsată să se evapore. Apoi siropul care rămânea era aşezat în cazane şi încălzit până ce forma cristale. Conrad făcu o pauză să îşi tragă răsuflarea. Tu, Alex, eşti la începutul acestui proces. Eşti pe cale de a fi măcinat. Te rog să îţi imaginezi durerea pe care urmează să o înduri. Degetele de la picioare îţi vor intra mai întâi. Apoi vei fi atras înăuntru, centimetru cu centimetru. După degete, picioarele. Şi apoi genunchii. Oare cât va trece din tine până ţi se va permite să mori? Gândeşte-te la asta! Oricum ar fi, te asigur că nu va fi dulce.

Conrad ridică apoi cutia cu cele două butoane.

— Spune-mi ce vreau să ştiu şi voi apăsa butonul roşu. Acesta opreşte maşinăria.

— Te înşeli! strigă Alex. Nu poţi face asta!

— Fac deja asta. Şi nu mă înşel niciodată. Te rog, nu mai irosi timpul. Ţi-a mai rămas atât de puţin…

Alex îşi ridică din nou capul. Pietrele de moară se apropiau cu fiecare secundă ce trecea. Le putea simţi vibraţia, transmisă prin banda rulantă.

— Cât de mult ştiau agenţii? întrebă Conrad. De ce se aflau aici?

Alex se trase înapoi. Deja, cele două pietre erau aproape de el. Se uită peste Conrad, la ceilalţi doi bărbaţi. Îl vor lăsa să facă asta? Dar feţele lor erau împietrite.

— Vă rog…! strigă el.

Apoi se opri. Acest bărbat nu avea milă. Văzuse asta imediat. Scrâşni din dinţi, stăpânindu-şi frica. Voia să plângă. Nu asta îşi dorea el. Nu ceruse niciodată să devină spion. De ce să aştepte să moară ca unul?

— Mai ai cam cincizeci de secunde, îl avertiză Conrad.

Şi atunci Alex se hotărî. Nu avea niciun rost să moară în acest fel sângeros şi de nedescris. Acesta nu era un film despre al Doilea Război Mondial în care el era eroul. El era elev, şi toată lumea – Blunt, doamna Jones, CIA-ul – îl minţise şi îi jucase farse pentru a-l aduce acolo. Oricum, deja Conrad ştia cine era el. Îl strigase pe numele său adevărat. Conrad ştia că Turner şi Troy erau spioni americani. Putea să adauge doar o mică informaţie la toate acestea. Că CIA căuta o bombă nucleară. Şi de ce să nu îi spună lui Conrad asta? Poate că avea să fie suficient pentru a-l opri să o folosească.

— Căutau o bombă! ţipă el. O bombă nucleară. Ştiau că Sarov cumpărase uraniu de la Comis-Voiajor. Veniseră aici cu un contor Geiger. Aveau de gând să pătrundă în vilă şi să caute bomba.

— De unde ştiau?

— Nu ştiu…

— Treizeci de secunde.

Huruitul morii era mai puternic decât fusese până atunci. Alex privi în sus şi văzu pietrele la mai puţin de trei metri distanţă. Aerul se strecura printre ele, înspre el. Putea simţi valul rece pe piele. Faptul că nu era legat, că mâinile şi picioarele îi erau libere, făcea ca totul să fie şi mai rău. Nu se putea mişca! Drogul îl transformase într-o bucată de carne vie gata de tocat. Transpiraţia îi curgea de o parte şi de alta a feţei, apoi pe maxilar şi pe gât.

— A fost Turner! strigă Alex. A aflat de la Comis-Voiajor. Lucra sub acoperire. Aflaseră că vă vânduse uraniul şi au venit aici să caute o bombă.

— Ştiau care era scopul bombei?

— Nu! Nu ştiu. Nu mi-au spus. Acum opriţi maşina şi lăsaţi-mă să plec.

Conrad se gândi un moment. Cutia era încă în mâinile lui.

— Nu, spuse el. Nu cred.

— Cum? strigă Alex.

De-abia se putea auzi pe el în zgomotul acela.

— N-ai fost băiat cuminte, spuse Conrad. Şi băieţii obraznici trebuie pedepsiţi.

— Dar aţi spus…

— Am minţit. Ca şi tine. Dar bineînţeles că trebuie să te ucid. Nu-mi mai eşti de folos…

Alex simţi că înnebuneşte. Deschise gura şi ţipă, încercând să găsească puterea de a se ridica de pe banda rulantă. Creierul său ştia ce doreşte. Corpul refuza să i se supună. Era în zadar. Se smuci în sus. Picioarele i se apropiau tot mai mult de pietrele de moară. Conrad făcu un pas înapoi. Avea să privească cum Alex este măcinat. Cei doi muncitori din spatele lui aveau să cureţe când totul era gata.

— Nu! urlă Alex.

— La revedere, Alex, spuse Conrad.

Şi apoi, se auzi o altă voce. Într-o altă limbă. Una pe care Alex nu o înţelegea.

Conrad spuse ceva. Alex nu mai putea auzi. Buzele bărbatului se mişcau, dar orice sunet era acoperit de zgomotul maşinăriei.

Degetele picioarelor lui Alex erau atinse de curentul de aer care ieşea printre pietre. Erau la cinci centimetri distanţă de a fi strivite. Patru centimetri, trei centimetri, doi centimetri…

Urmă o împuşcătură.

Scântei. Miros de fum.

Pietrele de moară încă se învârteau. Dar banda rulantă se oprise. Degetele lui Alex atârnau la capătul ei. Aproape că putea simţi pietrele în mişcare pe lângă ele.

Apoi vocea se auzi din nou, vorbind de data aceasta în engleză.

— Dragul meu Alex. Îmi pare rău. Eşti în regulă?

Alex încercă să răspundă cu cea mai urâtă înjurătură pe care o ştia. Dar nu îi ieşi. Nici nu putea respira.

Cu un gest de mulţumire, leşină.

— Va trebui să îl scuzi pe Conrad. Este un asistent deosebit de bun şi de folositor în multe feluri. Dar poate fi şi puţin… exagerat de entuziast.

Alex se trezise în cel mai minunat dormitor pe care îl văzuse vreodată. Era culcat pe un pat imens faţă în faţă cu o oglindă cu rama aurită, ce se întindea de la podea până în tavan. Toată mobila din cameră era în stil clasic şi s-ar fi potrivit de minune într-un muzeu. Mai erau o ladă pictată la picioarele patului, un şifonier masiv cu uşi sculptate, un candelabru cu cinci braţe curbate. Draperiile de la geamuri fuseseră strânse şi se putea zări o balustradă din fier forjat ce dădea înspre o curte interioară.

Bărbatul, care se prezentase drept generalul Alexei Sarov, stătea aşezat pe un scaun lângă oglindă, îmbrăcat într-un costum negru. Stătea picior peste picior. Spatele îi era perfect drept. Alex examină faţa încadrată de păr grizonat şi cu ochi albaştri, inteligenţi. Recunoscu vocea de la moara de zahăr şi ştiu – fără a şti de ce – că generalul era cel care îl salvase.

Afară era întuneric. Alex presupuse că era trecut de miezul nopţii. Cineva îl îmbrăcase într-o cămaşă de noapte albă, ce îi ajungea până la genunchi. Se întreba cât de mult dormise. Şi cât de mult aşteptase rusul ca el să se trezească.

— Vrei ceva de mâncare?

Aceasta fusese prima lui întrebare.

— Nu, mulţumesc. Nu mi-e foame.

— De băut, atunci?

— Nişte apă…

— Am aici.

Apa era într-o carafă de argint şi fu servită într-un pahar de cristal. Generalul Sarov turnă el însuşi, apoi i-o întinse lui Alex. Băiatul se întinse după ea, mulţumit că drogul care îi fusese injectat îşi pierduse efectul în timp ce el dormise şi că îşi putea mişca braţele din nou. Bău. Apa era rece ca gheaţa. Apoi Sarov începu să îşi ceară scuze, vorbind într-o engleză fără cusur.

— Lui Conrad nu i se ordonase să te omoare. Dimpotrivă, când am aflat cine eşti, am vrut foarte mult să te cunosc.

Alex se îndoi de asta, dar decise să treacă peste asta în acel moment.

— Cum aţi aflat cine sunt? întrebă el. Nu mai avea niciun rost să nege acum.

— Avem un sistem de securitate foarte sofisticat şi aici, şi în Havana. Generalul nu părea interesat în a spune mai multe. Mă tem că ai avut mult de suferit.

— Cei cu care am venit au suferit şi mai mult. Din nou, generalul ridică o mână, lăsând la o parte detaliile.

— Prietenii tăi sunt morţi. Erau prietenii tăi, Alex? urmă o pauză scurtă. Ştiam foarte bine de existenţa Hornului Diavolului când m-am mutat în Casa de Oro. Am pus să fie construit un mecanism foarte simplu de apărare. Scufundările sunt interzise în partea aceasta a insulei, aşa că atunci când scufundătorul de ocazie este destul de naiv încât să intre în peşteră, are doar de plătit preţul curiozităţii lui. Mi s-a spus că un rechin a fost ucis acolo…

— Era un rechin alb.

— L-ai văzut?

Alex nu mai spuse nimic. Sarov ridică mâinile, sprijinindu-şi bărbia pe vârfurile degetelor.

— Eşti remarcabil, aşa cum mi s-a spus, continuă el. Nu ai părinţi. Ai fost crescut de un unchi, care era şi el spion. Ai fost antrenat de Serviciul Aerian Special, SAS, şi trimis în prima misiune în sudul Angliei. Şi apoi, după câteva săptămâni, în Franţa… Unii spun că ai fi avut norocul diavolului, dar

personal nu cred în el – nici în Dumnezeu. Dar cred în tine, Alex. Eşti unic.

Alex se săturase de toată această linguşeală. Şi nu putea să nu simtă că era ceva sinistru la mijloc.

— De ce sunt aici? întrebă el. Ce vreţi de la mine?

— De ce eşti aici ar trebui să fie de la sine înţeles, răspunse Sarov. Conrad a vrut să te ucidă. L-am oprit. Dar nu te pot lăsa să te întorci la hotel sau să părăseşti insula. Te poţi considera prizonierul meu, deşi, dacă este o închisoare Casa de Oro, sper că o vei găsi confortabilă. Cât despre ceea ce vreau de la tine… Sarov zâmbi, privirea devenindu-i deodată distantă. Este târziu, spuse brusc. Putem vorbi despre asta mâine.

Se ridică.

— Este adevărat că aveţi o bombă nucleară? întrebă Alex.

— Da.

O parte din puzzle se lămurea.

— Aţi cumpărat uraniu de la Comis-Voiajor. Dar apoi i-aţi ordonat lui Conrad să îl omoare. Aţi făcut să sară în aer vasul lui!

— Asta e adevărat.

Deci Alex avusese dreptate tot timpul. Îl văzuse pe Conrad în Miami. Conrad pusese un dispozitiv explozibil pe *Mayfair Lady* – şi aceasta a fost cauza, nu focul, care a dus la distrugere şi la pierderea de vieţi. Turner şi Troy îl acuzaseră degeaba.

— Bomba nucleară… continuă Alex. Ce aveţi de gând să faceţi cu ea?

— Ţi-e teamă?

— Vreau să ştiu.

Generalul se gândi.

— Îţi voi spune doar atât acum, spuse el. Nu îmi închipui că ştii foarte multe despre ţara mea, Alex. Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste, cum se numea cândva. URSS. Rusia, cum este astăzi. Nu cred că vă învaţă despre asta în şcolile occidentale din ziua de azi.

— Ştiu că a luat sfârşit comunismul, dacă la asta vă referiţi, spuse Alex. Şi e cam târziu pentru o oră de istorie.

— Ţara mea a fost cândva o putere mondială, continuă Sarov, ignorându-l. Era una dintre cele mai puternice naţiuni de pe glob. Cine a trimis primul om în spaţiu? Cine a făcut cele mai mari descoperiri în ştiinţă şi în tehnologie? De cine se temea restul lumii? Tăcu. Ai dreptate. Da. Comunismul s-a încheiat. Şi ce vezi în locul lui? Un licăr de mânie apăru pe faţa lui – doar pentru o secundă şi apoi dispăru. Rusia a devenit de mâna a doua. Nu mai există lege şi ordine. Închisorile sunt goale şi criminalii controlează străzile. Milioane de ruşi sunt dependenţi de droguri. Alte milioane au SIDA. Femeile şi copiii se prostituează. Şi toate astea pentru ca oamenii să mănânce la McDonald's şi să-şi cumpere jeanşi Levi şi să vorbească la celulare în Piaţa Roşie. Generalul Sarov se îndreptă către uşă.

— M-ai întrebat ce am de gând să fac, spuse el. Am de gând să întorc pagina şi să repar stricăciunile care s-au produs în ultimii treizeci de ani. Îi voi reda ţării mele mândria şi poziţia în lume. Nu sunt un om rău, Alex. Orice ţi-ar fi spus superiorii tăi, singura mea dorinţă este să opresc bolile şi să fac lumea un loc mai bun. Sper că poţi crede asta. Contează foarte mult pentru mine ca tu să poţi ajunge să vezi lucrurile ca şi mine.

— Aveţi o bombă nucleară, spuse Alex, vorbind încet. Nu înţeleg. Cum vă va ajuta asta să obţineţi ceea ce doriţi?

— Vei afla acest lucru… în timp. Hai să luăm micul dejun mâine dimineaţă la ora 9. Apoi îţi voi arăta domeniul.

Generalul Sarov dădu din cap şi părăsi camera.

Alex aşteptă un minut înainte de a se da jos din pat. Privi afară, în curte, apoi se duse şi încercă uşa. Nu fu surprins de ceea ce descoperi. Sarov descrisese Casa de Oro ca pe o închisoare şi avusese dreptate. Alex nu avea cum să coboare în curte. Iar uşa dormitorului era încuiată.

CASA SCLAVILOR

O bătaie în uşă îl trezi pe Alex după ora opt, a doua zi dimineaţă. În timp ce se ridica în pat în şezut, o femeie îmbrăcată în negru, cu un şorţ alb, intră cărând o valiză pe care o recunoscu – era a lui. Se pare că Sarov trimisese pe cineva la hotelul Valencia să o aducă. Alex aşteptă până ce femeia ieşi, apoi se dădu repede jos din pat şi o deschise. Toate hainele lui erau acolo. Ca şi figurina cu Michael Owen şi pachetul de gumă pe care i le dăduse Smithers. Numai telefonul mobil lipsea. Era clar, Sarov nu voia ca el să telefoneze acasă.

După ce îi spusese Sarov în seara dinainte, se hotărî să îşi lase jeanşii Levi în valiză. Alese în schimb o pereche de pantaloni scurţi, un tricou şi sandalele Reefer pe care le încălţase ultima dată când făcuse surfing în Cornwall. Se îmbrăcă şi se duse la fereastră. Curtea pe care o văzuse cu o seară înainte era acum scăldată de soare. Avea formă dreptunghiulară, fiind înconjurată de o alee din marmură şi o serie de coloane arcuite. Două servitoare măturau nisipul fin care acoperea solul. Altele două udau florile. Privi în sus şi zări turnul de pază pe care îl zărise din barcă. Cineva stătea cu ochii-n patru, cu mitraliera la vedere.

La nouă şi zece, uşa se deschise din nou. De data aceasta fu Conrad cel care intră, îmbrăcat într-o cămaşă neagră închisă până la gât, pantaloni negri şi sandale care lăsau să se vadă patru degete la un picior şi doar trei la celălalt.

— *Desayuno!*

Alex recunoscu cuvântul spaniol pentru micul dejun. Conrad rostise acest unic cuvânt ca şi cum ar fi fost o jignire la adresa lui. Era vizibil nemulţumit să îl vadă pe Alex din nou – dar, bineînţeles, el avusese alte planuri cu el.

— Bună dimineaţa, Conrad! Alex se forţă să zâmbească. După ce se întâmplase cu o seară înainte, era hotărât să îi arate bărbatului că nu îl

speria câtuşi de puţin. Arătă cu degetul. Se pare că ţi-ai uitat câteva degete de la picioare.

Păşi către uşă. Când ieşi pe hol, Conrad se găsi deodată foarte aproape de el.

— Nu s-a terminat încă, şopti el. Generalul se poate răzgândi.

Alex păşi înainte. Se afla pe un coridor larg, deasupra unei alte curţi. Privi în jos la o fântână de piatră înconjurată de stâlpi albi. Simţea miros de parfum în aer. Sunetul apei susura în casă. Conrad îi arătă cu degetul şi Alex coborî pe o scară şi ajunse într-o cameră în care micul dejun fusese deja servit.

Generalul Sarov era aşezat la o masă imensă, mâncând dintr-o farfurie cu fructe. Purta un costum de sport. Zâmbi când Alex intră, şi îi arătă un scaun gol. Avea de ales dintr-o duzină.

— Bună dimineaţa, Alex. Trebuie să îmi scuzi ţinuta, întotdeauna alerg înainte de micul dejun. De trei ori în jurul plantaţiei. O distanţă de aproximativ 38 de kilometri. Mă voi schimba mai târziu. Ai dormit bine?

— Da, mulţumesc.

— Serveşte-te, te rog. Sunt fructe şi cereale. Pâine proaspătă. Ouă. Mie îmi plac ouăle crude. E un obicei pe care l-am avut toată viaţa. Să găteşti mâncarea înseamnă să o lipseşti de o jumătate din ce are bun. Se duce ca fumul. Ridică o mână în aer. Omul este singura creatură de pe planetă care are nevoie ca legumele sau carnea să fie prăjite sau fierte înainte de a le consuma. Totuşi, dacă doreşti, poţi primi nişte ouă preparate aşa cum îţi plac.

— Nu, mulţumesc, domnule General. Voi mânca fructe şi cereale.

Sarov îl zări pe Conrad stând în uşă.

— Nu am nevoie de tine acum, mulţumesc, Conrad. Ne revedem la prânz.

Singurul ochi bun al lui Conrad se îngustă. Dădu din cap şi părăsi camera.

— Mă tem că nu te place Conrad, spuse Sarov.

— E în regulă. Nici eu nu mă prea omor după el. Alex privi către uşă. Ce i s-a întâmplat? Nu arată

prea bine.

— Ar trebui să fie mort. A fost implicat într-o explozie cu o bombă pe care se întâmpla să o aibă asupra lui. Conrad este un fel de miracol ştiinţific. Există mai mult de treizeci de ace metalice în corpul lui. Are şi o placă de metal în craniu. Şi sârme metalice în maxilar şi în majoritatea încheieturilor.

— Probabil că porneşte multe alarme la aeroport, mormăi Alex.

— Te sfătuiesc să nu îl iei peste picior, Alex. Încă speră să te ucidă. Sarov îşi şterse buzele cu un şerveţel. Nu aş lăsa să se întâmple asta, dar în timp ce discutăm, mai bine am stabili nişte reguli, ca să spun aşa. Am îndepărtat telefonul mobil pe care l-am găsit în valiza ta şi trebuie să-ţi spun că toate telefoanele din casă necesită un cod înainte de a putea fi folosite. Nu poţi să iei legătura cu lumea exterioară.

— Ai mei pot fi îngrijoraţi din cauza mea, spuse Alex.

— Din ceea ce ştiu despre domnul Blunt şi colegii lui din Londra, nu prea cred. Dar nu e important. Până vor începe să pună întrebări, va fi prea târziu.

Prea târziu? De ce? Alex îşi dădu seama că încă nu ştia nimic.

— Casa de Oro este împrejmuită. Gardul este electrificat. Există o singură intrare şi este foarte bine păzită. Nu încerca să evadezi, Alex. Dacă încerci, vei fi împuşcat şi nu asta am în minte. Mă tem că de azi te voi muta. După cum bine ştii, voi primi nişte musafiri importanţi şi ar fi bine pentru tine să ai intimitatea ta, după cum cred că spuneţi voi. Eşti bine-venit în casă, la piscină, în curte. Dar te rog să rămâi invizibil. Musafirii mei nu prea vorbesc engleza, aşa că nu are rost să îi abordezi. Dacă mă faci de râs, voi pune să fii biciuit.

Generalul Sarov se întinse şi luă o felie de ananas.

— Dar de ajuns cu lucrurile neplăcute, continuă el. Avem toată dimineaţa împreună. Călăreşti?

Alex ezită. Nu-i plăcea să călărească.

— Am mai călărit, spuse el.

— Grozav.

Alex luă nişte pepene galben.

— V-am întrebat aseară ce planuri aveţi cu mine, spuse el. Încă nu mi-aţi răspuns.

— Toate la timpul lor, Alex. Toate la timpul lor.

După micul dejun, ieşiră în aer liber. Acum Alex înţelegea de unde se trăgea numele casei. Era făcută dintr-un fel de cărămidă galben-deschis care, atunci când bătea soarele, arăta cu adevărat ca aurită. Deşi casa avea doar două nivele, era întinsă pe o suprafaţă mare, cu trepte de piatră largi ce coborau spre o grădină. Blunt o descrisese ca pe un palat, dar era mai mult elegantă decât măreaţă, cu uşi şi ferestre delicate, mai multe arcade şi, în sfârşit, balustrade sculptate. Dacă priveai casa, părea că nimic nu se schimbase de la începutul secolului al XIX-lea, când fusese construită. Dar mai erau şi paznici înarmaţi de gardă. Mai erau şi clopote de alarmă şi o serie de spoturi luminoase instalate pe console metalice. Amintiri urâte ale erei moderne.

Continuară să meargă până la un grajd, unde un bărbat îi aştepta cu doi cai minunaţi; un armăsar alb pentru Sarov, un cal mai mic sur, pentru Alex. Călăritul era un sport pentru care Alex nu avusese niciodată o pasiune. Ultima dată când se urcase pe un cal, acesta aproape că îl omorâse, aşa că acum apucă de frâie cu repulsie şi se urcă în şa. Cu colţul ochiului îl văzu pe Sarov făcând acelaşi lucru şi ştiu atunci că rusul era expert, având control total asupra bidiviului.

Călăriră împreună, Alex încercând să-şi menţină echilibrul şi să nu pară prea nesigur. Din fericire, calul lui părea să ştie pe unde mergeau.

— Aceasta a fost cândva o fermă de zahăr, explică Sarov, repetând ce îi spusese Troy deja. Aici lucrau sclavi. Au existat aproape un milion de sclavi în Cuba şi în Cayo Esqueleto. Arătă înspre turn. Acela era turnul de pază. Se suna dintr-un clopot la

patru şi jumătate dimineaţa pentru ca sclavii să înceapă munca. Erau aduşi din vestul Africii. Lucrau aici. Şi apoi mureau aici.

Trecură pe lângă o clădire dreptunghiulară, joasă, ceva mai departe de casa principală. Alex observă că singura uşă şi toate ferestrele aveau gratii.

— Aceea este *barracón,* spuse Sarov. Casa sclavilor. Două sute dintre ei dormeau înăuntru, îngrămădiţi precum animalele. Dacă avem timp, îţi voi arăta locul de pedeapsă. Avem încă trunchiurile originale. Îţi închipui, Alex, să fii legat de glezne săptămâni întregi sau chiar luni la rând? Fără a te putea mişca. Să mori de foame şi de sete…

— Nu vreau să-mi închipui asta, spuse Alex.

— Bineînţeles că nu. Lumea occidentală preferă să uite crimele care au făcut-o bogată.

Alex fu uşurat când o luară la galop. Măcar nu mai trebuia să vorbească. O luară pe o alee prăfuită ce îi duse la marginea mării. Uitându-se în jos, Alex putu să vadă locul în care barca lui Garcia fusese ancorată cu o zi înainte. Acest lucru îi aduse aminte de adevărata fire a omului cu care se găsea el acum. Sarov încerca să fie prietenos. Se pare că îi plăcea să îl aibă pe Alex drept oaspete. Dar era un criminal. Şi unul care avea o bombă nucleară.

Ajunseră la capătul aleii şi continuară mai încet, având marea pe partea dreaptă. Casa de Oro dispăruse în spatele lor.

— Aş vrea să îţi spun ceva despre mine, interveni Sarov deodată. De fapt, îţi voi spune mai mult decât am spus altcuiva vreodată.

Mai merse puţin în tăcere.

— M-am născut în 1940, continuă el. Era în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, cu un an înainte ca nemţii să îmi atace ţara. Poate că de aceea am fost mereu patriot, de aceea am crezut mereu că ţara mea trebuie să fie prima. Mi-am petrecut o mare parte din viaţă apărând-o. În armată, luptând pentru crezul meu. Încă mai cred că o apăr.

Trase de hăţuri şi se întoarse către Alex, care se oprise lângă el.

— M-am căsătorit la treizeci de ani. Un an mai târziu, soţia mea mi-a dăruit ceea ce-mi dorisem întotdeauna. Un fiu. Numele lui era Vladimir, şi din momentul în care a respirat pentru prima dată, a fost cel mai bun lucru din viaţa mea. A devenit un băiat chipeş şi crede-mă, niciun tată nu putea fi mai mândru decât am fost eu. Era un elev bun, aproape mereu cel mai bun din clasă. Era şi un sportiv de primă mână. Cred că ar fi putut cândva să ajungă la nivel olimpic. Dar n-a fost să fie…

Alex ştia deja sfârşitul poveştii acesteia. Îşi amintea ce îi spusese Blunt.

— Am crezut că era bine ca Vladimir să-şi apere şi el ţara, aşa cum o făcusem eu, continuă Sarov. Voiam ca el să se înroleze în armată. Mama lui nu a fost de acord. Din nefericire, acest lucru a dus la sfârşitul căsătoriei noastre.

— I-aţi cerut să plece?

— Nu. Nu i-am cerut să plece. I-am ordonat să o facă. A plecat din casa mea şi nu am mai văzut-o niciodată. Şi Vladimir s-a înrolat în armată. Asta era în 1988, când avea şaisprezece ani. A fost trimis în Afganistan, unde luptam într-un război greu. Era acolo de doar trei săptămâni când a fost trimis în recunoaştere într-un sat, cu o patrulă. Un puşcaş a tras în el şi l-a omorât.

Vocea lui Sarov se poticni scurt şi el se opri. Dar o secundă mai târziu continuă cu un ton atent, domol.

— Războiul s-a terminat un an mai târziu. Guvernul nostru, slab şi laş, îşi pierduse spiritul de luptă. Ne-am retras. Totul a fost în zadar. Şi asta trebuie să înţelegi tu. Acesta este adevărul. Nu este nimic mai groaznic pe lumea asta decât un tată să-şi piardă fiul. Respiră din greu. Credeam că l-am pierdut pe Vladimir pentru totdeauna. Până te-am întâlnit pe tine.

— Pe mine?

Alex era prea speriat să vorbească.

— Tu eşti doar cu doi ani mai tânăr decât era Vladimir când a murit. Dar ai atâtea în comun cu el,

Alex – chiar dacă ai fost crescut în partea cealaltă a lumii! Pentru început, există o foarte mică asemănare. Dar nu e numai aspectul fizic. Şi tu îţi aperi ţara. Ai paisprezece ani şi eşti spion! Cât de rar întâlneşti o persoană tânără gata să lupte pentru ceea ce crede!

— Ei, nu aş merge atât de departe, mormăi Alex.

— Ai curaj. Treaba aceea de la fabrica de zahăr şi din peşteră ar fi o dovadă chiar dacă dosarul tău nu ar spune mult mai multe. Vorbeşti multe limbi şi în curând, ai putea învăţa şi rusa. Călăreşti, te scufunzi, te baţi şi nu ţi-e frică. Nu am mai întâlnit un băiat ca tine. În afară de unul. Tu eşti ca Vladimir al meu, Alex, şi sper că aşa vei deveni.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Alex.

Stăteau încă pe loc şi începuse să simtă arşiţa soarelui. Calul transpira şi atrăgea muştele. Marea se afla mult mai jos şi briza acesteia nu ajungea la ei.

— Nu este evident? Ţi-am citit dosarul. Ai crescut de unul singur. Ai avut un unchi, dar nici măcar nu ai ştiut ce era până când a murit. Nu ai părinţi. Eu nu am fiu. Amândoi suntem singuri.

— Ne desparte o lume întreagă, domnule general.

— Nu e cazul. Plănuiesc ceva ce va schimba lumea pentru totdeauna. Când voi fi terminat, lumea va fi un loc mai bun, mai sănătos, mai puternic. Ai venit aici ca să preîntâmpini acest lucru. Dar când vei înţelege ce fac, vei vedea că nu este nevoie să fim duşmani. Dimpotrivă! Vreau să te adopt!

Alex rămase cu gura căscată. Nu ştia ce să spună.

— Vei fi fiul meu, Alex, şi vei continua de unde s-a oprit Vladimir. Îţi voi fi tată şi vom împărţi lumea nouă pe care o voi crea. Nu vorbi acum! Gândeşte-te. Dacă aş fi crezut cu adevărat că eşti duşmanul meu, l-aş fi lăsat pe Conrad să te ucidă. Dar în momentul în care am aflat cine eşti, am ştiut că nu poţi fi. Avem chiar şi acelaşi nume, tu şi cu mine. Alexei şi Alex. Te voi adopta, Alex. Voi deveni tatăl pe care l-ai pierdut.

— Şi dacă refuz?

— Nu vei refuza! În ochi îi apăru o sclipire de furie. Faţa îi era contorsionată, ca de durere. Sarov respiră adânc şi deodată deveni calm. Când vei şti planul, mi te vei alătura.

— Atunci de ce nu îmi spuneţi planul? Spuneţi-mi ce aveţi de gând să faceţi!

— Încă nu, Alex. Nu eşti pregătit. Dar vei fi. Şi se va întâmpla foarte curând.

Generalul Sarov trase de hăţuri. Calul se răsuci şi o luă la galop, lăsând marea în urmă. Alex clătină din cap uimit. Apoi dădu pinteni calului şi îl urmă.

În acea seară, Alex cină de unul singur. Sarov se scuzase, spunând că are de lucru. Lui Alex nu prea îi era foame. Conrad stătea cu el în cameră, uitându-se la fiecare îmbucătură de-a lui şi, deşi nu vorbea, mânia şi ostilitatea iradiau din persoana lui. În momentul în care Alex termină, Conrad făcu semn cu o singură mână, arătând către uşă.

Îl urmă pe Conrad afară din casa principală, în jos pe scări şi în reşedinţa sclavilor, *barracón,* arătat de Sarov mai devreme. Se părea că aceea avea să fie noua lui locuinţă. Interiorul clădirii era împărţit într-o serie de celule cu pereţi de cărămidă şi uşi groase, fiecare cu un grilaj pătrat în mijloc. Dar măcar fusese modernizată. Exista electricitate, apă curentă şi – o minune în căldura nopţii – aer condiţionat. Alex ştia că era cu mult mai norocos decât sutele de suflete pierdute care fuseseră cândva închise acolo.

Erau o chiuvetă şi o toaletă ascunse după un paravan în celula lui. Valiza lui Alex fusese adusă şi aşezată pe patul ce avea o ramă metalică şi o saltea subţire, dar care era destul de confortabil. Sarov îi lăsase şi cărţi de citit. Alex aruncă o privire la coperte. Erau traduceri în engleză ale clasicilor ruşi; Tolstoi şi Dostoievski. Bănui că fuseseră autorii preferaţi ai lui Vladimir.

Conrad închise uşa şi o încuie.

— Noapte bună, Conrad, strigă Alex. Te chem dacă am nevoie de ceva.

Reuşi să vadă un ochi injectat prin grilaj şi ştiu că marcase un punct. Apoi Conrad plecă.

Alex stătea întins pe pat, gândindu-se la ce îi spusese Sarov. Adopţie! Era cam prea mult pentru cât putea suporta el. Doar cu o săptămână în urmă se întrebase cum ar fi fost să aibă un tată şi deja apăruseră doi – întâi Tom Turner şi acum Sarov! Cu siguranţă, lucrurile mergeau din rău în mai rău.

Afară se produse deodată o explozie de lumină, întunericul nopţii fusese înlocuit cu electricitate ce ilumina ca ziua. Alex se dădu jos din pat şi se duse până la fereastra cu gratii. Aceasta dădea înspre curtea principală, în faţa casei. Luminile electrice pe care le observase mai devreme se aprinseseră toate şi acum curtea era plină de oameni. Paznicii – cam o duzină – formaseră un rând, cu mitralierele la piept. Servitoarele şi muncitorii de pe plantaţie se adunaseră în jurul uşii. Sarov însuşi era acolo, într-o uniformă de un verde-închis, cu câteva medalii prinse pe piept. Conrad era în spatele lui.

În timp ce Alex privea, apărură patru limuzine negre, înaintând încet pe aleea ce venea dinspre poartă. Erau escortate de două motociclete ale căror şoferi erau îmbrăcaţi, ca şi Sarov, în uniforme. Praful se ridică în urma convoiului, răsucindu-se în lumina becurilor.

Se opriră. Uşile maşinilor se deschiseră şi în jur de cincisprezece oameni coborâră. Alex putea distinge cu greu fizionomiile lor din cauza luminii orbitoare. Erau mai degrabă nişte siluete. Dar zări un bărbat – scund, slab şi chel, îmbrăcat în costum. Sarov făcu un pas înainte să-l întâmpine. Cei doi îşi dădură mâinile, apoi se îmbrăţişară. Era un semnal pentru ca toată lumea să se relaxeze. Sarov făcu un semn şi întregul grup începu să se mişte înspre casă, lăsând motocicliştii în urmă.

Alex era sigur că îl mai văzuse pe bărbatul chel înainte, în ziare. Acum ştia de ce fusese închis în clădirea sclavilor, în afară de pericol. Oricare ar fi fost planul lui Sarov, următoarea etapă a acestuia tocmai începuse.

Preşedintele rus sosise.

BĂTAIE DE INIMĂ

Lui Alex i s-a dat drumul din casa sclavilor a doua zi dimineaţă. Se părea că avea să i se permită să-şi petreacă ziua în libertate în Casa de Oro… deşi nu de unul singur. Un paznic înarmat fusese însărcinat să îl urmărească. Acesta era tânăr, de vreo douăzeci de ani, bărbierit neîngrijit. Nu vorbea deloc engleza.

Îl duse pe Alex la micul dejun, pe care acesta îl luă singur în bucătărie, nu în sufragerie, unde mâncase împreună cu Sarov. În timp ce Alex mânca, paznicul stătu în uşă, privindu-l nervos, ca şi cum ar fi fost o bombă care nu ar fi reuşit să explodeze.

— *Como se llama usted?* întrebă Alex. Cum vă numiţi?

— Juan…

Paznicul era reticent chiar şi în a dezvălui această informaţie şi răspunse celorlalte întrebări din partea lui Alex prin cuvinte monosilabice sau cu tăcere.

Era încă una dintre acele zile toride. Insula părea prinsă în mijlocul unei veri fără sfârşit. Alex îşi termină micul dejun şi ieşi în holul principal, unde câţiva servitori măturau sau cărau provizii la bucătărie, ca întotdeauna. Paznicii erau la locurile lor, sus în turn şi de jur împrejur. Alex porni către grajduri. Se întreba dacă i se va mai permite să călărească din nou şi fu plăcut surprins când paznicul îi aduse calul sur, gata înşeuat şi pregătit.

Porni călare pentru a doua oară, cu Juan la câţiva paşi în urma lui, pe o iapă maronie. Alex nu dorea cu tot dinadinsul să călărească. Şoldurile şi spatele încă îl dureau după ziua precedentă. Dar era interesat de gardul împrejmuitor pe care Sarov îl menţionase. Acesta spusese că era electrificat. Dar şi gardurile electrice au uneori alături copaci pe care cineva se poate căţăra. Şi Alex hotărâse deja că trebuia să găsească o cale de ieşire.

Încă nu ştia care era planul lui Sarov. Acesta vorbise despre o schimbare a lumii. Să o facă mai

bună, mai sănătoasă, mai puternică. Era clar că se credea un fel de erou – dar era un erou înarmat cu o bombă nucleară. În timp ce călărea de-a lungul ierbii înalte, Alex se întreba ce avea Sarov de gând să facă. Primul lui gând fu că rusul urma să arunce în aer un oraş american. America nu fusese cândva cel mai mare duşman al Rusiei? Dar nu avea niciun sens. Ar fi murit milioane de oameni, dar lumea nu s-ar fi schimbat. Cu siguranţă, nu în bine. Oare ţinta lui era undeva în Europa? Sau poate că avea de gând să folosească bomba pentru a şantaja guvernele să-i dea ce îşi dorea? Asta era mai credibil. Dar, în acelaşi timp, Alex se îndoia de asta. Orice ar fi avut în plan, era implicat şi preşedintele rus.

„Am de gând să întorc pagina şi să repar stricăciunile care s-au produs în ultimii treizeci de ani."

Deodată Alex ştiu că, în ciuda prieteniei din copilărie, Sarov îl ura pe preşedintele rus şi că voia să îi ia locul. Despre asta era vorba. O nouă Rusie care va fi din nou o putere mondială. Cu Sarov în fruntea ei.

Şi avea să obţină asta cu o singură explozie nucleară.

Alex trebuia să scape. Trebuia să le spună celor de la CIA că Turner şi Troy fuseseră ucişi şi că Sarov avea într-adevăr o bombă. Şi odată ce ar fi ştiut asta, ar fi putut prelua situaţia. Şi îşi dorea să pună o distanţă cât mai mare între el şi Casa de Oro. Sentimentele lui Sarov pentru el, dorinţa de a îl adopta îl deranjau mai mult decât orice. Într-adevăr, Sarov îi salvase viaţa. Dar tot el era şi cel care i-o pusese în pericol de la început. În ciuda căldurii de dimineaţă, Alex tremura. Întreaga lui aventură se transformase în ceva ce îi scăpa deja de sub control.

Ajunseră la marginea plantaţiei, de data aceasta pe partea departe de mare. Şi acolo era cu siguranţă gardul, cam de cinci metri înălţime, cu un gard mai mic de cealaltă parte. Erau plăcuţe mari roşii cu un singur cuvânt – PELIGRO – pericol, scris cu litere albe. Chiar şi fără avertizare, gardul dădea semne că

este periculos. Se auzea un zumzet ce părea să vină din pământ. Alex putu vedea scheletul carbonificat şi rupt al unei păsări, pe sârmă. Se pare că zburase în gard şi fusese omorâtă pe loc. Ei bine, un lucru era sigur. Nu avea să sară peste gard. Acesta se întindea de jur împrejurul uscatului, fără niciun copac la vedere.

Alex îşi întoarse calul către celălalt capăt al plantaţiei, la singura poartă de intrare. Poate că avea să găsească o cale de ieşire pe acolo. Le luă cam o jumătate de oră să ajungă acolo, călărind în ritm de plimbare. Gardul se întindea pe tot parcursul. Intrarea era marcată printr-o căsuţă de pază din piatră, fără geamuri la ferestre şi cu o uşă pe jumătate ieşită din ţâţâni. Erau doi bărbaţi înăuntru şi un al treilea cu o mitralieră lângă o barieră. Când Alex ajunse lângă ei, trecu o maşină. Una dintre limuzinele pe care le văzuse în seara precedentă părăsea locaţia. Aceasta îi dădu o idee. Exista un singur mod de a pleca, şi acesta era doar cu o maşină. Poate că oamenii preşedintelui făceau mai multe plimbări. Poate avea şi el o şansă…

Călăriră înapoi la grajduri şi descălecară. Cu Juan la doar câţiva paşi în spatele lui, Alex intră înapoi în casă. Imediat auzi voci ce veneau din partea cealaltă, precum şi pleoscăituri de apă. Traversă curtea interioară pe lângă fântână şi trecu pe sub o arcadă. Era o piscină de partea cealaltă, lungă şi pătrată, cu palmieri de ambele părţi, ce făceau umbră naturală meselor şi şezlongurilor. La distanţă, văzu un teren de tenis proaspăt amenajat. Mai erau cabine de schimb, o saună, un bar deschis. Din spate, Casa de Oro arăta ca locul de joacă al unui multimilionar.

Sarov era aşezat la masă cu preşedintele şi amândoi aveau pahare în mână; apă pentru Sarov şi un cocktail pentru oaspetele său. Preşedintele se schimbase în pantaloni scurţi roşii şi o cămaşă înflorată cu mânecă scurtă ce îi atârna pe lângă corp. Patru bărbaţi stăteau aproape de el. Era clar că acelea erau gărzile prezidenţiale. Bărbaţii erau

masivi, îmbrăcaţi în negru, cu ochelari de soare la fel şi nişte fire ce dispăreau în urechi. Era ceva aproape ridicol la întreaga scenă. Bărbatul mic în haine de vacanţă. Gărzile uriaşe. Alex privi către piscină. Erau trei fete deosebit de atrăgătoare stând pe o parte, cu picioarele în apă. Toate aveau vreo douăzeci de ani şi purtau bikini. Păreau a fi localnice. Alex fu surprins să le vadă. Îl crezuse pe Sarov prea cu sânge rece să se bucure de o aşa companie. Sau poate că fuseseră invitate pentru preşedinte?

Alex se întrebă dacă avea voie să se afle în partea aceea şi era gata să plece când Sarov îl văzu şi îi făcu semn cu o mână, chemându-l. Cu o curiozitate crescândă, Alex păşi într-acolo. Sarov vorbi repede către preşedinte, care dădu din cap şi zâmbi.

— Bună dimineaţa, Alex! Sarov părea neobişnuit de vesel. Am înţeles că ai fost din nou la călărit. Dă-mi voie să te prezint vechiului meu prieten, Boris Kiriyenko, preşedintele Rusiei. Boris, acesta este băiatul despre care îţi spuneam.

Preşedintele rus se întinse şi dădu mâna cu Alex. Acesta putu simţi mirosul de alcool din respiraţia lui. Orice ar fi fost în cocktail, acesta băuse prea mult.

— Îmi pare bine să te cunosc, spuse, cu un puternic accent britanic.

Arătă cu degetul către faţa lui Alex şi apoi vorbi în ruseşte. Alex auzi numele Vladimir rostit de două ori.

Sarov răspunse scurt, apoi traduse pentru Alex.

— Spune că îi aminteşti de fiul meu. Zâmbi. Ai vrea să înoţi, Alex? Arăţi de parcă ai avea nevoie de asta.

Alex privi către cele trei fete.

— Aveţi nişte salvamari neobişnuiţi, spuse el.

Sarov râse.

— Companie pentru preşedinte. El este totuşi în vacanţă, deşi, din păcate, avem şi ceva treabă. Staţia locală de televiziune este bineînţeles interesată de oaspetele distins pe care îl avem şi Boris a acceptat

să dea un scurt interviu. Echipa va sosi aici din minut în minut.

Preşedintele dădu din cap, dar Alex nu era sigur că acesta înţelesese.

— Ai toată piscina la dispoziţie. Noi mergem la Santiago după masa de prânz, dar sper că ni te vei alătura la cină, Alex. Bucătarul a planificat o surpriză deosebită la felul principal.

Urmă o mişcare la arcada ce ducea în casă. Conrad apăruse, şi cu el era o femeie scundă, serioasă, îmbrăcată într-o rochie verde ca măslina. Mai erau doi bărbaţi în spatele ei, cu camere de filmat şi echipament de luminat.

— A! Iată-i! Sarov se întoarse către preşedinte şi dintr-odată Alex fu uitat.

Se dezbrăcă până la slip şi plonjă în piscină. După şedinţa lungă de călărie, apa era rece şi revigorantă. Văzu că toate cele trei fete îl priveau când înotă pe lângă ele. Una dintre ele îi făcu cu ochiul şi o alta chicoti. Între timp, echipa de filmare îşi instala echipamentul în umbra palmierilor. Preşedintele rus făcu un semn cu mâna şi una dintre gărzile de corp îi aduse un alt cocktail. Alex era surprins că un om care arăta atât de banal putea fi la cârma unei ţări imense. Dar, se gândi el apoi, majoritatea politicienilor sunt mici şi lipsiţi de importanţă, genul acela de oameni marginalizaţi la şcoală. De aceea devin politicieni.

Alex nu se mai gândi la asta şi se concentră la înot. Reveni cu gândul la ce tocmai îi spusese Sarov. Se duceau în oraş după masă. Asta însemna că maşinile părăseau reşedinţa. Era singura lui ocazie. Alex ştia că nu avea nicio şansă să plece de pe insulă. În momentul în care s-ar fi aflat că dispăruse, ar fi fost dată alarma. Fiecare paznic de la aeroport l-ar fi căutat şi se îndoia că ar fi putut lua o barcă. Dar dacă ar fi reuşit măcar să găsească un telefon care ar fi funcţionat fără cod de acces, ar fi reuşit să ia legătura cu ţinutul american şi ar fi trimis pe cineva să-l ia.

Termină a opta lungime de bazin şi se întoarse pentru a noua. Preşedintele rus stătea pe un scaun, punându-i-se microfonul. Juan, paznicul lui Alex, îl aştepta la capătul piscinei. Alex oftă. Trebuia să facă totuşi ceva în legătură cu Juan.

Interviul televizat începu. Sarov privea cu atenţie şi, din nou, Alex avu impresia că era ceva acolo mai mult decât se putea vedea.

Ieşi din piscină şi se întoarse la el în cameră să se schimbe.

Acum purta o altă pereche de pantaloni scurţi şi un tricou din bumbac, ambele alese pentru culoarea lor neutră, permiţându-i să se confunde cu fundalul. În buzunar avea pachetul de gumă pe care i-l dăduse Smithers. Dacă totul avea să meargă conform planului, avea să aibă nevoie de el.

Juan stătea în faţa uşii. Alex deveni deodată agitat pentru ce avea de gând să facă. Mai ales că Sarov îl avertizase asupra a ceea ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi încercat să evadeze. Ar fi fost împuşcat – sau cel puţin biciuit. Dar apoi se gândi la bomba nucleară. Sarov trebuia oprit. Se hotărâse.

Se opri deodată şi gemu. Faţa i se contorsionă toată de durere şi se împletici într-o parte, întinzând o mână să nu se lovească în cădere. Juan sări, intrând în cameră cu o privire îngrijorată. În acel moment, Alex se ridică. Piciorul său se ridică cu o lovitură perfectă ce ţinti în carnea proaspătă din stomacul bărbatului. Juan nici măcar nu strigă. Cu respiraţia tăiată, căzu la pământ şi rămase nemişcat. Nu pentru prima dată, Alex fu recunoscător pentru cei cinci ani de antrenamente care îi dăruiseră o centură neagră – un *Dan* – la karate. Acum se mişcă repede. Luă cearşaful de pe pat şi îl rupse fâşii. Legă mâinile şi picioarele bărbatului, apoi îi puse căluş. În final, se strecură afară din cameră, încuind după el. Urmau să treacă ore întregi până ce paznicul avea să fie găsit.

Ieşi din *barracón.* Limuzinele negre erau încă parcate în faţa vilei, aşteptându-i pe preşedinte şi pe

oamenii lui să plece. Nu era nimeni. Alex fugi înainte. Sarov îl lăsase să se plimbe pe plantaţie, dar numai însoţit. Dacă l-ar fi văzut cineva fără pază, ar fi ghicit ce se întâmplase. Ajunse la marginea casei şi se opri, fără suflare, cu spatele lipit de zid. Chiar şi scurta alergare îl făcuse să transpire în căldura toridă a după-amiezii. Se uită la maşini. Erau trei. Cea care plecase mai devreme, dimineaţă, nu se întorsese încă. Întrebarea era, când preşedintele pleca la Santiago, pe care avea s-o ia? Sau toate trei aveau să îl însoţească?

Alex era gata să păşească înainte când auzi paşi apropiindu-se pe lângă marginea casei. Erau fie paznici, fie muncitori – dar odată ce ar fi venit după colţ l-ar fi văzut. Era o uşă îngustă pe o parte. N-o văzuse până atunci. Bâjbâi după clanţă. Din fericire, nu era încuiată, în timp ce doi bărbaţi îmbrăcaţi în haine militare apărură la câţiva metri, amândoi înarmaţi, el se strecură înăuntru, închizând uşa după el.

Răcoarea dată de un sistem de aer condiţionat îl învălui. Se uită în jur. Se afla într-o parte a casei ce părea total diferită de restul ei. Aici, podelele de lemn şi mobila antică erau înlocuite de un aspect modern, *hitech.* Lumina cu halogen arăta drumul spre un hol scurt cu uşi de sticlă pe fiecare parte. Intrigat, Alex se târî înainte. Ajunse la prima uşă şi privi înăuntru.

Erau doi tehnicieni aşezaţi ce priveau la monitoare TV. Camera nu era mare şi arăta ca o sală dintr-un studio de televiziune. Alex deschise uşa. Tehnicienii nu aveau cum să îl audă. Amândoi purtau căşti, conectate la aparatele din faţa lor. Alex privi la monitoare.

Fiecare cameră din casa principală era sub observaţie. Recunoscu pe loc camera în care se trezise. Mai era bucătăria, sufrageria, curtea principală cu doi dintre oamenii preşedintelui plimbându-se pe acolo. Se întoarse înspre alt ecran şi privi. Se văzu pe el înotând în piscină. Şi asta fusese înregistrat. Şi apoi mai era Sarov, aşezat cu

paharul de apă în faţă, iar pe ecranul de alături, preşedintele dădea interviul echipei pe care Alex o zărise sosind.

Îi luă ceva timp să conştientizeze exact ce vedea. Totul era înregistrat şi editat. Asta făceau cei doi tehnicieni acum. Sosirea lui Boris Kiriyenko se derula pe ecran. Alături, preşedintele golea un pahar de coniac, probabil cu o seară înainte. Pe al treilea ecran, fetele pe care Alex le văzuse la piscină îi erau prezentate. Se hlizeau în nişte rochiţe scurte ce lăsau puţin loc imaginaţiei. Le luase în camera lui? Dacă era aşa, fără îndoială că fusese înregistrat.

O imagine clipi. Şi apoi apăru preşedintele dând interviul. Unul dintre tehnicieni primise înregistrarea făcută de femeia în rochie verde. Kiriyenko vorbea direct către cameră în maniera miilor de politicieni prezenţi la ştiri. Foarte serios – deşi arăta puţin caraghios în cămaşa lui înflorată. Pe ecranul de lângă acesta, acelaşi Kiriyenko înota în piscină cu una dintre fete.

Ce însemnau toate astea? De ce voia Sarov asta? Oare Casa de Oro nu era altceva decât o capcană elaborată în care preşedintele rus intrase fără de ştire?

Alex nu mai putea sta acolo. Tot ce văzuse îl determina şi mai mult să iasă şi să-i avertizeze pe americani. Se temea să nu rateze plecarea maşinilor – şi nu mai avea o a doua şansă.

Deschise din nou uşa şi privi afară. Maşinile erau încă acolo, dar gărzile plecaseră. Se uită la ceas. Era ora două. Dacă masa de prânz nu se terminase încă, avea să fie în curând gata. Trebuia să fie acum! Alergă spre cea mai apropiată maşină şi căută încuietoarea portbagajului. Era încuiată, oare? Degetul mare găsi butonul argintiu, apăsă şi, spre uşurarea lui, capacul se deschise. Era o maşină mare, spaţioasă. Se aruncă înăuntru, apoi se întinse şi trase capacul înapoi, închizându-l. Deodată era captiv într-un întuneric beznă şi trebuia să se abţină să nu intre în panică. Era ca şi cum ar fi fost îngropat de viu. Încercă să se relaxeze. Avea să

meargă. Dacă nu deschidea nimeni portbagajul să pună ceva înăuntru, nu va fi văzut. Limuzina urma să îl ducă în afara plantaţiei şi, când aveau să parcheze în Santiago, putea să evadeze.

Bineînţeles, partea cea mai grea de-acum urma. Alex nu putea vedea în afara maşinii. Nu-şi putea vedea nici mâna în faţa ochilor. Era complet orb. O să ghicească pur şi simplu când şoferul şi pasagerii plecau şi spera la ceea ce era mai bun. Era imposibil şi să deschidă portbagajul dinăuntru. Din cauza asta Alex luase cu el guma de mestecat. Avea să aleagă momentul şi să folosească guma pentru a face o explozie, să poată ieşi. Cu puţin noroc, o să se strecoare în mulţime înainte să-şi dea cineva seama ce se întâmplase.

Dar deja se întreba dacă fusese o idee bună. Era cald înăuntru. Îşi imagina soarele bătând pe maşină şi îşi dădu seama că se încuiase într-un cuptor. Transpiraţia i se scurgea prin fiecare por. Hainele îi erau deja îmbibate şi putea auzi stropii pe suprafaţa metalică de sub el. Dacă Sarov nu avea să se mişte în curând, trebuia să facă să explodeze maşina cât era încă înăuntru şi să suporte consecinţele.

Se luptă cu starea de panică şi încercă să respire cât de puţin profund putea. Pulsul îi bătea şi în urechi. Putea simţi muşchiul lucrând în pieptul lui, pompând sânge în întreg corpul. Venele de la gât şi pulsul îi băteau ritmic. Voia să-şi întindă picioarele, dar nu îndrăznea să se mişte, să nu balanseze maşina. Minutele trecură – şi apoi auzi voci. Se auzi zgomotul unei uşi de maşină deschise şi întregul vehicul se balansă dintr-o parte în alta, în timp ce pasagerii urcară. Ghemuit în poziţie fetală, Alex aştepta ca portbagajul să fie deschis, dar se părea că preşedintele sau cine era în limuzină hotărâse să nu ia bagaje. Motorul maşinii porni. Alex simţi vibraţiile şi, deodată, se mişcau, cu Alex smucit în sus şi în jos în timp ce porniră pe drumul improvizat.

După doar un minut începură să încetinească din nou şi Alex ştiu că trebuie să se apropie de poartă şi

de control. Era un alt motiv de îngrijorare. Gărzile o să cerceteze maşina? Dar văzuse deja limuzina care părăsise vila dimineaţă şi, deşi gărzile erau acolo, nu văzuse pe nimeni să deschidă portbagajul. Maşina se oprise. Alex nu mişcă. Totul era negru. Auzi voci în depărtare. Cineva strigă ceva, dar nu putea distinge nimic din ce se spunea. Maşina părea că era acolo de o veşnicie. De ce dura atât? Gata! Lui Alex îi era din ce în ce mai greu să respire. Părea că aerul se termina deja.

Şi apoi maşina porni şi el răsuflă uşurat. Îşi putu imagina bariera ridicându-se, ca să-i lase pe ei să treacă. Casa de Oro trebuia să fie deja în spatele lor. Cât de departe era Santiago? Cum avea să ştie sigur când ajungeau?

Maşina se opri din nou.

Portbagajul se deschise.

Lumina crudă a soarelui se repezi înăuntru. Alex clipi, ridicând o mână să se apere.

— Dă-te jos! îi ordonă o voce în engleză.

Alex coborî, ud de transpiraţie. Sarov stătea în faţa lui. Conrad era lângă el, ţinând un pistol automat, fără a încerca să ascundă plăcerea din ochi. Alex privi în jur. Maşina nici măcar nu părăsise incinta. Se învârtise pur şi simplu pe loc. Aceea fusese mişcarea pe care o simţise. Erau două gărzi care îl păzeau, cu feţele inexpresive. Una din ele ţinea un dispozitiv ce părea un megafon, din acelea pe care le folosesc profesorii de sport. Era conectat printr-un fir la o cutie din clădire.

— Dacă ai dorit să vizitezi Santiago, trebuia doar să spui, zise Sarov. Dar nu cred că voiai să vizitezi oraşul. Cred că evadai.

Alex nu spuse nimic.

— Unde este Juan? întrebă Sarov.

Alex tot nu vorbea.

Sarov se holba la băiat. Părea îndurerat, ca şi cum nu ar fi înţeles de ce Alex nu-l ascultase şi nu ştia ce să facă.

— Mă dezamăgeşti, Alex, spuse el. Ai fost jos în peşteră. Ai văzut ce dispozitive de securitate am. Ai

crezut, chiar şi pentru un minut, că aş lăsa o maşină să iasă sau să intre în incintă fără a şti cu exactitate ce sau cine este înăuntru?

Se întinse deodată şi luă megafonul de la paznic. Îl îndreptă spre pieptul lui Alex şi apăsă un buton. Deodată, Alex auzi un zgomot surd ce răzbătea prin aer. Dură o secundă sau două până îşi dădu seama că era propria inimă, amplificată şi transmisă prin sistemul de boxe ascunse undeva înăuntrul casei de pază.

— Maşina a fost scanată la barieră, explică Sarov. Fiecare maşină este scanată la barieră, cu ajutorul mecanismului pe care îl ţin acum. Un senzor sofisticat. Asta a auzit paznicul. Poţi auzi şi tu.

Bum… bum… bum…

Alex îşi asculta inima.

Sarov deveni deodată nervos. Nu se schimbase nimic la faţa lui, dar ochii albastru-deschis deveniseră de gheaţă şi era ceva înfricoşător la el, ca şi când viaţa i se scursese din corp.

— Îţi aduci aminte ce ţi-am spus? şopti el. Dacă încerci să evadezi, vei fi împuşcat. Conrad vrea foarte mult să te împuşte. Crede că sunt un prost să te am drept oaspete. Are dreptate.

Conrad păşi înainte, cu arma ridicată.

Bum… bum… bum… bum…

Inima lui Alex era „animalul” din el, fără a putea fi controlat, răspunzând la frica pe care o simţea. Inima îi bătea mai tare şi mai repede, făcând ecou în boxe.

— Nu te înţeleg, Alex. Nu ai idee ce îţi ofer? Nu ai auzit niciun cuvânt din ce ţi-am spus? Îţi ofer protecţia mea şi tu mă transformi în duşman! Vreau să îmi fii fiu, dar mă obligi să te distrug în schimb.

Conrad lipi arma de pieptul lui Alex.

Bumbumbumbumbumbumbum…

— Ascultă zgomotul produs de groaza ta. Îl auzi? Şi când auzi tăcere – poate fi peste doar câteva secunde – atunci vei fi murit.

Degetele lui Conrad se încleştară pe trăgaci.

Apoi Sarov opri senzorul.

Bătăile inimii se opriră.

Alex simţi ca şi cum ar fi fost împuşcat. Liniştea bruscă îl lovise ca un ciocan. Ca un glonţ dintr-o armă. Căzu în genunchi, aproape fără să poată respira. Îngenunche acolo în praf, cu mâinile pe pământ. Nu mai avea puterea să se ridice. Sarov îl privi şi acum era doar tristeţe pe faţa lui.

— Şi-a învăţat lecţia, spuse el. Duceţi-l înapoi în camera lui.

Puse jos senzorul şi, întorcându-se cu spatele la băiatul încă îngenuncheat, se urcă încet, înapoi în maşină.

PUBELA NUCLEARĂ

La ora şapte în acea seară, uşa de la celula lui Alex se deschise şi apăru Conrad, îmbrăcat în costum şi purtând cravată. Hainele elegante făceau ca totul, începând cu capul lui pe jumătate chel, faţa distrusă şi roşie, şi terminând cu ochiul ce se zbătea, să pară mai urât decât de obicei. Îi aduse aminte lui Alex de un Guy Fawkes scump în seara cu artificii.

— Eşti invitat la cină, spuse acesta.

— Nu, mulţumesc, Conrad, răspunse Alex. Nu mi-e foame.

— Invitaţia nu este una pe care să o poţi refuza. Întinse o mână să se uite la ceas. Mâna fusese legată de încheietură nu tocmai perfect. Trebuia să o mişte mult ca să poată privi faţa ceasului. Ai cinci minute, spuse el. Trebuie să te îmbraci elegant.

— Mă tem că mi-am lăsat sacoul în Anglia.

Conrad îl ignoră şi închise uşa.

Alex îşi trase picioarele de pe patul de metal pe care fusese întins. Stătuse în celulă de când fusese prins la poartă, întrebându-se vag ce avea să se întâmple în continuare. O invitaţie la cină era ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat. Nu mai era nici urmă de Juan când se întorsese. Se părea că tânărul paznic fusese mustrat pentru că eşuase în a-l păzi pe Alex şi fusese trimis acasă. Sau împuşcat. Alex începea să conştientizeze că oamenii din Casa de Oro se ţineau de cuvânt atunci când spuneau ceva. Nu ştia ce avea de gând Sarov să facă în ceea ce-l privea în seara aceea, dar ştia că ultima dată când îl întâlnise, Alex scăpase cu viaţă ca prin urechile acului. Semăna cu Vladimir, fiul de şaisprezece ani pierdut de Sarov. Poate că Sarov încă mai visa să-l adopte. Altfel, acum ar fi fost mort.

Decise că, având în vedere ce se întâmplase, ar fi fost mai înţelept să se supună invitaţiei la cină. Cel puţin îi permitea să afle ceva mai multe despre ceea ce se întâmpla. „Oare masa avea să fie filmată”, se întreba el? Şi dacă era aşa, la ce avea să folosească

filmul? Alex scoase o cămaşă curată şi o pereche de pantaloni negri Evisu din valiză. Îşi aduse aminte că directorul nebun, Dr. Grief, folosise camere ascunse la Academia Point Blanc ca să-i spioneze pe băieţii care erau acolo. Dar acum era diferit. Filmul pe care îl văzuse în sala de editare era tăiat, pus cap la cap, manipulat. Avea să fie folosit la ceva. Dar la ce?

Conrad se întoarse exact cu cinci minute mai târziu. Alex era gata. Încă o dată, fu escortat în afara casei sclavilor până la casa principală. Înăuntru, auzi muzică clasică. Când ajunse în curte văzu un trio – doi violoncelişti mai în vârstă şi o doamnă durdulie cu un violoncel – cântând ceva ce suna a Bach, cu fântâna susurând în spatele lor. Erau cam o duzină de oameni adunaţi acolo, bând şampanie şi mâncând aperitive aduse pe tăvi rotunde argintate de către chelneriţe cu şorţuri albe. Cele patru gărzi stăteau împreună, formând un cerc strâns, de pază. Alţi şase bărbaţi din delegaţia rusă vorbeau cu fetele de la piscină, care străluceau de paiete şi bijuterii.

Preşedintele însuşi vorbea cu Sarov, cu un pahar în mână şi cu un trabuc imens în cealaltă. Sarov spuse ceva şi râse tare, cu fumul ieşindu-i printre buze. Sarov îl zări pe Alex sosind şi zâmbi.

— A, Alex! Iată-te! Vrei ceva de băut?

Se părea că evenimentele de după-amiază fuseseră uitate. Cel puţin nu aveau să mai fie menţionate. Alex ceru un suc de portocale proaspete care îi fusese adus imediat.

— Mă bucur că eşti aici, Alex, spuse Sarov. N-am vrut să începem fără tine.

Alex îşi aduse aminte de ceva ce spusese Sarov la piscină. Ceva despre o surpriză. Începea să aibă un sentiment neplăcut cu privire la cina aceea, dar fără să ştie de ce.

Trioul termină o piesă muzicală şi fu aplaudat încet. Apoi sună un gong şi oaspeţii se mutară în sufragerie. Era aceeaşi cameră în care Alex şi Sarov luaseră micul dejun, dar fusese transformată pentru banchet. Paharele erau de cristal, farfuriile din porţelan, cuţitele şi furculiţele fuseseră lustruite şi

străluceau. Faţa de masă, şi ea albă, arăta ca nouă. Erau treisprezece locuri la masă – câte şase de fiecare parte şi unul în capăt. Alex observă numărul cu un alt sentiment de nesiguranţă. Treisprezece la cină. Număr cu ghinion.

Toată lumea se aşeză la masă. Sarov îşi alesese locul din capăt, cu Alex de o parte şi Kiriyenko de cealaltă. Uşile se deschiseră şi chelneriţele se întoarseră, de data aceasta cu castroane pline de ouă minuscule negre, în care Alex recunoscu caviarul. Poate că Sarov îl importase direct de la Marea Neagră – sigur costase mii de lire sterline. Ruşii de obicei beau votcă la caviar şi, în timp ce castroanele erau puse pe masă, fiecare dintre musafiri primea câte un păhărel plin ochi.

Apoi Sarov se ridică în picioare.

— Prieteni, începu el. Sper că mă veţi ierta pentru că mă adresez în engleză. Din păcate, este la masa noastră un oaspete care are încă de învăţat limba noastră glorioasă.

Lumea zâmbea şi câţiva dădură din cap în direcţia lui Alex. Alex privi către faţa de masă, nesigur de cum ar trebui să răspundă.

— Pentru mine aceasta este o seară foarte importantă. Ce vă pot spune despre Boris Nikita Kiriyenko? Mi-a fost cel mai apropiat şi cel mai drag prieten timp de mai mult de cincizeci de ani! Este ciudat că încă îmi amintesc de el ca de un copil care chinuia animalele, care striga atunci când se bătea cu cineva şi care niciodată nu spunea adevărul. Alex îl privi pe Kiriyenko. Preşedintele se încruntă. Sarov părea că glumeşte, dar gluma nu îl amuzase pe musafirul său. Este şi mai greu de crezut că acesta este acelaşi om căruia i-a fost încredinţat privilegiul, onoarea sacră de a conduce ţara noastră măreaţă în aceste timpuri grele. Ei, bine, Boris a venit aici în vacanţă. Sunt sigur că are nevoie de una după atâta muncă grea. Acesta este toastul pe care doresc să-l ţin în seara aceasta. În cinstea vacanţei lui! Sper să fie mai lungă şi de neuitat.

Urmă o tăcere scurtă. Alex îşi dădu seama că oaspeţii erau derutaţi. Poate că le fusese greu să înţeleagă ce spusese Sarov în engleză. Dar credea că tot ce spusese el îi derutase, şi nu felul în care o spusese. Veniseră cu gândul la o cină deosebită, dar se părea că Sarov îl insulta pe preşedintele Rusiei!

— Alexei, vechiul meu prieten! spuse preşedintele. Boris hotărâse că *fusese o* glumă. Zâmbi şi continuă în engleză, cu accentul său prost. De ce nu ni te alături? întrebă el.

— Ştii că niciodată nu beau băuturi spirtoase, răspunse Sarov. Şi sper că eşti de acord că la paisprezece ani, fiul meu nu poate să bea votcă.

— Am băut prima dată votcă la doisprezece ani! mormăi preşedintele.

Cumva, Alex nu era surprins de acest lucru.

Kiriyenko îşi ridică paharul.

— *Na zdarovie!* spuse el. Acelea erau cam singurele cuvinte în ruseşte pe care Alex le înţelegea. În sănătatea ta!

— *Na zdarovie!*

Toată lumea din jurul mesei spuse în cor toastul.

Băură toţi deodată, dând pe gât votca rece, aşa cum se obişnuieşte, dintr-o înghiţitură.

Sarov se întoarse către Alex.

— Acum începe, spuse el în şoaptă.

Una dintre gărzi fu prima care reacţionă. Se întinse să se servească cu caviar, când, deodată, mâinile îi zvâcniră, scăpând furculiţa şi farfuria ce făcură zgomot la impactul cu solul. Toate capetele se întoarseră înspre el. O secundă mai târziu, la celălalt capăt al mesei, unul dintre ceilalţi bărbaţi se aruncă înainte, cu capul aplecat, în timp ce Alex privea, cu ochii holbaţi de oroare, fiecare persoană de la masă începea să reacţioneze în acelaşi mod. Unul căzu pe spate, trăgând faţa de masă după el, paharele şi tacâmurile rostogolindu-i-se în poală. Câţiva se prăbuşiră pur şi simplu acolo unde erau. Altă gardă reuşise să se ridice în picioare şi căuta o armă sub jachetă, dar apoi ochii îi deveniră sticloşi şi se prăbuşi. Boris Kiriyenko fu ultimul. Stătea în

picioare ca un taur rănit. Pumnul îi era încleştat ca şi cum ar fi ştiut că fusese trădat şi dorea să-l zdrobească pe cel care făcuse asta. Apoi se aşeză cu greu. Scaunul se clătină şi fu aruncat la podea.

Sarov mormăi câteva cuvinte în rusă.

— Ce aţi făcut? rosti Alex cu respiraţia întretăiată. Sunt…?

— Şi-au pierdut cunoştinţa, nu sunt morţi, spuse Sarov. Va trebui, bineînţeles, să fie ucişi. Dar nu încă.

— Ce puneţi la cale? întrebă Alex. Ce aveţi de gând să faceţi?

— Avem de făcut o călătorie lungă, spuse Sarov. Îţi spun pe drum.

Întreaga aşezare era iluminată. Bărbaţi – gărzi şi *macheteros* – alergau de colo-colo. Alex era încă îmbrăcat în hainele pe care le purtase la cină. Sarov se schimbase într-o uniformă militară verde-închis, de data aceasta fără medalii. Una dintre limuzinele negre aştepta. Conrad se urcase la volanul unei maşini militare. În timp ce Alex privea, încă două gărzi apărură la intrarea principală de la Casa de Oro şi începură să coboare treptele largi. Înaintau încet, cărând cu grijă ceva. În momentul în care apărură, toată lumea din jurul lor se opri.

Era un container mare argintiu, cam de mărimea unui dulap de şcoală. Alex putu vedea că partea de deasupra era din metal, plată, dar avea nişte butoane, nişte taste, precum şi un fel de crestătură într-o parte. Sarov privi cum dispozitivul era cărat şi încărcat în camion. Toţi ceilalţi bărbaţi făcură acelaşi lucru, ca şi când gărzile ar fi ieşit dintr-o biserică şi acesta era efigia unui sfânt. Alex se cutremură. Ştia perfect la ce se uita şi nu avea nevoie de contorul Geiger să i-o confirme.

Aceasta era bomba nucleară.

— Alex? Sarov îi ţinea portiera deschisă. Uimit, Alex se urcă. Ştia că ajunsese la capătul drumului. Sarov dăduse semnalul şi pusese în mişcare o serie de evenimente de la care nu exista cale de

întoarcere. Şi nici acum, în această etapă târzie, nu avea idee de ceea ce intenţiona să facă generalul.

Sarov se aşeză lângă el. Un şofer se urcă la volan şi porniră, cu Conrad în urma lor, în camion. În ultimul moment, când treceau de barieră, Sarov se uită înapoi, pentru scurt timp. Alex îi văzu privirea şi ştiu că bărbatul nu mai avea de gând să se întoarcă. Erau o sută de întrebări pe care dorea să le pună, dar nu spuse nimic. Nu era momentul. Sarov stătea în linişte, cu mâinile pe genunchi. Dar nici măcar el nu-şi putea ascunde nervozitatea. Ani de zile trebuie să fi plănuit toate acestea.

Înaintară pe drumul întunecat şi numai pâlpâiri ocazionale de lumină arătau că insula era de fapt locuită. Nicio maşină nu trecu pe drumul lor. După vreo zece minute, începură să treacă pe lângă nişte clădiri. Privind pe fereastră, Alex văzu bărbaţi şi femei stând în faţa caselor lor, bând rom, jucând cărţi, fumând ţigări sau trabucuri sub cerul nopţii. Erau la periferia oraşului Santiago şi deodată o luară pe un drum pe care Alex îl recunoscu. Trecuse pe acolo la sosire. Se îndreptau către aeroport.

De data aceasta nu exista pază, nici cozi la controlul paşapoartelor. Sarov nu trebuia nici măcar să meargă în clădirea principală. Două gărzi de la aeroport îl aşteptau la poarta care era deschisă pentru a-i permite să ajungă direct pe pistă. Camionul îi urmă. Alex privi peste umărul şoferului şi văzu un avion, un jet Lear, parcat de unul singur. Se opriră.

— Afară, spuse Sarov.

Se simţea briza ce străbătea pista, aducând cu ea miros de combustibil. Alex stătea pe pistă, privind containerul argintiu ce era încărcat în avion şi pe Conrad dând instrucţiuni. Îi era greu să creadă că un lucru atât de banal era în stare de o mare distrugere în masă. Îşi amintea de filme pe care le văzuse. Flăcări şi rafale puternice de vânt ce copleşeau oraşe, distrugându-le. Clădiri prăbuşindu-se. Oameni carbonizaţi într-o secundă. Maşini şi autobuze aruncate în uitare ca nişte jucării. Cum

putea o bombă atât de puternică să fie atât de mică? Conrad închise el însuşi uşa cargoului. Se întoarse către Sarov şi dădu din cap. Sarov făcu un semn cu mâna. Fără voie, Alex păşi înainte şi urcă treptele ce duceau în avion. Sarov era chiar în spatele lui. Conrad şi cei doi bărbaţi care căraseră bomba îi urmară. Uşa avionului fu închisă şi sigilată.

Alex se trezi într-un compartiment luxos ca niciunul dintre avioanele în care mai fusese. Erau doar douăsprezece locuri, fiecare tapiţat cu piele. Compartimentul era lung şi avea pe jos o mochetă groasă, un bar bine dotat, o bucătărie şi, în faţa carlingii, un televizor cu plasmă de 70 de centimetri. Alex nu întrebă ce film aveau să vadă. Alese un loc la geam – dar toate erau la geam. Sarov se aşeză de partea cealaltă. Conrad era pe locul din spatele lui Sarov. Cele două gărzi erau în celălalt capăt al compartimentului. Alex se întreba de ce făceau ei această călătorie. Să-l păzească pe el?

Şi ce călătorie făceau ei, de fapt? Oare se îndreptau către America sau traversau Atlanticul?

Sarov se pare că îi citise gândurile.

— Îţi explic imediat, spuse el. Imediat ce vom fi în aer.

De fapt, era cam cu vreo cincisprezece minute înainte ca jetul Lear să decoleze de pe pistă şi să se ridice cu uşurinţă de la sol. Luminile cabinei se micşorară pe perioada decolării, dar de îndată ce atinseră nouă mii de metri, se aprinseră la loc. Gărzile se ridicară şi începură să servească apoi ceai fierbinte, ce fusese făcut în bucătărie. Sarov îşi permise să zâmbească scurt. Apăsă un buton de pe braţul fotoliului şi se întoarse cu faţa către Alex.

— Poate te întrebi de ce am hotărât să nu te ucid, începu el. În această după-amiază, când te-am găsit în maşină… era cât pe ce să o fac. Conrad e încă supărat pe mine. Crede că fac o greşeală. Nu mă înţelege. Dar îţi voi spune de ce eşti încă în viaţă, Alex. Lucrezi pentru serviciul de informaţii britanic. Eşti spion. Şi îţi faci doar datoria. Admir asta şi ăsta e motivul pentru care te-am iertat. Eşti la fel de loial

ţării tale precum sunt eu ţării mele. Fiul meu Vladimir a murit pentru ţara lui. Sunt mândru că erai gata să faci acelaşi lucru pentru a ta.

Alex înţelese.

— Unde mergem? întrebă el.

— Mergem în Rusia. Mai precis, mergem la Murmansk, un port din peninsula Kola.

Murmansk! Alex încercă să îşi amintească dacă mai auzise numele acesta. Părea cunoscut. Îl auzise la ştiri sau poate la o lecţie la şcoală? Un port în Rusia! Dar de ce să meargă acolo… cu o bombă nucleară?

— Poate că vrei să ştii ce cale alegem, adăugă Sarov. Traversăm Atlanticul pe ruta nordică. Asta înseamnă că vom zbura pe deasupra Cercului Polar. O luăm pe scurtătură, urmând curbura pământului. Va trebui să oprim de două ori să alimentăm cu combustibil. O dată în Gander, în nordul Canadei. Apoi în insulele britanice, la Edinburgh. Sarov trebuie să fi văzut expresia plină de speranţă din ochii lui Alex. Continuă. Da. Vei fi acasă pentru o oră sau două mâine. Dar te rog să nu-ţi faci vreo idee. Nu ţi se va permite să părăseşti avionul.

— Chiar va dura atât de mult să ajungem acolo?

— Cu prima oprire şi diferenţa de fus orar… da. S-ar putea să mai fim implicaţi şi în nişte conversaţii diplomatice cu autorităţile canadiene şi britanice. Acesta este avionul particular al lui Kiriyenko. Am înregistrat zborul la controlul european şi bineînţeles că au recunoscut numărul de înregistrare. Ei cred că preşedintele este la bord. Îmi imaginez că guvernul canadian şi cel britanic pot fi interesate să ne ofere ospitalitate.

— Cine conduce avionul?

— Pilotul lui Kiriyenko. Îmi este totuşi loial. O mare parte dintre ruşi cred în mine, Alex. Au văzut viitorul… viitorul meu. Şi îl preferă versiunii care le-a fost oferită de alţii.

— Încă nu mi-aţi spus ce este acest viitor. De ce zburăm spre Murmansk?

— Îţi voi spune acum. Şi apoi trebuie să dormim amândoi. Avem o noapte lungă înainte.

Sarov îşi încrucişă picioarele. Avea o lumină deasupra capului ce strălucea în jos, lăsându-i ochii şi gura în umbră. Părea în acel moment şi foarte tânăr, dar şi foarte în vârstă. Nu avea nicio expresie facială.

— Murmansk, începu el, este casa flotei nordice de submarine a Rusiei. Sau a fost. Este acum, destul de simplu, cea mai mare pubelă nucleară a lumii. Sfârşitul Rusiei ca putere a lumii a dus la colapsul rapid al armatei acesteia, al forţelor aeriene şi acvatice. Am încercat deja să-ţi explic ce s-a întâmplat cu ţara mea în ultimii treizeci de ani. Felul în care i s-a permis să fie ruinată, cu sărăcia, crimele şi corupţia ce i-au secat pe oameni. Ei bine, acest proces de decădere poate fi văzut cel mai bine la Murmansk. O flotă de submarine nucleare este ancorată acolo. Spun „ancorată", dar e mai corect „abandonată". Unul dintre ele, *Lepse,* este mai vechi de patruzeci de ani şi conţine 642 de rezervoare de combustibil. Aceste submarine au fost lăsate să putrezească şi se descompun. Nimănui nu-i pasă. Nimeni nu găseşte banii cu care să facă totuşi ceva pentru ele. Se ştie foarte bine, Alex, aceste submarine vechi sunt singura mare ameninţare în ziua de azi. Şi sunt o sută! Vorbesc despre o cincime din combustibilul nuclear al lumii. O sută de bombe cu ceas, aşteptând să fie detonate. Un accident care aşteaptă să se întâmple. Un accident pe care m-am hotărât să-l provoc.

Alex deschise gura să intervină, dar Sarov ridică o mână în semn de tăcere.

— Lasă-mă să-ţi explic ce s-ar întâmpla dacă doar unul dintre aceste submarine ar exploda, continuă el. Pentru început, un număr imens de ruşi din peninsula Kola şi din nord ar fi ucişi. Mulţi alţii ar muri în ţările vecine, Norvegia şi Finlanda. De obicei, în această perioadă a anului, vântul bate înspre vest, aşa că explozia nucleară ar traversa Europa până în ţara ta. Este foarte posibil ca Londra

să devină de nelocuit. De-a lungul anilor, alte mii de oameni s-ar îmbolnăvi şi ar muri încet, în chinuri cumplite.

— Atunci de ce să faceţi asta? strigă Alex. De ce să provocaţi explozia? La ce va ajuta?

— Dacă vrei s-o numeşti aşa, dau trezirea lumii, explică Sarov. Mâine-seară voi ateriza în Murmansk şi voi plasa bomba pe care ai văzut-o printre submarine. Căută în buzunarul de sus şi scoase un card din plastic. Avea o bandă magnetică pe o parte, ca o carte de credit. Aceasta este cheia care va detona bomba, spuse el. Toate codurile şi informaţiile necesare sunt conţinute de banda magnetică. Tot ce am de făcut este să inserez cardul în bombă. În timpul exploziei propriu-zise, mă voi afla în drum spre sud, spre Moscova, în afară de pericol. Explozia va fi simţită în fiecare ţară din lume. Îţi poţi imagina ce şoc şi ce izbucniri violente va crea? Şi nimeni nu va şti că a fost cauzată de o bombă cărată special la Murmansk. Vor crede că a fost unul dintre submarine. *Lepse,* poate, sau unul dintre celelalte. Am spus deja asta – un accident pe cale să se întâmple. Şi atunci când se va întâmpla, nimeni nu va începe să bănuiască adevărul.

— Ba da, o vor face! spuse Alex. Cei de la CIA ştiu că aţi cumpărat uraniu. Vor afla că agenţii lor sunt morţi.

— Nimeni nu-i va crede pe cei de la CIA. Nimeni nu-i crede vreodată. Şi, oricum, până vor fi pus cap la cap probele împotriva mea, va fi prea târziu.

— Nu înţeleg! exclamă Alex. Aţi spus deja că veţi omorî mii de semeni. Care este rostul?

— Eşti tânăr. Nu ştii nimic despre poporul meu. Dar ascultă-mă, Alex, şi îţi voi explica. Când se va întâmpla acest dezastru, întreaga lume se va uni în a condamna Rusia. Vom fi urâţi de către toată lumea. Şi poporul rus va fi ruşinat. Dacă am fi fost măcar mai atenţi, mai puţin proşti, mai puţin săraci, mai puţin corupţi. Dacă măcar am mai fi puterea de odinioară. Şi în acest moment fiecare – în Rusia şi în întreaga lume – se va întoarce către Boris

Kiriyenko pentru conducere. Preşedintele rus! Şi ce vor vedea?

— L-aţi filmat… mormăi Alex.

— Vom da pe piaţă filmul care îl prezintă beat lângă piscină. În pantaloni scurţi roşii şi cămaşă înflorată. Jucându-se cu trei femei pe jumătate dezbrăcate îndeajuns de tinere să-i fie fiice! Şi i-am luat şi interviu. Vom arăta şi asta.

— Aţi editat interviul!

— Exact! Sarov dădu din cap, ochii ajungându-i în dreptul luminii. Cel care a luat interviul l-a întrebat despre greva feroviară din Moscova şi Kiriyenko, care era deja pe jumătate beat, a răspuns: „Sunt în vacanţă. Sunt prea ocupat să mă ocup de asta”. Vom schimba întrebarea. „Ce aveţi de gând să faceţi în legătură cu accidentul din Murmansk?” Şi Kiriyenko va răspunde…

— „Sunt în vacanţă. Sunt prea ocupat să mă ocup de asta”, termină Alex fraza.

— Poporul rus va vedea în Kiriyenko o persoană slabă, beată şi imbecilă. Îl vor acuza foarte repede de dezastrul din Murmansk – şi pe bună dreptate. Flota nordică a fost odată mândria întregii naţiuni. Cum i s-a permis să devină o epavă nucleară letală ruginită şi fisurată?

Avionul bâzâi. Conrad asculta atent ceea ce spunea Sarov, cu capul balansându-i-se într-un mod straniu pe gât. Cele două gărzi din spate adormiseră.

— Aţi spus că veţi fi în Moscova, mormăi Alex.

— Va trebui mai puţin de douăzeci şi patru de ore ca guvernul să rămână fără putere, răspunse Sarov. Vor fi răscoale pe străzi. Mulţi ruşi cred că viaţa era mai bună – cu mult mai bună – în vremurile trecute. Ei cred încă în comunism. Ei bine, acum mânia lor va fi auzită. Va fi de neoprit. Şi eu voi fi acolo să o ţin în frâu, să mă folosesc de ea pentru a prelua puterea. Am adepţi care aşteaptă să se întâmple lucrul acesta. Înainte ca norul nuclear să se aşeze, voi avea control suprem asupra ţării. Şi acesta este doar începutul, Alex. Voi reconstrui Zidul Berlinului. Vor fi noi războaie. Nu voi avea linişte

până când tipul meu preferat de guvern, cel comunist, nu va deveni singura putere dominantă din lume.

Urmă o tăcere lungă.

— Sunteţi gata să omorâţi milioane de oameni pentru a obţine asta? întrebă Alex.

Sarov dădu din umeri.

— Milioane de oameni mor în Rusia chiar acum. Nu-şi pot permite să mănânce. Nu-şi pot permite medicamente…

— Şi ce se întâmplă cu mine?

— Am răspuns deja la întrebarea asta, Alex. Nu cred că este o coincidenţă că ai apărut în modul în care ai făcut-o. Cred că aşa a fost să fie. Nu mi-a fost scris să fac toate astea de unul singur. Tu vei fi cu mine mâine şi, când bomba este pregătită, vom pleca împreună. Întâi la Murmansk, apoi la Moscova. Nu vezi ce îţi ofer? Nu vei fi doar fiul meu. Vei avea putere, Alex. Vei fi unul dintre cei mai puternici oameni din lume.

Avionul ajunsese deja deasupra coastei Americii şi se întoarse, începându-şi călătoria către nord. Alex se cufundă în scaunul lui, cu capul învârtindu-i-se. Distras, îşi lăsă mâna să intre în buzunar. Reuşise să ia o lamă din guma MI6 cu el. Avea şi mica figurină ce era de fapt o grenadă.

Închise ochii şi încercă să îşi dea seama ce avea să facă mai departe.

COŞMARUL SERVICIULUI DE SECURITATE

Ore întregi petrecute într-un crepuscul ciudat ce nu era nici zi, nici noapte. Prins pe acoperişul lumii, complet nemişcat, dar înaintând cu viteză în acelaşi timp. Alex dormi în prima parte a călătoriei, ştiind că este obosit şi că va avea nevoie de putere. Se împăcase cu ceea ce avea de făcut. Înainte, când erau pe Cayo Esqueleto, o mică parte din el era tentată să stea deoparte şi să nu facă nimic. La urma urmei, el nu ceruse să se afle acolo. Toate acestea nu aveau de-a face cu el.

Dar acum totul se schimbase. Putea vedea explozia nucleară din peninsula Kola. Era deja acolo, în imaginaţia lui. Mii de oameni ar muri instantaneu, zeci de mii mai târziu, ca urmare a particulelor radioactive letale împrăştiate peste Europa. Marea Britanie ar fi una dintre ţările care ar avea de suferit. Alex trebuia să împiedice toate acestea. Nu mai avea de ales.

Avea să fie mult mai dificil de data aceasta. Sarov poate că îl iertase pentru tentativa eşuată de evadare din maşină, dar Alex ştia că acesta nu mai avea încredere în el. Şi nu-şi putea permite să mai facă vreo greşeală. Dacă ar fi fost prins încercând să scape a doua oară, nu ar mai fi existat păsuire, nici milă. În inima lui, Alex se îndoia serios că avea cum să se strecoare pe lângă generalul rus sau ciudatul său însoţitor. Sarov era cât se poate de alert, ca şi când ar fi stat acolo de zece minute, nu zece ore. Şi Conrad îl privea încă. Stătea în linişte de partea cealaltă a avionului, ca o pisică aşteptând un şoricel, cu ochiul roşu clipind în semiîntuneric.

Şi totuşi…

Alex avea cele două dispozitive pe care i le dăduse Smithers. Şi aveau să aterizeze în Marea Britanie! Doar gândul că se va afla în ţara lui, înconjurat de oameni care vorbeau limba lui, îi dădu

lui Alex noi puteri. Avea un plan şi acesta avea să funcţioneze. Trebuia.

Se pare că dormise pe perioada alimentării cu combustibil de la Gander şi alte câteva ore pe parcursul zborului pentru că atunci când se trezi era lumină afară şi cele două gărzi strângeau micul dejun alcătuit din fructe şi iaurt ce fusese preparat în bucătăria în miniatură din jetul Lear. Privi pe fereastră. Nu putea zări decât norii.

Sarov observă că se trezise.

— Alex! Ţi-e foame?

— Nu, mulţumesc.

— Totuşi, trebuie să bei ceva. Este foarte uşor să te deshidratezi în aceste călătorii lungi. Vorbi ceva în ruseşte cu una dintre gărzi, care dispăru şi reveni cu un pahar cu suc de grep. Alex ezită înainte de a-l duce la gură, amintindu-şi ce păţise Kiriyenko. Sarov zâmbi.

— Nu trebuie să-ţi faci griji. Este doar suc de grep. Nu are nimic adăugat.

Alex bău. Sucul era rece şi revigorant după lungul său somn.

— Vom ateriza la Edinburgh în aproximativ treizeci de minute, îi spuse Sarov. Suntem deja în spaţiul aerian britanic. Cum te simţi acasă?

— Dacă doriţi să mă lăsaţi, pot lua un tren către Londra.

Sarov dădu din cap.

— Mă tem că nu.

Câteva minute mai târziu începură să coboare. Pilotul comunicase prin radio cu aeroportul şi confirmase că este o oprire de rutină, de reîncărcare cu combustibil. Nu avea să lase sau să ia pasageri, aşa că nu avea nevoie de permis operaţional. Totul fusese clarificat cu autorităţile aeroportului, coborârea fiind astfel ca o parcare a unei maşini într-un garaj local. Şi în ciuda temerilor lui Sarov, guvernul britanic nu invitase presupuşii pasageri VIP la un mic dejun diplomatic în Edinburgh!

Avionul trecu prin nor şi, cu faţa lipită de geam, Alex văzu peisajul de ţară cu case în miniatură şi

maşini ca nişte puncte, de jur împrejur. Soarele strălucitor al Caraibelor fusese înlocuit cu o lumină gri şi o vreme incertă a unei zile de vară britanice. Simţi o uşurare. Se întorsese! Dar în acelaşi timp, ştia că Sarov nu îl va lăsa să coboare din avion. Într-un fel, ar fi fost mai puţin crud dacă ar fi alimentat cu combustibil în Groenlanda sau în Norvegia. I se mai îngăduia să arunce o ultimă privire ţării sale. Următoarea dată când urma să o vadă, pentru că avea să fie otrăvită pentru mai multe generaţii. Alex băgă mâna în buzunar. Degetele strânseră figurina cu Michael Owen. Timpul se scurgea…

Se aprinseră luminile pentru centurile de siguranţă. Un moment mai târziu, Alex simţi presiune în urechi în timp ce coborau din cer. Zări un pod ce părea fragil de la acea înălţime, întins peste un curs de apă. Podul Forth Road… acesta trebuia să fie. Şi apoi zări oraşul Edinburgh, înspre vest, cu castelul ce domina orizontul. Aeroportul apăru însă deodată. De-abia apucă să zărească un terminal strălucitor, modern, cu avioane ce aşteptau pe pistă, înconjurate de dubiţe şi cărucioare. Urmă o zguduitură în momentul în care roţile luară contact cu pista şi apoi zgomotul motorului. Avionul încetini. Aterizară.

Ghidat de turnul de control, avionul se îndreptă către capătul pistei într-o zonă cunoscută drept zona de alimentare, departe de terminalul principal. Alex privea pe fereastră cu un sentiment ciudat, în timp ce clădirile publice alunecau pe lângă el. Pentru fiecare secundă pe care o parcurseseră, trebuia totuşi să fugă să alerteze lumea, presupunând că ar fi avut cum să scape din avion. Figurina cu Michael Owen era în mâna lui acum. Ce îi spusese Smithers? „Răsuceşte capul de două ori într-o direcţie şi o dată în cealaltă pentru a o arma. Aşteaptă zece secunde, apoi dă-i drumul şi fugi.” Spaţiul închis din cabina aeronavei părea locul perfect pentru a o încerca. Singura întrebare era, cum avea Alex să o împiedice să-l afecteze şi pe el?

Se opriră. Aproape imediat, un camion cu combustibil începu să se îndrepte către ei. Sarov se pare că pregătise totul din timp. O maşină urma camionul şi, privind pe geam, Alex observă că scara era adusă până la uşa avionului. Acest lucru era interesant. Se părea că voia cineva să urce.

Sarov îl urmărea.

— Nu vei vorbi, Alex, spuse el. Niciun cuvânt. Înainte de a te gândi să deschizi gura, îţi sugerez să te uiţi în spatele tău.

Conrad se mutase pe scaunul din spatele lui Alex. Avea un ziar pus pe genunchi. Când Alex se întoarse, îl ridică şi lăsă să se vadă un pistol mare negru cu amortizor, îndreptat direct înspre el.

— Nimeni nu va auzi nimic, spuse Sarov. Dacă Conrad crede doar că ai de gând să faci ceva, va trage. Glonţul va trece prin scaun până în coloana ta vertebrală. Moartea va fi instantanee, dar va părea că pur şi simplu ai adormit.

Alex ştia că nu va fi chiar atât de uşor. Sarov risca foarte mult. Dar toată această afacere era un mare risc. Miza nu putea fi mai mare de atât. Alex nu se îndoia de faptul că, dacă ar fi spus cuiva ce se întâmplă, ar fi fost omorât pe loc.

Uşa avionului se deschise şi un bărbat şaten în salopetă albastră intră, purtând un teanc de hârtii. Sarov se ridică să îl întâmpine.

— Vorbiţi engleza? întrebă bărbatul, cu un accent scoţian.

— Da.

— Am nişte hârtii pe care să le semnaţi.

Alex îşi întoarse capul încet. Bărbatul îl văzu şi dădu din cap. Alex făcu la fel. Aproape că putu simţi cum Conrad apasă cu arma prin spătarul scaunului. Nu spuse nimic. Şi apoi se termină. Sarov semnase hârtiile şi înapoie stiloul bărbatului.

— Aveţi aici chitanţa, spuse bărbatul, înmânându-i lui Sarov o foaie. Şi veţi fi înapoi în aer imediat.

— Mulţumesc.

Sarov dădu din cap.

— Aveţi de gând să ieşiţi să vă dezmorţiţi picioarele? Este o zi plăcută aici la Edinburgh. Vă putem oferi nişte ceai şi fursecuri dacă doriţi să veniţi în birou.

— Nu, mulţumim. Suntem cu toţii puţin obosiţi. Vom sta aici.

— Bine. Dacă sunteţi foarte sigur, vă voi lua scara…

Aveau să ia scara şi, odată plecaţi, Sarov avea să sigileze uşa! Alex avea la dispoziţie doar câteva secunde în care să acţioneze. Aşteptă până când bărbatul părăsi cabina, apoi se ridică. Mâinile îi erau în faţă, cu figurina Michael Owen ascunsă în palmă.

— Aşază-te, şuieră Conrad.

— Este în regulă, Conrad, spuse Alex. Nu plec nicăieri. Îmi întind doar picioarele.

Sarov se aşezase la loc. Examina hârtiile pe care i le dăduse bărbatul. Alex trecu pe lângă el. Gura îi era uscată şi se bucura că senzorul care fusese folosit la poarta de la Casa de Oro nu era în avion. Dacă ar fi fost pornit, bătăile inimii lui ar fi fost asurzitoare. Aceasta era ultima lui şansă. Alex măsura cu grijă fiecare pas. Dacă ar fi păşit către propria ghilotină, nu ar fi fost mai încordat.

— Unde mergi, Alex? întrebă Sarov.

Alex răsuci capul lui Michael Owen de două ori.

— Nu merg nicăieri.

— Ce ai acolo în mână?

Alex ezită. Dar dacă ar fi încercat să pretindă că nu are nimic, Sarov ar fi devenit şi mai suspicios decât era. Ridică figurina.

— Este mascota mea norocoasă, răspunse el, Michael Owen.

Mai făcu un pas. Mai răsuci o dată capul jucătorului.

Zece… nouă… opt… şapte…

— Aşază-te, Alex, îl îndemnă Sarov.

— Mă doare capul, spuse Alex. Vreau puţin aer proaspăt.

— Nu ai voie să părăseşti avionul.

— Nu plec nicăieri, domnule general.

Dar Alex ajunsese deja la uşă şi simţi briza proaspătă scoţiană pe faţă. Un camion de remorcat trăgea scara. Privi cum o gaură se deschide între aceasta şi uşă.

Patru… trei… doi…

— Alex, întoarce-te la locul tău!

Alex dădu drumul figurinei şi se aruncă înainte.

Conrad sări în sus ca un şarpe înfuriat, cu arma în mână.

Figurina explodă.

Alex simţi explozia în urma lui. O lumină puternică şi un zgomot foarte puternic, deşi niciun geam nu se sparse şi nici nu era foc sau fum. Urechile îi ţiuiau şi timp de o secundă nu putu vedea. Dar era afară din avion. Fusese afară din avion şi în momentul în care grenada explodase. Scara se îndepărta în continuare, dispărând în faţa lui. Avea să o piardă! Suprafaţa de asfalt a pistei de pe ferma de alimentare era cu cinci metri mai jos. Dacă ar fi căzut de la distanţa aceea, şi-ar fi rupt un picior. Putea chiar să moară. Dar făcuse mişcarea la timp. Aterizase cu burta pe capătul de sus al scării, cu picioarele atârnând în aer. Se trase repede în picioare. Bărbatul şaten se uita la el, înmărmurit. Alex alergă în jos pe treptele încă în mişcare. Când picioarele îi ajunseră în contact cu solul, simţi că se apropie victoria. Era acasă. Şi se părea că grenada îşi făcuse datoria. Nu era nicio mişcare în avion. Nimeni nu trăgea în el.

— Ce naiba crezi că faci? întrebă bărbatul.

Alex îl ignoră. Nu era persoana potrivită cu care să stea de vorbă – şi trebuia să se îndepărteze cât mai mult de avion. Smithers spusese că grenada anihila duşmanul timp de doar câteva minute. Sarov şi Conrad aveau să se trezească în curând. Şi nu aveau să întârzie în a-l căuta.

Alergă. Cu coada ochiului, îl văzu pe bărbat scoţând o staţie radio din buzunar şi vorbind la ea, dar nu mai conta. Mai erau şi alţi oameni în jurul avionului, gata să înceapă alimentarea. Ei sigur

auziseră explozia. Chiar dacă Alex ar fi fost prins din nou, avionului nu avea să i se permită să plece.

Dar nu avea de gând să fie prins din nou. Observase deja un rând de clădiri administrative pe perimetrul aeroportului şi se îndrepta către ele, cu respiraţia întretăiată. Ajunse la o uşă şi trase de ea. Era încuiată! Privi prin geam. Era o sală de partea cealaltă şi un telefon public, dar, dintr-un motiv anume, clădirea era închisă. Pentru o secundă fu tentat să spargă geamul – dar ar fi durat prea mult. Înjurând în tăcere, părăsi uşa şi alergă douăzeci de metri până la clădirea următoare.

Aceasta era deschisă. Se trezi pe un coridor cu vestiare şi birouri de fiecare parte. Nu părea să fie nimeni pe acolo. Acum tot ce îi trebuia era un telefon. Încercă o uşă. Aceasta dădea într-o cameră plină de rafturi cu un copiator şi obiecte de papetărie. Uşa următoare era încuiată. Alex devenea din ce în ce mai disperat. Încercă o altă uşă şi de data aceasta avu noroc. Era un birou cu o masă, şi pe masă un telefon. Nu era nimeni înăuntru. Alergă spre el şi îl apucă.

Dar de-abia acum îşi dădu seama că nu avea habar la ce număr să sune. Telefonul mobil pe care i-l dăduse Smithers fusese echipat cu o tastă specială – o legătură directă cu MI6. Dar nimeni nu-i dăduse vreodată un număr direct. Ce avea să facă? Să sune la centrală şi să ceară Serviciul de Informaţii? O să-l creadă nebun.

Nu avea timp de pierdut. Sarov putea să îşi fi revenit deja. Poate că era deja în căutarea lui. Biroul avea o fereastră, dar care dădea în spate, aşa că nu avea cum să vadă pista sau avionul. Alex se hotărî şi formă 999.

Sună de două ori înainte de a i se răspunde.

Era o voce de femeie.

— Aţi sunat la serviciile de urgenţă. Ce serviciu doriţi?

— Poliţia, spuse Alex.

— Vă fac legătura acum…

Auzi cum sună.

Şi apoi o mână se aşeză peste telefon, tăindu-i legătura. Alex se întoarse, fără suflare, aşteptându-se să-l vadă pe Sarov în faţa lui – sau, şi mai rău, pe Conrad cu arma.

Dar nu era niciunul din ei. Era un ofiţer însărcinat cu paza aeroportului, care intrase în birou când Alex dădea telefon. Avea cam cincizeci de ani, era cărunt şi bărbia i se afundase în gât. Burta i se revărsa peste curea şi pantalonii se terminau cu vreo douăzeci de centimetri deasupra gleznelor. Bărbatul avea o staţie de emisie-recepţie ataşată la jachetă. Numele său – George Prescott – era scris pe insigna de pe buzunar. Se uita la Alex cu o privire dură şi, cu inima strânsă, Alex recunoscu adevăratul coşmar reprezentat de serviciile de securitate: un bărbat îngust la minte, plin de importanţă din serviciile de securitate, cel din parcare sau orice funcţionar mărunt.

— Ce faci aici, flăcău? întrebă Prescott.

— Trebuie să dau un telefon, spuse Alex.

— Văd asta. Dar nu este un telefon public. Nici măcar nu e un birou public. Este o zonă păzită. Nu ai voie aici.

— Nu, nu înţelegeţi. Este o urgenţă!

— A, da? Şi la ce fel de urgenţă te referi?

Prescott, evident, nu-l credea.

— Nu pot explica. Lăsaţi-mă doar să dau un telefon.

Paznicul zâmbi. Se distra foarte bine. Îşi petrecea cinci zile pe săptămână târându-se dintr-un birou în altul, verificând uşile şi stingând luminile. Era bine să aibă pe cineva cu care să facă pe şeful.

— Nu dai niciun telefon până nu îmi spui ce faci aici! conchise el. Este un birou privat. Ochii i se îngustară. Ai deschis vreun sertar? Ai luat ceva?

Nervii lui Alex erau întinşi la maximum, dar se forţa să rămână calm.

— N-am luat nimic, domnule Prescott, spuse el. Tocmai m-am dat jos dintr-un avion care a aterizat cu câteva minute în urmă.

— Ce avion?

— Unul particular.

— Ai paşaport?

— Nu.

— Aste este o problemă foarte gravă. Nu poţi intra în ţară fără paşaport.

— Paşaportul meu este în avion!

— Atunci te voi însoţi înapoi şi îl vei lua.

— Nu! Alex simţea cum se scurg secundele. Ce putea să îi spună acestui bărbat ca să îl convingă să îl lase să dea telefon? Mintea i se învârtea şi deodată, pentru prima dată în viaţă, se găsi spunând tot adevărul. Ascultaţi, spuse el. Ştiu că este greu de crezut, dar lucrez pentru guvern. Dacă mă lăsaţi să sun acolo, vă voi dovedi acest lucru. Sunt spion…

— Spion? Faţa lui Prescott se făcu toată un zâmbet. Dar nu era nimic ilar la ea. Câţi ani ai?

— Paisprezece.

— Un spion de paisprezece ani? Cred că te-ai uitat prea mult la televizor, flăcău.

— Este adevărat!

— Nu cred.

— Ascultaţi-mă, vă rog. Un bărbat tocmai a încercat să mă ucidă. Este într-un avion pe pistă şi, dacă nu mă lăsaţi să dau acest telefon, mulţi oameni vor muri.

— Cum?

— Are o bombă nucleară, pentru Dumnezeu!

Aceasta fu o greşeală. Prescott se burzului.

— Te-aş ruga să nu iei în deşert numele Domnului, dacă nu te superi. Luase o hotărâre. Nu ştiu cum ai ajuns aici sau de-a ce te joci, dar vii cu mine la Serviciul de securitate şi de control al paşapoartelor, la terminalul principal. Se întinse către Alex. Haide, m-am săturat de prostiile tale!

— Nu sunt prostii. Este un bărbat pe nume Sarov. Cară cu el o bombă nucleară. Are de gând să o detoneze la Murmansk. Eu sunt singurul care îl poate opri. Vă rog, domnule Prescott. Lăsaţi-mă doar să dau telefon la poliţie. Va dura doar douăzeci de secunde şi puteţi sta aici să mă urmăriţi. Lăsaţi-

mă să vorbesc cu poliţia şi după aceea mă puteţi duce unde vreţi.

Dar paznicul era de neclintit.

— Nu o să dai niciun telefon şi vii cu mine acum, spuse el.

Alex se hotărâse. Încercase să se justifice şi să spună adevărul. Nicio variantă nu fusese de ajutor, aşa că trebuia să-l elimine pe ofiţerul de pază. Prescott se mişcă în jurul biroului, apropiindu-se de el. Alex se încordă, balansându-se pe vârfurile degetelor de la picioare, cu pumnii pregătiţi. Ştia că bărbatul îşi face doar datoria şi nu voia să-l rănească, dar nu exista altă cale.

Şi atunci se deschise uşa.

— Aici erai, Alex! Eram îngrijorat în privinţa ta…

Era Sarov.

Conrad era cu el. Amândoi păreau bolnavi – cu pielea albă şi privirea nu prea limpede. Nu era nicio expresie pe feţele lor.

— Cine sunteţi? întrebă Prescott.

— Sunt tatăl lui Alex, răspunse Sarov. Nu-i aşa, Alex?

Alex ezită. Îşi dădu seama că se găsea încă în poziţie de luptă, gata să lovească. Încet, îşi lăsă mâinile în jos. Ştia că totul era terminat şi gusta din amarul înfrângerii. Nu mai putea face nimic. Dacă se certa în faţa lui Prescott, Sarov avea să îi împuşte pe amândoi. Dacă încerca să se lupte, rezultatul ar fi fost cam acelaşi. Alex mai avea doar o speranţă. Dacă ar fi ieşit de acolo cu Sarov şi Conrad şi ofiţerul de pază era încă în viaţă, mai exista o şansă ca acesta să povestească întâmplarea cuiva care ar fi raportat-o la MI6. Cu siguranţă ar fi fost prea târziu pentru Alex. Dar poate lumea ar fi fost salvată.

— Nu e aşa, Alex? Sarov aştepta răspunsul lui.

— Da, spuse Alex. Bună, tată.

— Deci, ce-i cu toată povestea asta cu bombe şi spioni? întrebă Prescott.

Alex gemu înăuntrul lui. De ce nu putea bărbatul să-şi ţină gura?

— Asta ţi-a spus Alex? întrebă Sarov.

— Mda. Asta şi multe altele.

— A dat vreun telefon?

— Nu. Prescott se umflă în pene. Pungaşul era chiar la telefon când am intrat. Dar l-am oprit imediat.

Sarov dădu încet din cap.

— Ei bine, are o imaginaţie bogată, explică el. Alex nu s-a simţit bine în ultima vreme. Are probleme mentale. Câteodată îi este greu să distingă între fantezie şi realitate.

— Cum a ajuns aici? întrebă Prescott.

— Probabil că s-a strecurat afară din avion când nu se uita nimeni. Bineînţeles că nu are permisiunea de a se afla pe teritoriul britanic.

— Este britanic?

— Nu. Sarov îl prinse pe Alex de braţ. Şi acum trebuie să ne întoarcem la avion. Avem o călătorie lungă de făcut.

— O secundă! Paznicul nu avea să îi lase atât de uşor să plece. Îmi pare rău, domnule, dar fiul dumneavoastră a întrecut măsura. Şi dumneavoastră la fel. Nu puteţi umbla prin aeroportul din Edinburgh aşa, pur şi simplu. Trebuie să raportez asta.

— Înţeleg perfect. Sarov nu părea deloc deranjat. Trebuie să duc băiatul înapoi în avion. Dar vă las cu asistentul meu, care vă va da toate detaliile de care aveţi nevoie. Dacă e necesar, vă va însoţi la biroul superiorului dumneavoastră. Şi trebuie să vă mulţumesc că l-aţi oprit pe fiul meu să telefoneze, domnule Prescott. Ar fi fost foarte ruşinos pentru noi toţi.

Fără să aştepte vreun răspuns, Sarov se întoarse şi, ţinându-l încă pe Alex de braţ, îl conduse afară din încăpere.

O oră mai târziu, jetul Lear decola pentru ultima etapă a călătoriei. Alex stătea în acelaşi loc ca mai înainte, dar de data aceasta avea cătuşe la mâini. Sarov nu îi făcuse vreun rău şi nici nu mai părea conştient că se află în avion. Într-un fel, acesta era

cel mai înfricoşător lucru despre el. Alex se aştepta la mânie, violenţă, poate chiar la o moarte subită din partea lui Conrad. Dar Sarov nu făcuse nimic. Din momentul în care Alex fusese escortat înapoi în avion, rusul nici măcar nu se uitase la el. Fuseseră, evident, probleme. Explozia din avion şi fuga lui Alex ridicaseră tot felul de întrebări. Pilotul fusese în legătură continuă cu turnul de control. Sunetul exploziei fusese de la un cuptor cu microunde defect, explicase el. Cât despre băiat? Generalul Alexei Sarov, din echipa preşedintelui rus, călătorea cu un nepot. Băiatul avea probleme. Era cam tâmpit, dar totul era sub control…

Dacă acesta ar fi fost un avion particular obişnuit, ar fi fost chemată poliţia. Dar era înregistrat pe numele lui Boris Kiriyenko. Avea imunitate diplomatică. Ţinând cont de toate acestea, autorităţile căzură de acord că era mai uşor să închidă un ochi şi să treacă peste asta.

Trupul lui George Prescott fu găsit patru ore mai târziu. Stătea prăbuşit într-un dulap din depozit. Avea o privire surprinsă şi o singură rană provocată de un glonţ rotund, între ochi.

Dar atunci, avionul Lear era în spaţiul aerian rusesc. Chiar atunci când alarma porni şi poliţia fu chemată, în sfârşit, luminile din cabină scăzură în intensitate şi jetul se roti deasupra peninsulei Kola, pregătindu-se de aterizarea finală.

SFÂRŞITUL LUMII

Aeroporturile sunt la fel în toată lumea, dar cel din Murmansk reuşise să atingă un nou nivel de urâţenie. Fusese construit în mijlocul pustietăţii astfel încât, din aer, părea o greşeală. La nivelul solului, oferea doar un terminal construit foarte jos, din sticlă şi ciment gri, spălăcit, cu opt litere albe cocoţate pe acoperiş:

MYPMAHCK

Alex recunoscu alfabetul rus. „Murmansk.” Un oraş cu mii de oameni. Se întreba câţi dintre ei vor mai fi în viaţă peste douăsprezece ore.

Acum, încătuşat de una dintre gărzile care zburase cu ei tocmai din Cayo Esqueleto, era dus pe o pistă goală. Plouase recent. Asfaltul era ud şi uleios, cu băltiţe de apă murdară peste tot. Nu mai erau şi alte avioane. De fapt, aeroportul nu părea să fie folosit deloc. Câteva lumini de un galben stins ardeau în spatele sticlei. Dar nu erau oameni. Singura uşă pentru sosiri era încuiată şi cu lanţ, ca şi cum aeroportul pierduse orice speranţă că ar mai ateriza cineva acolo.

Erau aşteptaţi. Trei camioane militare şi unul de persoane plin de noroi aşteptau. Un rând de oameni stăteau în poziţie de drepţi, în uniforme kaki cu centuri negre şi cizme ce li se ridicau peste gambe. Fiecare dintre ei avea o mitralieră pe o banderolă peste piept. Comandantul lor, purtând aceeaşi uniformă ca şi Sarov, făcu un pas înainte şi salută. Dădu mâna cu Sarov, apoi se îmbrăţişară. Vorbiră timp de câteva minute, apoi comandantul strigă un ordin. Doi dintre oamenii săi alergară la avion şi începură să descarce containerul argintiu ce conţinea bomba nucleară a lui Sarov. Alex privi cum aceasta era scoasă prin spate şi încărcată într-unul dintre camioane. Soldaţii erau foarte disciplinaţi. Era acolo o bombă cât să distrugă un continent, dar

nici măcar un cap nu se întoarse când trecu pe lângă ei.

Cu bomba bine aşezată, soldaţii se întoarseră şi, în pas de marş, se apropiară de cele două camioane care rămăseseră şi se urcară înăuntru. Cu mâinile prinse cu cătuşe, Alex fu împins pe unul dintre locurile din faţă ale unui camion, alături de şofer. Nimeni nu se uita la el. Nimeni nu părea prea curios în legătură cu el. Se pare că Sarov transmisese prin radio înainte de a ajunge şi îi avertizase că se va afla şi el acolo. Îl examină pe bărbatul care conducea camionul. Era dur, proaspăt bărbierit, cu ochii albastru-deschis. Nu avea nicio expresie facială. Un soldat profesionist. Alex se întoarse şi privi pe fereastră, la timp pentru a-i vedea pe Sarov şi pe Conrad urcându-se în maşină.

Porniră. Nu era nimic în afara aeroportului, doar un peisaj anost, gol, în care chiar şi copacii reuşiseră să fie piperniciţi şi întunecaţi. Alex tremura şi încercă să-şi încrucişeze mâinile pentru a se încălzi la umeri. Se auzi un clinchet de la cătuşe şi şoferul se uită la el furios.

Merseră timp de vreo patruzeci de minute pe un drum plin de gropi. Câteva clădiri, moderne, dar fără personalitate începură să apară şi deodată se aflară în Murmansk. Era zi sau noapte? Cerul era încă luminos, dar şi felinarele erau aprinse. Erau oameni pe trotuare, dar nu păreau să meargă nicăieri, lăsându-se în voia sorţii ca nişte somnambuli. Nimeni nu se uită la ei când trecură pe singurul drum, cu patru benzi. Acesta era un bulevard din centrul oraşului. Era perfect drept şi părea să nu ducă nicăieri, având de fiecare parte clădiri pustii, neinteresante. Murmansk era construit din rânduri succesive de blocuri cu apartamente aproape identice, ca nişte cutii de chibrituri. Nu păreau să existe cinematografe, magazine – nimic din ce ar face ca viaţa să merite trăită.

Nu existau suburbii. Oraşul se termină şi, deodată, mergeau prin tundra goală, îndreptându-se către un orizont care nu avea nimic de oferit. Se

aflau la 1400 de kilometri de Polul Nord şi nu exista nimic acolo. Oameni fără viaţă şi un soare fără urmă de căldură. Alex se gândi la călătoria pe care o făcuse. De la Wimbledon la Cornwall. Apoi Londra, Miami şi Cayo Esqueleto. Şi în final aici. Oare era sfârşitul? Ce loc oribil în care să îţi închei viaţa! Ajunsese cu adevărat la capătul lumii.

Nu erau alte maşini pe drum şi nici semne de circulaţie. Alex nici măcar nu se mai uita încotro mergeau. După alte treizeci de minute, începuseră să încetinească, apoi se opriră. Se auzi un scârţâit sub roţi când părăsiră asfaltul şi continuară să meargă pe pietriş. Oare aici ţineau ruşii submarinele? Putea vedea doar un gard de sârmă şi o gheretă părăginită din lemn ce voia să pară un post de pază. Se opriră în faţa unei bariere roşu cu alb. Un bărbat apăru, îmbrăcat într-o salopetă largă bleumarin, ce lăsa să se vadă pe dedesubt o tunică şi un tricou vărgat. Era un marinar rus. Nu putea să aibă mai mult de douăzeci de ani şi părea derutat. Se duse până la maşină şi spuse ceva în ruseşte.

Conrad îl împuşcă. Alex văzu mâna ieşind pe geam şi scânteia armei, dar totul se întâmplă atât de repede încât nu-i venea să creadă că s-a întâmplat ceva. Tânărul rus fusese aruncat pe spate. Conrad trase a doua oară. Mai era un marinar în ghereta de pază – Alex nici măcar nu-l zărise – şi acesta strigă, ghemuindu-se înapoi. Nimeni nu spuse un cuvânt. Doi soldaţi se dădură jos din primul camion şi se duseră la bariera ce bloca intrarea. Era cu adevărat intrarea într-o bază de submarine? Alex văzuse sisteme de securitate mai sofisticate la parcarea de la un supermarket. Soldaţii ridicară pur şi simplu bariera. Convoiul înaintă.

Merseră pe un drum întortocheat, plin de dâmburi, coborâră o pantă şi acolo, în sfârşit, era marea. Primul lucru pe care Alex îl văzu a fost flota de spărgătoare de gheaţă, ancorate cam la opt sute de metri depărtare, blocuri de fier uriaşe stând în tăcere pe mare. Părea împotriva firii că astfel de lucruri monstruoase ar putea pluti. Nu erau lumini la

bord, nicio mişcare. Pe partea cealaltă a apei se vedea o altă fâşie de coastă, vârstată cu alb; dacă era sare sau zăpadă permanentă, Alex nu-şi putea da seama.

Camioanele făcură un salt în jos şi deodată se aflau în port, înconjurate de macarale, schele, depozite şi barăci. Era locul de joacă al diavolului, format din oţel răsucit şi ciment, cârlige şi lanţuri, scripeţi şi cabluri, tamburi, paleţi din lemn şi containere imense din oţel. Nave ruginite stăteau în apă sau pe uscat, suspendate pe o reţea de piloni. Maşini, rulote şi tractoare, unele abandonate, stăteau nemişcate la marginea apei. Mai era şi un şir de barăci lungi din lemn pe o parte, fiecare numerotată cu vopsea galbenă şi gri. Îi aminteau lui Alex de clădirile pe care le văzuse în filmele despre al Doilea Război Mondial, în lagărele de prizonieri de război. Oare aici dormeau marinarii? Dacă aşa era, însemna că toţi erau în pat. Portul era pustiu. Nimic nu se mişca.

Se opriră şi Alex simţi cum camionul se leagănă în timp ce soldaţii se dădeau jos. Un moment mai târziu, îi văzu cu mitralierele ridicate şi se întrebă dacă trebuia să îi urmeze. Dar şoferul dădu din cap, făcându-i semn să stea acolo unde era. Alex îi privi pe bărbaţi cum se împrăştie în incintă, mişcându-se repede către barăci. Nu era nici urmă de Sarov. Probabil era încă în maşină, care era parcată pe partea cealaltă.

Urmă o pauză lungă. Apoi cineva dădu un semnal. Se auzi un zgomot de lemn trântit, o uşă fusese forţată să se deschidă, apoi o rafală puternică de gloanţe. Cineva strigă. O alarmă începu să ţiuie, cu un sunet mult prea slab şi ineficient. Trei bărbaţi pe jumătate îmbrăcaţi apărură pe o parte a barăcilor şi săriră înainte, încercând să găsească adăpost printre containere. Mai multe gloanţe. Alex văzu că doi dintre ei au căzut, urmaţi de al treilea, care ridică mâinile în aer când fu împuşcat în spate. Se auzi o singură împuşcătură de la o fereastră. Un bărbat încerca să riposteze. O grenadă zbură prin aer

peste acoperişul clădirii. Urmă o explozie şi jumătate din acoperiş sări în aer, transformându-se în beţe de chibrit. Când Alex se uită din nou, fereastra şi probabil şi bărbatul din spatele acesteia fuseseră aruncaţi în aer.

Atacul venise fără nicio avertizare. Oamenii lui Sarov fuseseră bine înarmaţi şi pregătiţi. Erau însă doar o mână de marinari în port şi toţi dormeau. Totul fu gata foarte repede. Alarma se opri. Din clădirea distrusă ieşea fum. Un corp trecu plutind, cu faţa în apă. Portul fusese preluat. Sarov avea comanda totală.

Şoferul se dădu jos din camion, ocoli repede cabina şi deschise uşa lui Alex. Acesta se dădu jos cu greu, cu mâinile încă legate. Oamenii lui Sarov trecuseră la faza a doua a operaţiunii. Alex văzu cadavre târâte spre colţuri întunecate, ascunse vederii. Unul dintre celelalte camioane porni în marşarier, mutându-se mai aproape de mal. Comandantul de la aeroport strigă un ordin şi soldaţii se împrăştiară, ocupând poziţii pe care trebuie să le fi exersat cu multe luni înainte. Era improbabil să fi avut timp cineva să pornească alarma, dar dacă s-ar fi apropiat cineva de şantierul naval din Murmansk, l-ar fi găsit ocupat. Sarov stătea deoparte, cu Conrad alături. Se uita la ceva. Alex îi urmări privirea.

Şi iată submarinele!

Lui Alex i se tăie respiraţia. Iată pentru ce fusese toată povestea asta! Erau doar patru, bestii metalice fumurii care zăceau pe jumătate scufundate în mare, fixate cu funii groase cât braţul unui bărbat. Fiecare era de dimensiunile unei clădiri răsturnate pe o parte. Submarinele nu aveau niciun înscris şi nici steaguri. Păreau unse cu ulei negru sau cu smoală. Turnurile de comandă erau închise şi solide. Alex se cutremură. Nu-şi imaginase niciodată că o maşinărie putea emana răul, dar acestea o făceau. Erau la fel de întunecate şi de reci ca şi apa care le înconjura. Arătau exact ca bombele în care se transformaseră.

Trei submarine erau aliniate, ancorate în port. Al patrulea era într-un golf de unul singur, ceva mai departe. Alex observă o macara la capătul unui chei, chiar lângă apă. Cu ani în urmă se poate să fi fost vopsită în galben, dar aproape toată culoarea se dusese. Cabina de control era la doar zece metri deasupra solului, cu o scară ce ducea la ea. Braţul macaralei era îndoit asemenea gâtului şi capului unei păsări. Era o macara fără cârlig. În locul lui avea un disc metalic ca un dop de cadă supradimensionat atârnând de braţ, conectat la acesta printr-un lanţ şi o serie de cabluri electrice.

Conrad strigă ceva şi şoferul îl duse pe Alex la o balustradă solidă, pe marginea cheiului. Era pusă acolo, evident, pentru a împiedica lumea să cadă şi era foarte bine fixată în sol. Şoferul desfăcu una din mâinile lui Alex şi apoi trase de lanţ, ducându-l ca pe un câine. Îl conduse la balustradă şi îl legă de aceasta. Alex fu lăsat singur acolo, în mijlocul evenimentelor. Trase de lanţ, dar era inutil. Nu putea pleca nicăieri.

Alex putea doar să stea în picioare şi să se uite cum doi soldaţi ridicară bomba din camion cât se poate de atent. Observă încordarea de pe feţele lor în timp ce o puneau jos, chiar lângă marginea cheiului, la doar câţiva metri de macara. Sarov păşi până acolo, cu Conrad şchiopătând lângă el. Conrad se uită la Alex şi un colţ al gurii lui forţă un zâmbet.

Sarov băgă mâna în buzunar şi scoase cardul din plastic pe care i-l arătase lui Alex în avion. Îl ţinu puţin, apoi îl introduse în fanta din laterala bombei nucleare. Imediat, containerul argintiu prinse viaţă. Mai multe lumini roşii începură să clipească pe un tablou. Alex zări o serie de cifre pe un ecran cu cristale lichide. Ore, minute şi secunde. Numărătoarea inversă începuse deja. Banda magnetică a cardului activase bomba. Undeva înăuntrul cufărului, rotiţe electronice erau puse în mişcare. Secvenţa detonării începuse.

Apoi Sarov veni către Alex.

Stătea acolo, examinându-l ca şi cum ar fi fost prima şi ultima dată. Ca de obicei, faţa lui nu trăda nimic, dar Alex detectă ceva în privirea bărbatului. Sarov ar fi negat asta. Ar fi fost furios dacă ar fi sugerat-o cineva. Dar tristeţea era acolo. Se vedea clar.

— Şi iată că am ajuns la final, spuse el. Te afli pe şantierul Naval pentru Reparat Submarine Nucleare de la Murmansk. Poate te interesează să ştii că soldaţii pe care i-am întâlnit la aeroport au fost toţi în serviciul meu în trecut şi îmi sunt încă loiali. Întreaga incintă este acum sub controlul meu şi, după cum ai văzut, bomba nucleară este amorsată. Mă tem că nu mai pot sta cu tine. Trebuie să mă întorc la aeroport să mă asigur că totul este gata pentru zborul nostru către Moscova. Îl voi lăsa pe Conrad să plaseze bomba pe submarin, exact peste reactorul nuclear care se află încă înăuntru. Este posibil ca detonatorul din bombă să activeze reactorul, dublând sau triplând forţa exploziei. Aceasta va însemna foarte puţin pentru tine, pentru că tu vei fi vaporizat instantaneu, înainte ca mintea ta să realizeze ce s-a întâmplat. Conrad este foarte dezamăgit. Sperase că îi voi permite să te ucidă el însuşi.

Alex nu spuse nimic.

— Îmi pare rău, Alex, că la sfârşit ai fost mult mai prostuţ decât am crezut, deşi poate că ar fi trebuit să mă aştept la asta. Un băiat occidental, crescut şi educat în Marea Britanie… o ţară care este ea însăşi doar o umbră a ceea ce a fost cândva. De ce nu ai putut vedea ce îţi ofeream eu? De ce nu ţi-ai acceptat locul în lumea nouă? Puteai fi fiul meu. Ai ales să îmi fii duşman. Şi acest lucru te-a adus aici.

Urmă o nouă tăcere lungă. Sarov întinse mâna şi îi atinse obrazul lui Alex. Se uită în ochii băiatului pentru ultima oară. Apoi se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă. Alex îl privi cum se urcă în maşină şi pleacă.

Ceilalţi soldaţi erau la distanţă, încă la locurile lor în incintă. Dar aici în centru, cu macaraua, submarinele şi bomba nucleară, Alex şi Conrad erau pe cont propriu. Era ca şi cum întregul port le aparţinea.

Conrad păşi înainte şi se opri foarte aproape de Alex.

— Am o treabă de făcut, spuse el. Dar apoi avem puţin timp împreună. Deşi este ciudat, lui Sarov încă îi pasă de tine. Mi-a spus să te las în pace. Dar cred că, de data asta, nu-i voi asculta ordinele generalului. Eşti al meu! Şi intenţionez să te fac să suferi…

— Chiar şi numai să vorbesc cu dumneata mă face să sufăr, răspunse Alex.

Conrad îl ignoră. Se duse la macara şi urcă scara scurtă până în cabină. Alex îl văzu pornind butoanele de control şi, o secundă mai târziu, discul metalic se roti astfel încât ajunse deasupra bombei, apoi începu să coboare. Conrad mânuia macaraua ca un expert. Discul căzu repede, se opri, apoi ajunse uşor în contact cu suprafaţa containerului. Alex auzi un clic puternic şi imediat cufărul începu să se balanseze şi părăsi solul. Acum înţelese. Discul metalic era un electromagnet foarte puternic. Conrad opera o ridicare magnetică, folosind-o să care bomba peste apă şi să o depoziteze pe submarin. Întreaga operaţiune avea să îi ia cam trei minute. Apoi va veni după el.

Nu mai avea timp. Trebuia să acţioneze. Lama de gumă de mestecat pe care i-o dăduse Smithers era în buzunarul drept. Doar mâna lui stângă era liberă şi îi trebuiră câteva secunde preţioase să o scoată de acolo, să o desfacă şi să o bage în gură. Se întreba ce ar crede Conrad dacă l-ar vedea. Cu siguranţă Sarov nu ar fi fost amuzat. Un băiat occidental faţă în faţă cu moartea, dar care se gândeşte doar la guma de mestecat!

Alex mestecă. Lui Smithers îi reuşise o parte din formulă. Guma avea într-adevăr gust de căpşuni. Se întreba cât timp trebuie să o ţină în gură. Saliva

trebuia să o activeze, dar de câtă avea nevoie? Mestecă până ce guma deveni moale şi uşor de modelat şi gustul de căpşuni dispăruse. Apoi o scuipă în palmă şi o apăsă repede pe cătuşe, forţând-o în încuietoare.

Cufărul argintiu trecuse deja peste apă. Alex îl privi legănându-se peste submarin. Înăuntrul cabinei de control, Conrad se aplecă înainte. Încet, lăsă mai jos containerul până ce acesta ajunse pe suprafaţa metalică. Firele şi lanţurile ataşate de sistemul de ridicare se îndoiră, apoi se îndreptară la loc. Braţul începu să se mişte înapoi către chei. Dar lăsase în urmă bomba.

Ceva se întâmpla cu siguranţă înăuntrul cătuşelor. Alex auzi un fâsâit slab. Guma roz îşi mărea volumul. Se scurgea din încuietoare şi ieşea mai multă decât pusese el înăuntru. Se auzi deodată o pocnitură. Metalul cedase. Alex simţi o înţepătură dureroasă când o bucată de metal rupt îi tăie încheietura. Dar cătuşele căzură desfăcute. Era liber!

Conrad văzuse ce se întâmplase. Deja se dădea jos din macara. Nu oprise butoanele de control şi magnetul se întorcea încă singur, la doar câţiva metri deasupra apei. Bomba era de neatins, de partea cealaltă. În timp ce Alex privea în jur după o armă, Conrad ajunse la capătul scării şi se repezi către el. Brusc se treziră faţă în faţă.

Conrad zâmbi. Zâmbetul îi smuci partea feţei care se putea mişca. Cealaltă, cu scalpul chel deasupra, rămase nemişcată. Alex putu vedea pe loc că, în ciuda tuturor rănilor groaznice, Conrad era foarte sigur pe el. Imediat îşi dădu seama de ce. Plin de ură, Conrad se mişca cu o viteză uimitoare. Acum era în poziţie de luptă, în secunda următoare nu mai era. Alex simţi o lovitură de picior în piept. Totul se învârtea şi fu aruncat la pământ, răsucit şi învineţit. Şi nici măcar nu gâfâia.

Cu dureri mari, Alex se ridică de jos. Conrad păşi către el şi lovi pentru a doua oară. Piciorul său ratã cu câţiva centimetri pentru că Alex se aruncă la

pământ, rostogolindu-se către marginea apei. O mână se întinse şi îl apucă de cămaşă. Alex văzu îngrozitoarele urme de cusături acolo unde mâna fusese prinsă înapoi de încheietură. Fu tras înapoi în picioare. Conrad îl plesni cu o forţă înspăimântătoare. Stătea în picioare, legănându-se, încercând să găsească o formă de apărare.

Dar nu avea niciuna. Cu toată puterea şi iscusinţa lui, Conrad îl bătuse. Şi acum urma să îl ucidă. Alex putea vedea asta pe faţa lui…

Şi apoi, ca de nicăieri, se auzi un zăngănit brusc. O rafală de gloanţe şi, câteva secunde mai târziu, o explozie. Cineva aruncase o altă grenadă. Conrad se opri, cu capul răsucit. Alte rafale. Deşi era imposibil, se părea că portul era atacat.

Cu puteri noi, Alex fugi înainte. Zărise o bară de metal printre celelalte rămăşiţe. Mâinile lui cuprinseră bara şi o ridică, bucuros că avea ceva ce semăna cu o armă. Conrad se întoarse către el. Împuşcăturile se intensificară. Acum păreau să vină din două direcţii, şi oamenii lui Sarov se apărau de un inamic care venise de nu se ştie unde. Se auzi un scârţâit de cauciucuri şi, la distanţă, Alex văzu un jeep înaintând peste gardul de sârmă. Se opri şi trei oameni săriră din el şi se adăpostiră. Toţi erau îmbrăcaţi în albastru. Ce se întâmpla? Marina rusă împotriva armatei ruse? Şi cine, mai exact, trăsese alarma?

Dar chiar dacă planurile lui Sarov fuseseră deconspirate, chiar dacă fusese pornită o operaţiune de salvare, Alex era încă în mare pericol. Conrad era chiar lângă el, încercând să treacă de bara de metal. Şi cum rămânea cu bomba nucleară? Alex nu ştia dacă Sarov o amorsase să explodeze în cinci ore sau în cinci minute. Ştiind cât de nebun era, putea fi oricare din variante.

Conrad sări înainte. Alex trase cu bara de metal şi simţi cum aceasta atinge umărul bărbatului. Dar zâmbetul de satisfacţie îi dispăru când Conrad prinse bara cu ambele mâini. Îi permisese lui Alex să îl lovească doar pentru ca bara să îi fie la

îndemână. Alex trase înapoi, dar Conrad era prea puternic pentru el. Simţi cum metalul îi este smuls din mâini, tăindu-i palmele. Alex îi dădu drumul şi apoi strigă când Conrad îl roti prin aer cu răutate. Metalul îi lovi un picior şi Alex fu din nou la pământ, pe spate, incapabil să se mişte.

Mai multe împuşcături. Deşi vederea îi era împăienjenită, Alex mai văzu două grenade zburând prin aer. Aterizară lângă una dintre nave şi explodară în flăcări. Doi din oamenii lui Sarov săriră în aer. Două sau trei mitraliere începură să tragă simultan. Se auzeau strigăte. Şi mai multe flăcări.

Conrad stătea lângă el.

Părea că uitase ce se întâmpla pe şantier. Sau poate că nu-i păsa. Îşi suflecă o mânecă, apoi pe cealaltă. În final se lăsă să cadă pe pieptul lui Alex, cu genunchii de o parte şi de cealaltă. Mâinile i se încleştară pe gâtul lui Alex.

Încet, bucurându-se de ceea ce face, începu să strângă.

Alex simţea cum este încet-încet strangulat. Nu putea respira. Deja vedea puncte negre în faţa ochilor. Dar văzuse şi ceva ce Conrad nu sesizase. Se îndrepta încet către ei, peste apă. Discul magnetic.

Conrad lăsase butoanele de control din cabină pornite, în graba lui de a ajunge la Alex. Era oare posibil…? Alex îşi amintise ce îi spusese Sarov despre asistentul lui. Că avea ace metalice în tot corpul. Avea sârme metalice în maxilar şi o placă metalică în cap…

Magnetul era aproape deasupra lor, acoperind cerul. Alex nu putea respira. Mâinile lui Conrad erau strânse în jurul gâtului lui. Mai avea câteva secunde.

Cu ultimele puteri, lovi deodată cu ambii pumni, în acelaşi timp smuncindu-şi corpul în sus. Conrad fu luat prin surprindere. Tresări, mâinile slăbind strânsoarea. Magnetul era chiar deasupra lui. Alex văzu şocul din privirea lui când toate plăcile

metalice, acele şi sârmele din corpul său intrară în câmpul magnetic. Conrad ţipă şi dispăru, tras în aer de mâini invizibile. Spatele i se strivi de disc cu un trosnet puternic. Deodată se opri din mişcare, ataşat de disc cu umerii, cu braţele şi picioarele atârnând în jos. Macaraua continuă să se mişte, cărând corpul fără vlagă peste chei.

Alex respiră adânc. Lumea începea să aibă din nou culoare pentru el.

— Ce om drăguţ, mormăi el.

Încet, se ridică în picioare, apoi se împletici până la balustrada de care fusese legat. Se propti de aceasta, nemaiputând sta pe picioare fără sprijin. Se auzi o rafală de gloanţe, mai lungă şi mai puternică decât cele de dinainte. Apăru un elicopter, zburând jos, deasupra mării. Văzu un aviator stând în uşa deschisă, cu o armă uriaşă în braţe. Unul dintre camioanele lui Sarov sări în aer, se rostogoli de două ori şi fu cuprins de flăcări.

Bomba…

Alex îşi putea da seama de ce se întâmpla acolo mai târziu. Nimeni nu putea fi în siguranţă până ce bomba nu era dezamorsată. Gâtul îi ardea încă. Îi trebuia întreaga putere pentru a respira. Dar alergă înainte şi se căţără în macara. Mânuise şi înainte macarale. Ştia că nu putea fi foarte dificil. Preluă comanda. În acelaşi moment, unul dintre oamenii lui Sarov trase în el. Gloanţele se izbiră de carcasa de metal a cabinei. Alex se înclină instinctiv şi trase de un mâner.

Discul magnetic se opri şi se răsuci în aer cu Conrad prins de el ca o păpuşă stricată. Alex împinse înainte şi începuse să coboare în mare. Nu! Nu asta voia el. Trase înapoi de mâner şi se opri brusc. Cum se opreşte magnetul? Alex se uită în jurul lui şi văzu un întrerupător. Îl apăsă. O lumină se aprinse deasupra capului lui. Nu acela era butonul! Mai era un buton în mânerul de comandă pe care îl ţinea şi îl încercă. Pe loc, Conrad căzu. Plonjă în apa gri, de gheaţă şi se scufundă imediat.

„Cu tot metalul din el, se gândi Alex, era de aşteptat.”

Trase maneta de control către el şi magnetul se ridică din nou. Un soldat alergă de-a lungul cheiului către el. Urmă o explozie în elicopter şi bărbatul căzu nemişcat la pământ. Acum… concentrează-te! Alex încercă un alt mâner şi de data aceasta magnetul se întoarse către submarin. Părea că durează la nesfârşit. Alex era doar parţial conştient de lupta ce se dădea încă de jur împrejurul lui. Părea că autorităţile ruse descinseseră în forţă. Oamenii lui Sarov erau depăşiţi numeric, dar încă ripostau. Ştiau că nu aveau nimic de pierdut.

Magnetul ajunse la submarin. Alex îl lăsă să cadă pe containerul argintiu, amintindu-şi cât de grijuliu o făcuse Conrad. Era mai puţin îndemânatic – şi se crispă când discul greu se izbi de partea de sus. La dracu’! Putea chiar el să facă să explodeze bomba dacă nu era atent. Apăsă pe butonul de pe maneta de control pentru a doua oară, simţind magnetul prinzând viaţă şi ştiu că bomba nucleară era în mâinile lui. Trase înapoi, ridicând magnetul. Containerul argintiu era îndepărtat de submarin.

Acum, centimetru cu centimetru, legăna braţul macaralei peste apă, aducând bomba nucleară înapoi înspre port. Un al doilea glonţ se izbi de macara şi geamul se sparse chiar lângă capul lui. Alex ţipă. Cioburi de sticlă căzură peste el. Credea că o să orbească. Dar când privi din nou în sus, bomba nucleară era deasupra cheiului şi ştiu că era aproape gata.

O lăsă în jos. Imediat ce atinse pământul, se auzi o nouă explozie, mai puternică şi mai aproape decât cele de dinainte. Dar nu era nucleară. Explodase unul dintre depozite. Un altul era în flăcări. Un al doilea elicopter aterizase, ridicând în aer praful şi rămăşiţele. Era greu să fie sigur, dar Alex credea că oamenii lui Sarov pierdeau teren. Se părea că sunt mai puţine împuşcături de ripostă. Ei bine, în câteva secunde nu avea să mai conteze. Tot ce avea el de făcut era să scoată cardul de plastic.

Opri magnetul, sări din macara şi alergă către container. Vedea cardul, pe jumătate ieşit din fanta în care îl introdusese Sarov. Luminile clipeau încă, cu cifrele rotindu-se. Acum erau mai puţine împuşcături în jurul lui. Privind peste umăr, văzu mai mulţi bărbaţi în albastru apropiindu-se de incintă, din toate direcţiile. Se aplecă şi scoase cardul. Luminile din bomba nucleară se stinseră. Cifrele dispărură. Reuşise!

— Pune-l la loc.

Cuvintele erau spuse încet, dar fiecare dintre ele era o ameninţare. Alex privi în sus şi îl văzu pe Sarov în faţa lui. Aflase cumva că erau atacaţi şi se întorsese. Cât timp trecuse de când ei doi se aflaseră faţă în faţă? Treizeci de minute? O oră? Oricât timp trecuse, Sarov se schimbase. Era mai mic, chircit. Lumina din ochii lui se stinsese şi puţina culoare care fusese în pielea lui se pare că se transformase în noroi. Fusese rănit pe drumul înspre port. Avea jacheta sfâşiată şi o pată roşie ce se mărea încet.

Dar în mâna dreaptă ţinea o armă.

— S-a terminat, domnule general, spuse Alex. Conrad este mort. Armata rusă este aici. Cineva se pare că le-a vândut pontul.

Sarov dădu din cap.

— Pot detona bomba. Este o a doua posibilitate. Tu şi cu mine vom muri. Dar rezultatul va fi acelaşi.

— O lume mai bună?

— Asta e tot ce mi-am dorit mereu, Alex. Toate astea…! Întotdeauna am făcut doar lucrurile în care am crezut.

Alex simţi cum îl cuprinde o oboseală enormă. Cântări cardul în mână. Era chiar ciudat. Dintr-o insulă a morţii în alta. Totul se reducea la asta.

Sarov ridică arma. Sângele se împrăştia mai repede acum. Se balansa de pe un picior pe celălalt.

— Dă-mi cardul sau te împuşc, îl ameninţă el.

Alex îl ridică şi deodată îl azvârli. Cardul se răsuci de două ori în aer, apoi dispăru în apă.

— Dă-i drumul, atunci, dacă vrei, spuse el. Împuşcă-mă.

Ochii lui Sarov scânteiară privind spre cardul pierdut, apoi se îndreptară iar spre Alex.

— De ce…? şopti el.

— Prefer să fiu mort decât să am un tată ca dumneata, răspunse Alex.

Se auziră voci strigând. Paşi se apropiau.

— Adio, Alex.

Sarov ridică arma şi trase o singură dată.

ALEX DE DUPĂ

— L-am pierdut pe Alex Rider, spuse doamna Jones. Îmi pare rău, Alan. Ştiu că nu asta voiai să auzi. Dar s-a terminat.

Şeful Operaţiunilor Speciale de la MI6 şi secundul său luau prânzul împreună într-un restaurant de lângă staţia de pe Liverpool Street. Mâncau des acolo, deşi nu mereu împreună. Restaurantul era la demisol, cu tavane joase, boltite, lumină slabă şi pereţi goi din cărămidă. Lui Blunt îi plăceau feţele de masă albe, scrobite şi serviciul de modă veche. Şi că, mâncarea fiind proastă, puţină lume venea aici. Era folositor când voia să poarte o conversaţie ca aceasta.

— Alex s-a descurcat foarte bine, mormăi el.

— A, da. Am primit un e-mail de la Joe Byrne din Virginia. Bineînţeles, era supărat pentru pierderea celor doi agenţi ai săi în peştera subacvatică, dar l-a lăudat pe Alex. Cu siguranţă ne este dator… ceea ce ne va fi de folos în viitor. Luă o chiflă şi o rupse în două. N-aş fi surprinsă dacă CIA ar începe să antreneze propriii spioni adolescenţi. Americanii ne copiază întotdeauna ideile.

— Când nu le copiem noi pe ale lor, remarcă Blunt.

— Asta e adevărat.

Se opriră din vorbit când chelnerul veni cu primul fel. Sardine la grătar pentru doamna Jones, supă pentru Blunt. Niciunul din feluri nu părea foarte apetisant, dar nu conta. Niciunuia nu-i era foame prea tare.

— M-am uitat prin rapoarte şi cred că mi-am făcut o idee, spuse Blunt. Dar poate că îmi mai poţi da câteva detalii. Aş vrea să ştiu, în special, cum au reuşit autorităţile ruse să afle despre Sarov la timp.

— Asta s-a întâmplat datorită a ceea ce s-a petrecut pe aeroportul din Edinburgh, explică doamna Jones. Privi în farfuria ei. Erau patru sardine una lângă cealaltă, întregi. Dacă este posibil

ca un peşte să arate nefericit, aceştia reuşiseră. Stoarse lămâie peste sardine. Sucul formă lacrimi sub ochii ce nu clipeau. Alex a dat peste un paznic numit George Prescott, continuă ea. Reuşise să scape din avionul lui Sarov folosind un dispozitiv pe care i-l dăduse Smithers.

— Nu-mi amintesc să-l fi autorizat pe Smithers… începu Blunt.

— Alex voia să folosească un telefon, întrerupse doamna Jones. Bineînţeles, urma să ne avertizeze cu privire la Murmansk, în legătură cu ce plănuia Sarov. Acest bărbat, Prescott, l-a oprit.

— Din nefericire.

— Da. Trebuie să fi fost foarte frustrant. Alex i-a spus chiar că este spion şi că lucrează pentru noi, dar apoi l-a ajuns Sarov din urmă. Prescott a fost ucis – şi cu asta s-a sfârşit. Sau s-ar fi sfârşit… dar am fost extrem de norocoşi. Prescott avea un radio-emiţător prins de haină. Acesta fusese pornit pe durata discuţiei cu Alex şi cei din biroul lui au auzit tot ce s-a discutat. Bineînţeles că nici ei nu l-au crezut pe Alex, dar când Prescott a fost găsit cu un glonţ în cap, au pus totul cap la cap şi au luat legătura cu noi cât de repede au putut. Eu am fost aceea care a alertat autorităţile de la Murmansk şi trebuie să spun că ruşii au acţionat foarte prompt. Au adunat forţele navale, plus două elicoptere militare şi au năvălit pe şantier.

— Ce s-a întâmplat cu bomba?

— E la ei. După spusele lor, ar fi fost îndeajuns de mare să facă o gaură de dimensiuni impresionante în peninsula Kola. Explozia ar fi contaminat Norvegia, Finlanda şi chiar o bună parte din Marea Britanie. Şi cred cu adevărat că această lovitură ar fi fost îndeajuns pentru a-l lăsa pe Kiriyenko fără putere. Oricum nimeni nu-l prea place.

— Unde este Kiriyenko?

Supa lui Blunt era aproape rece. Uitase ce trebuia să fie în ea.

— Autorităţile cubaneze l-au găsit închis pe Cayo Esqueleto. Smulgându-şi părul din cap şi acuzând pe toată lumea, în afară de el. Doamna Jones dădu din cap. Este înapoi la Moscova acum. Sarov l-a speriat tare, dar ne-a speriat pe noi toţi, de altfel. Dacă nu ar fi fost Alex, cine ştie ce s-ar fi întâmplat.

— Ce spun cubanezii despre toate astea?

— S-au lepădat de Sarov. Nu au nicio legătură cu el. Nu aveau idee despre ce plănuia. Ce e înspăimântător e că aproape scăpase.

— Dacă n-ar fi fost Alex Rider…

Cei doi terminară felul întâi în linişte.

— Unde este Alex acum? întrebă Blunt într-un final.

— Este acasă.

— Cum îi este?

Doamna Jones oftă.

— Se pare că Sarov s-a împuşcat, spuse ea. Alex stătea chiar în faţa lui. Problema ta, Alan, este că nu ai avut niciodată copii şi refuzi să accepţi faptul că, la în timpul liber, Alex e doar un copil. Deja a trecut prin mult mai multe decât te-ai aştepta de la un puşti de paisprezece ani… iar această ultimă misiune! Aş spune că a fost cea mai dură de până acum. Şi la final a şi văzut ce a făcut Sarov!

— Presupun că Sarov n-a vrut să fie prins viu, mormăi Blunt.

— Aş vrea să fi fost atât de simplu. Se pare că Sarov… se ataşase într-un fel de Alex. Vedea în el fiul pe care îl pierduse. Alex l-a respins şi asta l-a făcut să îşi piardă cumpătul. De asta a făcut ce-a făcut. Nu mai putea trăi în pielea lui.

Blunt făcu un semn şi un chelner veni şi turnă vinul. Era neobişnuit pentru doi maeştri ai spionajului să bea la masa de prânz, dar Blunt alesese o sticlă de jumătate de Chablis, care stătuse în frapiera de lângă masa lor. Un alt chelner le servi felul doi. Mâncarea stătea pe masă neatinsă.

— Ce s-a întâmplat cu afacerea aceea cu triadele? întrebă Blunt.

— O, am lămurit-o. Aveam vreo doi oameni de-ai lor în închisoare şi am aranjat să fie eliberaţi. Au zburat înapoi la Hong Kong. A fost deajuns. Îl vor lăsa pe Alex în pace.

— Atunci de ce spui că l-am pierdut?

— Adevărul este că nu trebuia să-l folosim de la bun început.

— Noi nu l-am folosit. CIA a făcut-o.

— Ştii că nu este nicio diferenţă. Doamna Jones gustă vinul. Chestia e că eu am fost aceea care l-a interogat şi tot ce pot spune este că… nu mai e acelaşi. Ştiu, am mai spus asta şi înainte. Dar eram cu adevărat îngrijorată în privinţa lui, Alan. Era foarte tăcut şi retras. A fost rănit tare.

— Vreun os rupt?

— Pentru Dumnezeu! Copiii pot fi răniţi în alte feluri! Îmi pare rău, dar cred cu tărie asta. Nu-l mai putem folosi. Nu e drept.

— Viaţa nu e dreaptă. Blunt îşi ridică paharul. Cred că uiţi că Alex tocmai a salvat lumea. Băiatul devine cu repeziciune unul dintre cei mai eficienţi oameni ai noştri. Este cea mai bună armă secretă pe care o avem. Nu ne putem permite să devenim sentimentali în ceea ce-l priveşte. Îl vom lăsa să se odihnească. Trebuie să se pună la punct cu şcoala şi apoi urmează vacanţa de vară. Dar ştii la fel de bine ca şi mine, dacă e nevoie, nici nu se discută. Îl vom folosi iar. Şi iar…

Doamna Jones puse jos furculiţa şi cuţitul.

— Deodată nu-mi mai este foame, spuse ea.

Blunt se uită la ea.

— Sper că nu capeţi o conştiinţă, spuse el. Dacă eşti cu adevărat îngrijorată în privinţa lui Alex, adu-l la mine şi vom avea o discuţie de la inimă la inimă.

Doamna Jones îşi privi şeful drept în ochi.

— S-ar putea să îi fie greu să o găsească pe a ta.

A doua zi era sâmbătă. Alex se trezi târziu, făcu duş, se îmbrăcă şi coborî să ia micul dejun pe care menajera lui, Jack Starbright, i-l pregătise. Îi preparase toate bunătăţurile care îi plăceau lui, dar

el mâncă puţin, stând la masă în tăcere. Jack era disperat de îngrijorată în privinţa lui. Cu o zi în urmă încercase să îl facă să meargă la doctor şi pentru prima dată în viaţa lui se răstise la ea. Acum nu era sigură ce să facă. Dacă lucrurile nu se rezolvau, avea să stea de vorbă cu femeia aceea – doamna Jones. Jack nu trebuia să ştie ce se întâmplă, dar avea idee despre ce era vorba. Avea să îi determine să facă ceva. Nu putea să rămână aşa.

— Ce ai de gând să faci azi? îl întrebă ea.

Alex dădu din umeri. Era bandajat în jurul mâinii, acolo unde îl tăiase metalul şi avea ceva julituri pe faţă. Dar cele mai rele erau vânătăile din jurul gâtului. Conrad îşi lăsase cu siguranţă amprenta.

— Vrei să vezi un film?

— Nu. M-am gândit să ies la plimbare.

— Vin cu tine, dacă vrei.

— Nu, mulţumesc, Jack, dar mă duc singur.

Zece minute mai târziu, Alex părăsi casa. Prognoza meteo anunţase o zi senină, dar era întunecată şi noroasă. O porni pe King's Road, dorind să se piardă în mulţime. Habar n-avea unde merge. Trebuia doar să se gândească.

Sarov era mort. Alex îşi întorsese privirea când bărbatul îşi îndreptase arma către inimă, nemaisuportând să vadă şi altceva. Cu câteva minute mai târziu, totul se terminase. Şantierul fusese izolat, bomba înlăturată. Alex fusese luat cu elicopterul, mai întâi dus la un spital în Moscova şi apoi la Londra. Cineva îi spusese că preşedintele Kiriyenko doreşte să îl vadă. Se vorbea despre o medalie. Alex refuzase. Voia doar să meargă acasă.

Şi acolo era. Totul ieşise bine. Era erou!

Atunci de ce se simţea aşa? Şi cum, exact, se simţea? Deprimat? Epuizat? Era şi una, şi alta, dar şi mai rău, se simţea golit. Era ca şi cum murise pe şantierul Naval de la Murmansk şi se întorsese la Londra ca o fantomă. Viaţa îl înconjura, dar parcă nu făcea parte din ea. Chiar în patul lui, în propria casă, parcă nu mai era viu.

I se întâmplaseră atâtea, dar nu avea voie să discute cu nimeni despre asta. Nu-i putea spune nici măcar lui Jack. Ar fi fost oripilată şi supărată – şi oricum nu ar fi putut face nimic. Lipsise mai multe săptămâni de la şcoală şi ştia că nu numai cu lecţiile trebuia să se pună la punct. Şi prietenii se schimbaseră. Deja cei din jurul lui îl credeau ciudat. Nu mai era mult până ce nu mai avea să vorbească nimeni cu el.

Nu va avea niciodată un tată. Ştia asta acum. Nu avea să aibă o viaţă obişnuită niciodată. Cumva, căzuse într-o capcană. O fantomă. Asta devenise el.

Alex nu auzise maşina oprindu-se în spatele lui. Nu auzise nici uşa deschizându-se şi închizându-se. Dar deodată nişte paşi alergară în spatele lui şi, înainte să se poată mişca, o mână îl cuprinse.

— Alex!

Se întoarse.

— Sabina!

Sabina Pleasure stătea în faţa lui, gâfâind după scurta fugă, purtând un tricou cu Robbie Williams şi blugi, pe umăr avea o geantă de paie viu colorată. Faţa ei exprima bucurie.

— Slavă Domnului că te-am găsit! Te caut de săptămâni. Nu mi-ai dat niciodată numărul de telefon, dar noroc că-ţi ştiam adresa. Mama şi tata m-au adus aici cu maşina… Îi arătă pe părinţii ei, în maşină. Amândoi ridicară mâna, făcându-i semn lui Alex prin parbriz. Voiam să văd dacă eşti acasă. Şi iată-te! Se uită la gâtul lui, examinând vânătăile. Arăţi groaznic! Ai fost implicat într-un accident de maşină?

— Nu chiar.

— Oricum, Alex, întrerupse ea. Sunt foarte supărată pe tine. Ţi-am salvat viaţa în Cornwall, în caz că nu-ţi aminteşti – deşi trebuie să recunosc că sărutul pe care ţi l-am dat ca să te salvez pe plajă a fost cel mai bun lucru din vacanţă – şi imediat ai dispărut. Nici măcar nu am primit o vedere de mulţumire.

— Ştii, am fost cam… ocupat.

— Să fii James Bond, presupun?

— Ei bine… Alex nu ştia ce să spună.

Sabina îl luă de braţ.

— Îmi poţi povesti mai târziu. Mama şi tata te-au invitat să iei prânzul şi vrem să discutăm despre sudul Franţei.

— Ce-i cu el?

— Acolo mergem vara asta. Şi tu vii cu noi. Avem nişte prieteni care ne-au împrumutat o casă cu piscină şi va fi grozav. Se uită de aproape la faţa lui. Să nu-mi spui că ai alte planuri?

Alex zâmbi.

— Nu, Sabina, nu am alte planuri.

— Atunci e stabilit. Acum, ce doreşti la prânz? Mie îmi place un italian, dar mă cam ignoră, aşa că mă mulţumesc cu tine! i se confesă râzând.

Alex şi Sabina porniră pe stradă împreună. Norii se risipiseră şi ieşise soarele.

Se părea că o să fie o zi senină, până la urmă.

Rechini. Asasini.
Bombe nucleare.
Alex Rider este în mare pericol.
MI6 are din nou nevoie de serviciile superspionului adolescent Alex Rider. O misiune de rutină la Turneul de la Wimbledon declanșează un lanț de evenimente înfricoșătoare, Alex riscînd chiar să fie ucis de o bandă chinezească a Triadelor. Forțat să se ascundă, el este trimis pe o insulă, în apropiere de Cuba. Acolo îl așteaptă Alexei Sarov, un general sovietic, care a pus la punct un plan criminal menit să schimbe cursul istoriei.
„Scrisă într-un ritm alert, *Insula rechinilor* este amuzantă și plină de suspans. Cei care visează să devină James Bond vor fi de-a dreptul captivați de aventurile tînărului spion."
The Guardian
virtual project
rao
ISBN (10) 973-576-885-2
ISBN (13) 978-973-576-885-0
9 789735 768850
www.rao.ro
www.raobooks.com
rao international publishing company

CUPRINS

ÎN ÎNTUNERIC
MINGE DE MECI
SÂNGE ŞI CĂPSUNE
SPĂRGĂTORUL
DOUĂ SĂPTĂMÂNI LA SOARE
AGENŢI NU CHIAR ATÂT DE SPECIALI
MOARTEA UNUI COMIS-VOIAJOR
CONTROLUL PAŞAPOARTELOR
PIAŢA FRĂŢIEI
HORNUL DIAVOLULUI
MOARA
CASA SCLAVILOR
BĂTAIE DE INIMĂ
PUBELA NUCLEARĂ
COŞMARUL SERVICIULUI DE SECURITATE
SFÂRŞITUL LUMII
ALEX DE DUPĂ

Table of Contents

ÎN ÎNTUNERIC	4
MINGE DE MECI	15
SÂNGE ŞI CĂPSUNE	26
SPĂRGĂTORUL	37
DOUĂ SĂPTĂMÂNI LA SOARE	49
AGENŢI NU CHIAR ATÂT DE SPECIALI	62
MOARTEA UNUI COMIS-VOIAJOR	75
CONTROLUL PAŞAPOARTELOR	92
PIAŢA FRĂŢIEI	102
HORNUL DIAVOLULUI	111
MOARA	125
CASA SCLAVILOR	135
BĂTAIE DE INIMĂ	145
PUBELA NUCLEARĂ	157
COŞMARUL SERVICIULUI DE SECURITATE	169
SFÂRŞITUL LUMII	181
ALEX DE DUPĂ	196